

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc

revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Acest roman a fost digitizat în cadrul proiectului Muzeul Digital al Romanului Românesc 1901-1932, inițiat de Revista Transilvania, organizat de Complexul Național Muzeal ASTRA și co-finanțat de Administrația Fondului Cultural Național.

Sugestie de citare a arhivei:

Baghiu, Ștefan, Vlad Pojoga, Cosmin Borza, Andreea Coroian Goldiș, Denisa Frătean, Daiana Gârdan, Alex Goldiș, Emanuel Modoc, Iunis Minculete, David Morariu, Ovio Olaru, Teodora Susarenco, Andrei Terian, Radu Vancu, Dragoș Varga. *Muzeul Digital al Romanului Românesc: 1901-1932*. Sibiu: Complexul Național Muzeal ASTRA, 2020. https://revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932.

This novel was digitized for the project The Digital Museum of the Romanian Novel 1901-1932, initiated by Revista Transilvania, organized by ASTRA National Museum Complex and co-financed by The National Cultural Fund Administration.

Citation suggestion:

Baghiu, Ștefan, Vlad Pojoga, Cosmin Borza, Andreea Coroian Goldiș, Denisa Frătean, Daiana Gârdan, Alex Goldiș, Emanuel Modoc, Iunis Minculete, David Morariu, Ovio Olaru, Teodora Susarenco, Andrei Terian, Radu Vancu, Dragoș Varga. *The Digital Museum of the Romanian Novel: 1901-1932*. Sibiu: Complexul Național Muzeal ASTRA, 2020. https://revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

L. ŞOMA
ŞOFEUR

Romanul tinereţei mele

Fericirea în căminul conjugal este sinceritatea

ROMAN SENZAŢIONAL

Biblioteca Universităţii Regele Ferdinand I,
din CLUJ.
Nr. 2511 1930
EXEMPLAR LEGAL.

Institutul de Arte Grafice „Goldner" Iaşi Str. Mărzescu 17

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mcrr.1901-1932

248068

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ROMAN

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mcr1901-1932

INTRODUCERE

Sunt unii oameni slabi de fire, (ruşinoşi), cari rea au fost alintaţi de părinţii lor, când au ost mici, căci se ştie că un copil alintat nu scultă de părinţi. Crescând mai mare, şi a- când aceiaş creştere, ajunge prin a insulta pe ărinţi, ba chiar s'au văzut cazuri, când copii u maltratat pe părinţi, pentru diferite pofte ca- ricioase, ce n'au fost satisfăcute.

Acel copil are conştiinţa încărcată cu păcate. Faţă de un om străin, devine ruşinos şi fără putere de a răspunde chiar unde ar trebui să protesteze cu dreptul lui, totuşi nu are putere, parcă îl opreşte cineva. Acestea sunt păcatele lui, pentru-că a insultat pe proprii săi părinţi. Şi neavând putere de a răspunde, decade (îşi pierde voinţa lui) şi este condus numai de alţii. Fiind în serviciu undeva, fie ca ucenic sau fun- cţionar sau argat şi văzându-l stăpânul că este ruşinos, caută să profite punându-l la diferite treburi pe care n'ar fi îndatorit să le facă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Un stăpân care are puţină credinţă şi cara ter nu abuzează de slăbiciunea acestui servitc Are grijă ca să-i dea şi ceva ore libere pent odihna sufletului, însă cea mai mare parte su stăpâni abuzivi. Văzându-l că este slab şi fă voinţă, atunci caută să-l aibe ca unealtă pent propriile lui folose.

El ca servitor sau ca funcţionar angajat c luna, fiind condus din ce în ce mai ordc nat, ajunge prin a nu mai avea putere de protesta, chiar dându-şi seama că este neîndrej tăţit, totuşi timiditatea lui îl opreşte de a ră punde că nu-i mulţumit.

Acest om îşi trăeşte zilele nu tocmai vesc ştiindu-se veşnic ocupat la treburile stăpânulc său.

Şi-ar schimba poate serviciul, însă timidita tea lui îl opreşte mai ales simţindu-se fără vc inţă şi gândindu-se că alt stăpân va fi la fe Aceşti muncitori sunt în cea mai mare part orfani, fără tată sau fără mamă şi lipsiţi fiind de spriijin (adăpost). Numai D-zeu dacă se în dură de acest sărman nenorocit îi dă voinţ sau îl îndreaptă spre un stăpân mai omenos unde cu încetul înveselindu-se capătă o plăcere mai mare şi curaj de a trăi pe această lume

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Şi eu am fost unul dintre acei fără voinţă de a răspunde cu toate că înţelegeam că omul în viaţă trăieşte cu forţa sugestiunei personale. Adică să ai curajul de a protesta acolo unde vezi că nu-ţi este datoria de a executa un lucru la care nu te-ai angajat.

Sunt unii stăpâni văzându-te că lucrezi cu plăcere la serviciul la care te-ai angajat, caută să profite de restul orelor libere şi cu un îndemn fără scrupul te îndeamnă să-i faci diferite treburi de-ale gospodăriei. Făcând acest lucru odată sau de două ori pe urmă te obligă, să să faci, crezându-se în drept a te îndemna.

Şi nu judecă că acel lucru nu-l mai faci cu plăcere şi cu veselie căci fiind sărac, totuşi ai un simţ şi te consumi însă nu mai ai putere de a răspunde că nu vrei să faci.

Ca om nu trebue şă-ţi pierzi curajul. Incercându-ţi norocul dai şi de un stăpân mai cum secade. Numai să nu-ţi pierzi încrederea.

Sunt unii oameni, cari din fragedа lor copilăríe şi-au dat seamă de puterea spirituală. Şi cu încredere ajung o putere că pot fi în stare a pune stăpânire pe un om şi să-l conducă după placul lui, fără ca acel om să-şi poată da seama că este condus după placul celuilalt.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Acest om se numeşte un hipnotizator.

Hipnotizatorul nu poate lucra fără voinţa lui D-zeu.

D-zeu te îndeamnă să faci rău cuiva, însă dela un timp nu te mai îndeamnă şi te urmăreşte să vadă dacă faci din propria ta voinţă. Căci D-zeu este în legătură cu omul, printr'o *undă magnetică*, nevăzută de noi, şi numai un om ager la minte, îşi dă seama. Cine n'a observat că în timpul când vorbeşti cu cineva şi în momentul când trebue să-i raspunzi, ţi se luminează în minte şi ai două răspunsuri de dat. Insă cu voinţa ta răspunzi care vorbă vrei. Adică înţelegi cu care cuvânt îl poţi supăra şi cu care nu l-ai putea supăra. Un om fricos şi sănătos la minte, îţi răspunde ceiace nu te poate supăra. Un om obraznic îţi răspunde fără să judece, dacă ai putea supăra sau nu, cu răspunsul care ţi-l dă.

Un om care a făcut un păcat faţă de D-zeu, îl pedepseşte; fie prin boală, fie că nu-i merge bine în gospodărie, însă subsemnatul nu găsesc pedeapsă mai mare decât când nu-ţi mai luminează mintea. Şi un hipnotizator îţi poate stăpâni mintea, bine înţeles tot cu voinţa lui D-zeu, însă gândul nu ţi-l poate şti nimenea decat

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

numai D-zeu, pentru-că D-zeu realizează gândurile oamenilor. Adaog că un hipnotizator își dă mult mai bine seamă de ceace face pentru că el poate să-și bată joc de un om și se poate stăpâni cu voința ca să nu facă rău. D-zeu zice: *Omule tu faci altuia, Dar când îți va face el ție?!* Deaceia omul când face rău trebue măcar să se gândească că ar putea păți și el, și pentru că ne numim oameni, trebue să ne învățăm că: ceace nu-mi place mie, altuia să nu-i fac.

Pentru că tot omul pățit e priceput și pentru că am avut *norocul* să scap cu viață vreau să povestesc și altora. Căci este o vorbă sfântă: *Cerul și pământul a jurat, că nici un lucru să nu fie uitat.*

Insă pentru că o povestesc zic: *Cine vrea crede, și când vezi cu ochii te convingi.*

L. ȘOMA
Șofeur

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Imbolnăvindu-se cucoana am fost trimes la un doctor din centru orașului. Ca tânăr ne nsurat mi-a venit în minte că poate să ntâlnesc la doctor o servă mai curățică cu care să mă pot distra în nopțile de insomnii. Ajungând, urc scările și sun. Deschizându-se ușa, ca prin minune îmi apare în față doi ochi căprii, o față plăcută și un corp potrivit cu ceia ce căutam eu. In acel moment am avut impresia că e dela țară, și nu cam umblată cu bărbați. Tot odată îmi vine un miros de sudoare la fel cu sudoarea mea. Căci trebue să mărturisesc că am întârziat câțiva ani cu curățirea sângelui provenită dintr'o boală de piele.

Atunci mi-am zis că această fată ar fi pentru mine pe un timp mai mult sau mai puțin, după împrejurări. Dau bună ziua cu o privire blândă, și zic: Am venit cu mașina să-l iau pe d-nul doctor la cucoana mea. și aștept jos. Scoborând scările cu gândul numai la ea, mă gândeam la o altă ocazie, ca să pot schimba câteva cuvinte mai atrăgătoare. După consultație

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

îmi dă ordin boieru să-l duc acasă pe D-nul Doctor, şi totodată îmi spune să am grijă ca mâine la ora 4 să-l aduc iarăşi, căci e cam complicată boala. Pe mine m'a împins o bucurie. căci pe ace'a care mi-a plăcut o s'o mai pot vedea. A doua zi vin înainte cu o jumătate de oră şi anunţ că am venit după d'. doctor. Scoborând scările mi-a părut rău că n'am găsit prilej, să-i mai fi adresat câteva cuvinte, cu toate că din privire i-am dat a înţelege că m'aş împrieteni cu dânsa. A treia zi când am venit, D-l Doctor nu era acasă şi trebuia să mai aştept. Se vede că şi ea a avut o impresie plăcută despre mine, căci o văd înaintând domol spre mine şi îmi zice:

Dese esti sepeleag? La această întrebare încurajându-mă îi răspund. Nu stiu? Şi contin: Domnişoară?! N'ar zice nimic boieru D-tale dacă cumva ar veni vreun *„verişor"* la D-ta pe înserate? Gândindu-mă ca nu cumva să vie Doctorul, îi zic: o să scobor scările până la cotitură. In timpul când scoboram s'a dechis uşa şi apăru încă o fată care era la copii D-lui Dr. Mă opresc şi privesc în sus. Văzând că este vorba, despre persoana mea bine dispus îmi cer voie să-mi aprind o ţigare. Deodată

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

îmi vine în minte să-mi arăt talentul meu, şi le zic: Mă aşez niţel jos, ca să vă privesc de jos în sus, şi să auzim părerea D-rei despre cunoştinţa noastră. Deodată uitându-mă bine o văd pe a doua fată cu nişte buze mari şi dinţii rânjiţi înainte în formă de lopeţi, căpătând o impresie nu tocmai plăcută despre frumuseţea ei. Auzind paşi de jos zic la revedere, şi scoborând mă întâlnesc cu Dl. Doctor şi îl poftesc la cucoana pentru a o consulta. După vizită îl duc înapoi acasă şi îmi zice că după o zi să viu iarăşi să-l iau la ora 4. Eu în tot timpul zilei, mă tot gândeam la ea. Ochii ei căprii îi vedeam în toate părţile. Din câte fete am văzut nici una nu era ca dânsa. Veselia mea era neînchipuită, mai ales că speram că într'o zi să fiu primit la ea, în odăiţa ei.

A doua zi mă pornesc iarăşi. Ajungând, las maşina la scară şi urc scările, sun. — Ea îmi apare în faţă. Deodată parcă curios o privesc drept în ochi, şi ea mă fixează ţintă drept în lumina ochilor mei, văzându-i o flacără în ochii ei.

Ţintirea aceasta asupra ochilor mei, a fost ceva curios pen'ru mine, însă nesimţind nimic neobişnuit a trecut fără vreun înţeles explicabil. Căci din păcate micile mele incidente îmi place

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mcr1901-1932

să mi le analizez cu un înțeles. In grabă câci temându-mă să nu vie doctorul, o întreb dacă aşi putea să viu sus pe scară. Imi răspunde că s'ar putea să viu prin dos, pe scara de serviciu.

Strângându-i în grabă mâna scobor scările şi bucuros că în fine o să-i văd şi odăița, mă aşez la volan ca să-l duc pe d-l doctor. Treceam deseori cu maşina în tímpul zilei în faţa casei ei, şi sunând cu trombonu ea deschidea geamul şi privia după mine lung.

Seara îmi şterg hainele de praf îmi iau pălăria de paie căci era prin Iulie, şi după ce mă bărbieresc . şi nu uit să iau şi un pachet de şocolată, urc încetişor scara din dos. Pe ultima treaptă îmi apare în faţă.

Dau bună seara, îmi răspunde frumos, şi mă poftește în odaiță. Nu era tocmai mare dar plăcută. Ca mobilier nu era decât un pat şi o băncuță aşternută cu un covoraş, şi un scaun care era într'un colț. In partea din dreapta era cuieru care servea şi de garderob şi în partea stângă era o sobă înaltă fost lucrată frumos însă fiind cam veche mijlocul ei era legat cu o sârmă şi cu un capăt prins de un cârlig ce era bătut în perete fiindcă nu era bine prinsă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

la temelie și ca nu cumva dintr'o deplasare mai mare să nu se răstoarne peste pat. Mă poftește să iau loc însă pe pat deoarece al patrulea picior dela scaun era mai scurt.

Așezându-mă o rog să ia loc lângă mine și încep să-i explic că mi-e urât singur și dacă dorește s'o înveselesc cu prezența mea Și cum ședea puțin depărtată mă alăturez lângă ea. Purta o rochiță dintr'un marchizet ble deschis aproape transparent care-i scoteau în relief toate formele

O cuprind de mijloc cu o mână și cu cealaltă îi dau pachetul cu ciocolată. Primind-ul îl pune deoparte și mă cuprinde și ea pe mine.

Înfierbântat de bucurie o sărut. Strângând'o îi simțesc pieptul bătând și o întreb dacă îmi dă voie să rămân pe noapte cu dânsa.

Deodată mă întreabă: spune ce ești, neamț ori evreu? îi zic: ce are face religia cu cunoștiința? Nu poți să știi ce se întâmplă. Atunci ea se ridică și zice. Dacă nu ești botezat nu te vreau căci e păcat. Cu toate că eu îi zic că mai bine să ne potrivim în caracter, ia mă refuză.

Scot o toaletă mică din buzunar ca să-mi îmbrac gulerul căci îl desbrăcasem și razem oglinda pe sobă și îmi pun gulerul și cravata. Ea se uită tot la oglindă parcă ar avea nevoie

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901 1932

de o amintire dela mine. Inţelegând că n'ar
fuza-o îi zic : uite această oglindă dela mine.
Dânduí-o gândesc în mine *oglinda e veşnic despărţire*. Cu părere de rău îmí iau bună sea şi scoborând scările îmí zic în mine: I ocm când credeam că o să pot să am o amantă a frumoasă şi bine la corp, am fost refuzat. cu regret îmí zic : Dacă nu sunt român îmí pa r. u. dar o să-mí treacă. Eu cu plimbările maşina în toate părţile oraşului am cam uit că făcusem cunoştinţă, şi refuzat. Se întâmp de multe orí să fac curse mai departe de or şí cum cucoana avea şi fete una învăţase puţ să conducă şi a doua trebuiam s'o învăţ aşa vroiau să stea amândouă în faţă, şi eu trebuia să stau între ele. Eu mă ştiam energic şi simţ şi între ele în timpul cât a durat plimb rea parcă aş fí stat între doi bărbaţi, şi nu í tre două tinere dudui. Inima nu mí se încălz cătuşi de puţin. M'am cam mirat singur în nu mí-am făcut nící un fel de ideie. Intr'o D mín'că după amiază, víu îmbrăcat curat la b ier şi întreb dacă ese cineva la plímbare, că sărbătorile făceam numaí o oră serviciu (adi o plímbare). Imí spune că nu merge nímení d casă, însă să mă duc cu un domn (prieten

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

boierului) la o depărtare de 20 km. de oraș căci era invitat la o nuntă. Scot mașina din garaj și iau pe D-l și merg la nuntă. Ajung la nuntă, mare tămbălău lăutări din oraș și chelneri mulți căci se mărita fata unui ofițer superior.

Pe la vreo 12—1 noaptea, după ce mâncasem bine ca la nuntă, îmi zic că ar fi bine dacă aș face din fugă o cunoștință cu vreo fată—mare dintr'astea care privesc la geamuri, cum se mănâncă înăuntru. Găsind una pe care o invit să se odihnească puțin în mașină, am fost rugat s'o plimb nițel pe șosea. Nouă șoferilor ne este oprit, însă având în vedere că eram la nuntă mi-am permis de-a consuma vreun litru de benzină și virând încet la dreapta o iau pe șosea și după 8—10 minute de mers opresc. Scot o sticlă cu vin și un pahar pe care avusesem grija din vreme să-l prepar, și o cinstesc și după cel golește, mai golesc și eu un pahar și cum era noaptea târziu îmi zice; de nu ne-ar vedea nimeni... însă ceva ce nu se întâmplă la nici un tânăr.. energia dar nedescurajându-mă îmi încordez toată puterea voinței mele, și reușesc cu succes...

Mulțumiți amândoi întorc și după o accelerare la

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

motor, ajung înapoi de unde am plecat, despărțindu-ne cu „noapte bună". Dau mașina cu spatele înapoi în curte și stau la dispoziția d-lui care încă nu întrebase de mine în lipsa mea. Desdedimineață ne înapoiem în oraș veseli că a fost frumoasă petrecerea și ajungând la locuința d-lui, după ce mă onorează bine înțeles pentru o noapte perdută, îi mulțumesc cu un „Să trăiți", și mă prezint la boierul meu raportând că mi-a mers bine și n'am avut nici o pană (defect).

După un timp, cam vreo 3-4 săptămâni, mă întâlnesc într'o seară cu cunoștința mea dela doctor, și fiind vesel și bine dispus o rog să poftească cu mine să bea un șpriț. O fac să înțeleagă că nu m'am supărat în seara ceia când am fost refuzat, asigurând'o tot odată că nu i se va întâmpla nimic neplăcut.

Intrăm și după ce consumăm câte un șpriț o conduc spre casă, cumpărându-i și câte-va bomboane dela o cofetărie ce era în calea noastră. La poartă ne despărțim, și mulțumit că n'am fost refuzat, am zis că poate mai târziu o să mă împrietenesc cu dânsa mai intim.

Fiind iarăși împrietenit, dădeam semnalul cu trombonul la fiecare trecere prin fața casei. Ea

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

deschidea în grabă geamul și răzând se uită după mine făcându-mi din mână. M'am mai întâlnit în stradă cu dânsa de vre-o două ori, însă când o rugam să mă primească acasă mă refuza.

Intr'o seară prin *Decembrie*, eram într'o bodegă din centru și luam un aperitiv. Deodată văd că intră o fată să ia un sifon. Uitându-mă bine recunosc pe fata dela copii doctorului și întreb de prietena mea. Imi zice că ea așteaptă afară căci au venit amândouă. Eșind în stradă o întâlnesc și după un schimb de cuvinte, îmi promite că vine la ora 10 seara în aceiaș bodegă. Fix la 10 vine ea cu prietena ei, și ocupăm toți trei o masă la o parte. Consumăm ceva și între timp intră în bodegă un prieten al meu, care avea serviciul tot la boierul meu, așezându-se la o altă masă. In bodegă nu mai era nimeni decât un muzicant bătrân pe care îl rog să ne zică ceva din vioara lui. Aducându-mi aminte că prietenul meu știe să cânte din vioară, și vroind tot odată să-i fac cunoștință cu a doua fată, îl rog să poftească la masa noastră, recomandându-l. Ne-a căniat și el vre-o două bucăți vesele.

Achităm consumația și plecăm toți patru îndreptându-ne spre locuința fetelor, promițându-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mcrr1901-1932

ne că a doua seară la 10 vin amândouă iarăşi. Seara eu şi cu prietenul meu aşteptam în bodegă consumând ceva. Deodată apar şi ele vesele că ne-am găsit, şi le rugăm dacă doresc să luăm un şambru pentru a nu fi în văzul fiecăruia. Comandăm noi ceva băutură şi fructe şi după ce mai ciocnim şi iar golim câte un pahar, am devenit atât de intim cu a mea căci stăteam pe acelaş scaun şi mai mult pe braţe ca pe scaun. La fel şi prietenul cu a lui. Alături de odăiţa care eram noi, mai era una pe care puteai intra printr'o uşă laterală. Fiind cam târziu şi nefiind nimeni în odăiţa vecină, o rog pe a mea să trecem dincolo pentru a fi singurei.

O iau de mână şi încetişor ne strecurăm prin uşa laterală în odăiţa vecină, rămânând şi prietenul cu a lui în prima odaie, vesel şi el că a scăpat de noi. In odăiţă, lumina nu era aprinsă, însă venea o rază de lumină prin geamul ce dădea în coridor, însă cei de afară n'ar fi putut observa ce se petrece înăuntru. Şi fiind momentul potrivit fără a mai perde timp, îi zic: Domnişoară, acuma avem ocazia cea mai bună, pentru a simţi un moment fericit din toată cunoştinţa noastră!..

Domnule, îmi zice ia cu o privire ameninţătoare; O să fie pentru mai mul timp? Asta

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

zic, nu putem şti până când. Nu poţi să şti ce se poate întâmpla. Negândindu-mă serios pentru moment la viitor, nu i-am putut da un răspuns *pozitiv*. Totuşi ne-am apropiat mult... mult... de tot... uitând pentru moment grija viitorului. După aceia am revenit în camera alăturată, unde am cunoscut în prietenul meu, că a tost şi el *mulţumit*... de absenţa noastră.

Fiind târziu, sun să vie chelnerul şi după ce achităm toată consumaţia, ne îmbrăcăm şi eşim pe o uşă dosnică ce dădea în stradă, după ce străbăteai mai întâi un gang. Incet şi tăcuţi ne îndreptăm în spre locuinţa fetelor, şi după ce ne înţelegem ca să ne întâlnim şi în seara următoare acolo, ne despărţim bucuroşi, îndreptându-mă şi eu în spre casă, la fel şi prietenul.

A doua seară ne întâlnim iar. însă refuză ca să mai mergem în cârciumă. Mă roagă ca să viu sus, căci stăpânul ei n'o să-i zică nimic dacă ne-o vedea.

Gâudindu-mă că e mai bine la dânsa în odaie, mai ales că mi-a spus că a făcut cald, căci era prin Decembrie şi zăpada scârţâia sub picioare, primesc cu plăcere şi încet, ne urcăm sus. Insă şi prietenul a venit sus, cu a doua fată, rugat fiind de sa să-i ţie de urât până dimineaţă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mcrr1901-1932

ne că a doua seară la 10 vin amândouă iarăși. Seara eu și cu prietenul meu așteptam în bodegă consumând ceva. Deodată apar și ele vesele că ne-am găsit, și le rugăm dacă doresc să luăm un șambru pentru a nu fi în văzul fiecăruia. Comandăm noi ceva băutură și fructe și după ce mai ciocnim și iar golim câte un pahar, am devenit atât de intim cu a mea căci stăteam pe acelaș scaun și mai mult pe brațe ca pe scaun. La fel și prietenul cu a lui. Alături de odăița care eram noi, mai era una pe care puteai intra printr'o ușă laterală. Fiind cam târziu și nefiind nimeni în odăița vecină, o rog pe a mea să trecem dincolo pentru a fi singurei.

O iau de mână și încetișor ne strecurăm prin ușa laterală în odăița vecină, rămânând și prietenul cu a lui în prima odaie, vesel și el că a scăpat de noi. In odăiță, lumina nu era aprinsă, însă venea o rază de lumină prin geamul ce dădea în coridor, însă cei de afară n'ar fi putut observa ce se petrece înăuntru. Și fiind momentul potrivit fără a mai perde timp, îi zic: Domnișoară, acuma avem ocazia cea mai bună, pentru a simți un moment fericit din toată cunoștința noastră!..

Domnule, îmi zice ia cu o privire amenințătoare; O să fie pentru mai mult timp? Asta

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

zic, nu putem ști până când. Nu poți să ști ce se poate întâmpla. Negândindu-mă serios pentru moment la viitor, nu i-am putut da un răspuns *pozitiv*. Totuși ne-am apropiat mult... mult... de tot... uitând pentru moment grija viitorului. După aceia am revenit în camera alăturată, unde am cunoscut în prietenul meu, că a fost și el *mulțumit*... de absența noastră.

Fiind târziu, sun să vie chelnerul și după ce achităm toată consumația, ne îmbrăcăm și eșim pe o ușă dosnică ce dădea în stradă, după ce străbăteai mai întâi un gang. Incet și tăcuți ne îndreptăm în spre locuința fetelor, și după ce ne înțelegem ca să ne întâlnim și în seara următoare acolo, ne despărțim bucuroși, îndreptându-mă și eu în spre casă, la fel și prietenul.

A doua seară ne întâlnim iar. însă refuză ca să mai mergem în cârciumă. Mă roagă ca să viu sus, căci stăpânul ei n'o să-i zică nimic dacă ne-o vedea,

Gâudindu-mă că e mai bine la dânsa în odaie, mai ales că mi-a spus că a făcut cald, căci era prin Decembrie și zăpada scârțâia sub picioare, primesc cu plăcere și încet, ne urcăm sus. Insă și prietenul a venit sus, cu a doua fată, rugat fiind de sa să-i ție de urât până dimineață.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Şi cum nu era altă odaie, ne pomenim toţi patru la un loc. Şi fiindcă patul era a amantei mele, a doua fată şi-a aşternut jos pe duşumea. După ce mai glumim despre încurcătura în care eram, căci venea vremea desbrăcărei, le fac eu curaj şi mă desbrac întâi, şi mă arunc în pat. Era un pat cu somieră, aşternut curat şi o plapomă nu tocmai grea, ceva mai bine şa pe vremea când eram militar. Puţin după aceia s'a desbrăcat şi a mea, suindu-se lângă mine.

Prietenul şi cealaltă s'au culcat jos stingând şi lumina. Un lucru care nu-l puteam suferi era că nu-mi plăcea ca să puie mâna pe mine în timpul somnului. Cnm ea punea mâna pe mine eu i-o luam încetişor şi t-o dădeam la o parte.

De altfel n'am ce zice, ne'am distrai bine. Numai când prietenul avea de... vorbit... atunci mă făceam eu că dorm şi mă înţelegebm cu a mea numai prin ciupite.

Despre mine, n'am ideie ce şi-or fii zis ei. Ceiace ştiu este; că cu a mea când mă jucam bine înţeles, fără gălăgie, pe ei îi auzeam hropăind.

Dimineaţa ne-am sculat nu tocmai odihniţi însă bine dispuşi, ne îmbrăcăm şi zicându-mi că mă primeşte cu plăcere întotdeauna, îi zic la

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

revedere și răspunzându-mi, îmi zice: te aștept diseară; vii? Promițându-i sigur că viu, o luarăm încet înspre o cafenea, ca să-mi beau ceaiul ca de obiceiu.

Așezându-ne, prietenul îmi zice că o să vie mai rar pe la a lui, pentru ca să nu creadă ea că el ar avea intenționi serioase pentru dânsa.

De altfel nici eu nu m'am gândit s'o iau în căsătorie, însă văzând că nu mă refuză, mi am zis: N'am ce pierde, mai ales că era iarnă și frig. și acasă la mama nu era tocmai cald, așa că n'am avut ce pierde la ea.

Mai în fiece seară dupa ce isprăviam serviciul mâncam, aveam grijă să am țigări și chibrituri, și nu uitam să-i aduc și ei ceva dulciuri, mă duceam la ea. Și fiindcă prietenul meu nu venea regulat, așa că a lui dormea tot în pat cu a mea, și eu trebuiam să fiu mimînte față de prietena ei.

Un lucru trebuie să mărturisese că, eu n'am fost gelos nici odată. Chiar dacă aș fii văzut pe prietenul meu că o iubește pe a mea n'aș fii putut să am pretenții de oarece nu-mi era soție legitimă.

Insa eu n'am știut și n'am înțeles că față de o amantă trebuie să fii sincer. Fiindcă pe vre-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/md=1901 1932

mea când eram militar mă învitase o fată să dorm la ea. Așa că m'am dus vreo câteva seri și într'o seara era altul la ea. Așa că am făcut stânga 'n prejur și m'am dus acasă.

După două zile mă întâlnește, și mă roagă să viu seara la dânsa. Tocmai căpătase 'n un bacșiș în ziua aceia și seara după ce am mâncat, am băut nițel vin de ăla vechiu și, cumpărând și niște ciocolată mă duc la ea. Erau orele 11 seara. Ajungând la ușă aud înăuntru o voce, însă era de femeie.

Bat în ușă și mă întreabă; cine-i? îi zic șoferul, întru înăuntru, ea mă primește bucuroasă și, îmi explică că e o prietenă de a ei, și neavând serviciu a primit'o să doarmă la ea. Nu era decât un pat, o masă și o sobă de gătit, căci ea era bucătăreasă. Scot șocolata dau la una și la alta și după puțin timp se desbracă ele, și pe urmă fac lampa mică, căci nu era electricitate, și mă urc și eu în pat. Fata cealaltă s'a culcat la picioarele noastre, așa că picioarele ei erau la capul meu.

Insă la așa ceva, eu nu mă descurajam.

Tot odată o întreb dacă cumva e geloasă pe mine, îmi răspunde că numai dacă cealaltă nu m'ar refuza, ea nu e cu nimic contra și nici nu se supăra.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Atunci, aştept nițel până se face liniște și o văd pe a mea că prinde să doarmă, mă întorc încet și ajung lângă fața celeilalte. O încep a întreba c'am ce-a visat și apropiindu-mă tot mai mult, îmi zice să fiu cuminte, ca vorba ceia! dute'n colo vino'n coace, șezi binișor nu'mi da pace.

Pe urmă s'a întors cu fața la mine și ne-am privit amândoi, față'n față, mai multă vreme. Și dimineață ne-am despărțit mulțumiți toți trei, însă m'am îmbrăcat la repezeală punându-mi bocancii în picioare și ciorapii în buzunar, fiindcă bătuse un moș de al bucătăresei la ușă să se scoale c'a venit s'o ia acasă, căci se apropia o sărbătoare și vroia să petreacă și ea în familie. Și moșneagul ducându-se între timp să dea fân la cai, eu cu un salut la capelă, am luat'o din loc, vesel de-o aventură cu succes.

Insă după cum se vede nu sunt toți la fel de indiferenți. Așa că amanta mea, era geloasă dacă eu vorbiam zâmbind cu prietena ei. Un lucru am observat că prietena amantei mele se uita mereu lacomă la mine și cu o poftă, ce merita atenție!

Intr'o noapte pe când era și prietenul cu a lui și eu cu a mea, amanta mea ia făcut prie-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

tenului, un gest atrăgător. El s'a apropiat de ea și văzând că desface brațele ca și cum ar vrea să-l strângă în brațe, fără gelozie zic dacă-i vor ba de schimb am și eu pe cine strânge și mi dau lângă prietena ei, cuprinzându-mă ia p mine.

Atunci a mea își încruntă privirea asupra mea și zice: Asta ai așteptat vino'n pat, ai și strâns'o. Insă pe un ton poruncitor. Mă ridic și mă sui în pat lângă dânsa. După ce îmi m'ai spune de vre'o două ori că sunt indiferent față de ea, și n'am venit numai pentru dânsa, se trece incidentul și uităm.

Dimineața mă trezesc cu o zgărâitură ce am căpătat'o în timpul nopței.

Se întâmpla ca de multe ori să mă plimb prin centru pe jos, și mă întâlneam adesea cu prietena amantei mele. Fiindcă era la copii, și îi ducea la plimbare. Așa, că ocazional discutam și glumeam cu ea, și îi luam câte ceva dulciuri, la câte vreun vânzător de stradă. S'a întâmplat, că odată fiind cu mașina goală, am dus'o și pe ea cu copii până aproape de locuința boerului meu. Toate acestea le afla amanta mea, fie chiar dela prietena ei, sau dela copii. Așa că amanta mea, era foarte geloasă pe mine,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistetransilvania.ro/mdrr1901-1932

lucru pe care nu l'am înțeles decât foarte târziu. Pentru că eu n'am avut dureri de dragoste, și n'am înțeles că ea s'ar putea supăra cândva pe mine.

Ducându-mă des la amanta mea, mă învățasem să dorm cu fața pe pieptul ei. Dimineață mă sculam vesel și cu o plăcere căci începusem să mă învăț cu ea, așa că dacă lipseam o seară mi se părea mult până a doua zi, când trebuiam să mă duc s'o văd. Într'o zi, umblând cu mașina la țară și fiind frig am răcit și seara m'am dus la ea, și am rugat'o să-mi fiarbă nițel vin pe care l'am adus din oraș.

Nu știu cum s'a făcut că mi-a pus piper negru în vin fără ca eu să-i spun, și bându-l a doua zi am căpătat o rană mare unde am fost zgâriiat. După vre-o două zile am observat că rana se face din ce în ce mai mare. Văzând rana așa de mare n'am mai crezut că mă voi putea vindeca. Așa că după cum am început eu s'o iubesc îmi părea rău că n'o să mai pot să mă duc pe la ea.

Insă, nepierzându-mi încrederea, mă duc la un doctor specialist, în afecțiuni, rugându-l ca pe cât îi stă în putință să mă salveze, M'a mustrat nițel, că prea am neglijat, totuși m'a

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

asigurat că mă salvează. Intâlnind pe prietena amantei mele, îi zic că nu știu sigur dacă voi mai veni, pentru că eu mă vindec și mie frică de ea, să nu aibă ceva. Auzind amanta mea, a intrat în spital căci s'a dus să-și facă un examen la medic și ia spus că trebuie să se caute. Acest lucru m'a bucurat, pentru că știam că o să se vindece și ea.

Mă duceam adesea la ea la spital și eram vesel că îmi mergea din ce în ce tot mai bine și ei tot așa. După vre-o două săptămâni, m'am vindecat și ea tot atunci a eșit din spital.

S'a angajat, însă în altă parte. Eu, cu timpul ce trecea, simțeam că o iubesc din ce în ce mai mult. Erau zile că și în timpul mesei trebuiam s'o văd, căci îmi venea dor. Un lucru însă îmi lipsea, veselia de altă dată. Pentru că mie îmi place să mă judec pe mine. Veneam și în timpul zilei la ea, și seara cum scăpam dela serviciu, direct la ea mă duceam. Ași fi dorit s'o văd și pe ea umblând vre'o dată după mine. *Căci totul în dragoste este să înțelegi dacă într'adevăr ești iubit.* Mie mi-a fost greu s'o înțeleg dacă într'adevăr mă iubește și ea. Un lucru ce mi-a lipsit mie, a fost *încrederea*.

Totuși veneam la ea în fie ce seară. Insă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

un lucru curios am observat. Nu mai aveam puterea energiei mele atunci când aşi fi vrut eu. Numai când ea vroia atunci se putea. Chiar dacă aş fi vorbit cu o faţă fie ea cât de frumoasă, nu m'aş fi putut baza că aş putea avea vre-un stimulent (energie). Lucrul ăsta, nu-mi cam convenea mie. Mai ales că mi se părea că ea s'a cam răcit cu dragostea pentru mine, aşa că eu am început să sufăr.

Intr'o noapte dormind cu ea în pat visez: Că mergeam pe stradă, mă întâlnesc doi prieteni şi-mi zic: dar cum mergi îmbrăcat ? Când mă uit la mine în loc de haine aveam numai indispensabili şi cămaşă şi'n loc de ghete papuci de casă. In momentul acela îmi dau seama că-i aproape de ziuă. Şi ca să nu mă vadă lumea pe stradă în halul în care eram, mă întorc la casa amantei mele să-i cer hainele să mă îmbrac. Aproape de poarta casei. văd că-mi apare în faţă trei indivizi cu arme militare însă fără curele de pus pe umăr. Apropiindu-mă văd că unul încarcă arma, în momentul cela judec că ăştia nu-mi vor mie bine. Ajungând în faţa lui îi smulg arma din mâini şi la ceilalţi tot parcă le iau armele, şi le pun jos la picioarele mele. Insă al treilea îl văd cu o bar-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

bă falșă și se duce în dosul gardului și se a
pleacă să ridice o piatră. Mie nu mi-a fost frică
însă am judecat că dacă svârle cu piatra, m
aplec și nu mă lovește. In momentul acel
m'am trezit și amanta mea nu mai era în me
moria mea. A dispărut. Atunci am simțit du
durerea și părerea de rău. Deabea îmi dădeam
seama că fără ea sunt trist pe lume. Repet c
eram treaz și ea nu era lângă mine. Când mă
uit bine eu eram pe pieptul ei, și ea era rece
Atunci m'a cuprins o bucurie și am început s'o
sărut cu tot focul inimei mele. Căci este o vor
bă; când se bucură, săracu ?.

Atunci când pierde și găsește. Atunci adu-
cându-mi aminte de ceiace m'a învățat mama,
am blestemat și am zis: Să dea Dumnezeu, că
cine a vrea să-mi facă rău, să nu mai ajungă.
Și iar am sărutat'o. Căci mama îmi spusese că
dacă voi visa un vis, dimineața să blestem.
Pentru că acela cu barbă care vroia să dea cu
piatra, n'o aruncase încă și m'am sculat cu im-
presia că o să se întâmple. Așa că trebuia să
blestem. După ce m'am liniștit i-am povestit și
ei visul. De atuncea nu-mi mai plăcea locuința
ceia și nu mai eram ca altă dată, cu inima ve-
selă. Numai eram sigur că sunt singurul la ia.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Veniam ziua pe la dânsa, și când avea puțin timp liber, stăteam amândoi în cameră și adesea îmi cânta:

Foaie verde, firul ierbei
M'a mâncat mânca-oar vermii
M'a mâncat mânca-oar dracii
Mi-a mâncat, polii și francii
Hai, să ne facem casă etc. etc.

Acest cântec, când mi-l cânta, mă ajungea la inimă și vedeam că încep să sufăr de o boală, Dragostea, Iubirea! Gelozia!. Totuși nu luam nici o hotărâre. Nu aveam încredere, și nu știam dacă într'adevăr îmi este sinceră. Am zis că: *să iubesc. Dar ea să merite!* O întrebare: Cum poți să știi? Eu o iubeam, însă nu m'am gândit s'o iau în căsătorie. După o noapte întreagă de dragoste cu dânsa, plecam dimineața la serviciu. Observam că prea mă atrăgea dorul la ea, s'o văd.

Aș fi fost vesel în inimă dacă aș fi observat și la ea, dorul după mine.

Mă întâlneam câteodată cu prietena ei, care fusese în relații cu prietenul meu. O întrebam ce mai face și mi-a spus că al ei nu mai vine la dânsa. Într'o dimineață o întâlnesc și între-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

bând-o unde a fost mi-a zis : făcusem cunoș tință cu un băiat și am fost la el să-l întreb d ce n'a venit la mine aseară. După ce ne-am despărțit, îmi ziceam : Eu chiar dacă mă forțez și nu vin la a mea câte trei zile, tot n'am vă zut-o să vie să mă întrebe din ce cauză. Aș fi dorit ca și a mea să aibe dor, ca și mie după dânsa!?

Cu toate că venind le ea, nu mă refuza cu nimic. Avea bucurie. și după ce mai vorbeam despre diferite lucruri, adormeam lângă pieptul ei. Observasem un lucru că nici o dată nu adormea ea înaintea mea, și la deșteptare tot ea era trează întâi. Numai când am visat visul cela cu armele și omul cu barba neagră, atunci trezindu-mă. ea dormea. De multe ori ne trezeam dimineața cam pe când trebuia să răsară soarele, și cum era încă de vreme, deoarece prin luna Mai se face ziuă cam pe fla patru, ședeam amândoi în pat, și cuprinzându-mi mijlocul, îmi cânta un cântec frumos, pe care când îl auzeam, rămâneam fermecat și atras de glasul ei, dulce.

Il cânta astfel:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr.1901-1932

Sloişor de ghiaţă rece
Iarna vine vara trece
Şi n'am cu cine petrece
Şi n'am cu cine petrece !

II

Căci cu cine am petrecut
S'a dus şi n'a mai venit
Dac'aşi şti c'ar mai veni
Cărăruşa ia-şi plivi

III

Şi de iarbă şi de nalbă
Ca să vie mai degrabă.

Câte odată se sculă ea înaintea mea, şi stătea afară pe coridor şi cânta. Eu eram cu gândul fix la ea şi ascultam, fiind atras de melodia şi de toată dulceaţa ei, în aşa fel că inima aproape îmi înceta să mai bată. Atunci ea venea în odaie, mă săruta, şi eu îmi veneam în fire.

Observam că mi-a câştigat inima, însă nu aveam încredere că ea ar avea aceiaşi durere pentru mine. Pe la 8—9 dim., mă îmbrăcam şi plecam la serviciu. Aici mă întâlneam şi cu prietenul meu, care avea serviciul în fabrică. Căci boierul meu era proprietarul unei făbrici

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

metalurgice. Prietenul meu dormea de multe ori cu bucătăreasa stăpânului meu. Eu o cu noşteam şi vorbeam cu ea, fiindcă îmi dădea mâncare, atunci când trebuiam să rămân seara mai târziu pentru a duce şi aduce pe cucoana dela Operă. Eu, veneam în odae la bucătăreasă şi stăteam de vorbă cu un amant al ei şi cu ea. Observam că amantul ei o iubea, şi totuş la bucătăreasă mai venea şi prietenul meu câte o seară, şi dormea cu bucătăreasa fără ca amantul ei să-i ceară cont. Intr'o seară stând de vorbă cu amanta mea, îi povestesc cum prietenul meu merge la bucătăreasă şi mai are un amant care o iubeşte foarte mult, şi totuşi nu se supără pe ea. Şi drept răspuns îmi zice: El o iubeşte? Şi nu se supără pe ea? Eu îi zic: Nu! Căci doar ştie că mai vine şi prietenul la ea.

Eu am observat mirarea ei, însă nu am înţeles cam ce crede despre asta.

Câte odată întrebam pe a mea, ce-ar face dacă n'aş veni pe la dânsa? Imi răspundea: **Poţi să nu vi, căci eu cu sila nu pot să te aduc.**

Acest răspuns mă întrista, deoarece eu simţeam că o iubesc, însă răspunsul ei mă făcea

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

să cred *că ei nu i-ar părea rău după mine.* Când aveam liber, şi aveem şi în portofel ceva de schimbat în mărunţiş, mă duceam eu şi cu prietenul meu în vre-o bodegă şi după ce comandam ceva răcoros, ne vorbeam unul altuia întâmplările noastre. Vorbind de una şi de alta îi zic : Uite ce mă doare pe mine : *Un dor mă atrage mereu la amanta mea.* Şi mie frică că să nu cad în dragostea ei, ca pe urmă să sufăr durere de gelozie. Şi el îmi răspunde: Uite, *dacă îţi pui toată voinţa* şi te abţii ca să nu te duci, atunci ai să înţelegi, şi ai să reuşeşti aşa cum vei voi singur. Şi eu am păţit cu una, şi nu mai puteam de dorul ei. Insă după un timp am reuşit să mă despărţesc de ea.

Înţelegând că există o modalitate de a mă putea conduce şi hotărî. prin *puterea voinţei.* i-am mulţumit, rămânând ca să-mi i-au o hotărâre definitivă.

Principalul era ca să încerc, dacă voiu putea sta fără ea.

După vreo două zile. primesc un ordin de concentrare, ca să mă prezint la regimentul meu, pentru 30 de zile. Nu tocmai vesel, îi anunţ amantei mele, că trebuie să plec pentru un timp la regiment.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

In momentul când a auzit, a avut un acces d bucurie, neputându-se stăpâni în faţa mea. O ch'i îi sclipeau strălucitori, ceia ce m'a făcut s înţeleg, că îi pare bine de plecarea mea. Stă pânindu-şi râsul, mi-a zis: Unde de duci? Pu iule? Cu cine rămân? Ce-ai să faci fără mine Privind-o bine, şi văzând cu câtă stăpânire d sine ş-ia oprit bucuria, am înţeles că faţă d mine are un respect de sinceritate. După jud cata mea, am înţeles că bucuria ei a fost u interes ascuns, pentru persoana mea. Ştia că iubesc şi o să-i duc dorul. Cum vorbeam cu mea, tocmai întră în odaie o altă femeie ma în vârstă care era tot în serviciu cu a mea Incepe să povestească despre amantul ei că mănâncă banii care îi câştigă ea, şi de mult ori petrece în tovărăşia altor femei, fără a a vea frică de dânsa că i-ar putea zice ceva.

Zicea că s'a întâmplat odată că i-a cerut cont dece petrece cu altele, atunci el s'a supă rat şi n'a mai venit multă vreme pe la ea Până când i-a venit ei dor de dânsul, atunc s'a dus tot ea la el şi l'a rugat să se împace

Eu şi cu amanta mea ascultam cum povestea femeia.

Deodată o văd pe a mea că se înroşeşte c

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

focul pe față și zice: *Ah bărbații!* **Sperlă să le dai în ochi.** Atunci eu întreb, dar femeilor? îmi zice: și lor, (la cele rele), Văzând-o atât de înfuriată mi-am zis: O fi avut ea vreo *durere* cu vre-un bărbat cândva? Această conversație a avut loc într'o după amiază în odaia noastră. Seara am venit la dânsa cam pe neașteptate, Intrăm în odaie și nevăzând-o am mers repede în bucătărie s'o văd dacă e acolo. Băcătăreasa îmi spune că e în odaie. Intru iar în odaie și tot n'o văd. Odaia noastră însă, mai avea o ușă ce dădea în grădina din dosul casei. Deodată ascultând atent am înțeles că ea se lupta probabil cu un bărbat. Mi s'a tăiat parcă curajul și nu am îndrăznit să deschid ușa. Imediat a intrat și ea în odaie, însă înfocată și cu o furie ce mi-a dat a înțelege ca să n'o întreb nimic din ceia ce s'a întâmplat dincolo de ușă. Totuși nu mi-am făcut inimă rea, și m'am gândit că într'o bună zi am să mă despărțesc de ea.

Ne desbrăcăm și ne culcăm în pat.

Incep să-i povestesc despre prietenul meu că a avut odată o amantă care îl făcea să vie la ea prin farmece. Atunci ea îmi zice; Farmecele nu se împlinesc niciodată bine. *Numai*

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr 1901-1932

dacă le faci nouă luni de zile şi le inoeşti când se inoeşte Luna pe cer atunci se realizează.

Eu am făcut unul, însă numai câteva luni şi pe urmă m'am răsgândit. şi mi-a căzut foarte greu la inimă. Auzind aceasta *m'am bucurat*, căci gândindu-mă că chiar dacă mi-ar fi făcut mie farmece nouă luni, înseamnă că *nu o să i se urască de mine*. Insă eu am simţit că o să mă pot despărţi de ea, când voi voi. Şi cum vorbeam cu dânsa îi umplu un pahar cu vin, ce obişnuiam adesea să aduc seara la culcare. După ce a băut cam pe jumătate îmi dă şi mie să beau din el zicând -

— *Bea şi tu dintr'un pahar cumine, ca să ne vedem pe lumea cealaltă.*

Uitându-mă la ea m'am gândit că ar fi bine să mă întâlnesc cu amanta mea şi după moarte Şi o întreb dacă într'adevăr este adevărat că există lumea cealaltă. Ea îmi zice că e adevărat. Eu îi zic ; Nici Dumnezeu nu este. Ea se uită înfuriată şi-mi zice :

— Nu crezi că este D-zeu ? Şi eu îi răspund : Numai o rugăciune am învăţat de când erám mic. Când o zic atunci *nu mie frică de diavolul*. Am observat că ea se uită foarte curioasă la mine.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

A doua seară după asta o rog să-mi caute în cărți căci știa puțin (adică avea încredere în ele). Căci am fost curios să știu dacă știe ceva. Mi-a spus că scârba mie la spate, și în cărți m'a arătat pe mine că sunt lângă ea. Intrebând-o cum? Imi zice: păi acuma, nu ești la mine?

— De la cine ai învățat, o întreb?

— Ia, dela mama a doua, îmi răspunde.

In gândul meu zic: Multe lucruri bune, poate învăța un copil dela o mamă vitregă! Mie îmi lipsea un singur lucru. Nu aveam curajul de care mă bucuram altă dată. Mai mare mi-a fost mirarea, când ea mă întrebă.

— Unde îți este veselia care ai avut-o atunci când m'ai cunoscut întâiași dată?

Pentru că eu, deși nu eram cu o stare materială lăudabilă, totuși, știam să mă bucur de ceia ce înseamnă **libertate.**

Cea mai mare parte din anii mei am avut norocul sa fiu la stăpâni care pe lângă că făceam serviciul de șofeur mai trebuiam să am grije și de alte diferite treburi de ale gospodăriei pe care trebuiam să le fac, riscând altfel să rămân fără serviciu. Fiind și cu armata isprăvită cam de vre-o 2 ani, și căpătând și ser-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mcm 1901-1932

viciu la o casă mare, unde aveam numai grije ca să-mi plimbu cucoana și duduile vre-o 2 ore pe zi.

Mai umblam și cu boierul în interes de afaceri, dar mai mult dimineață, restul zilei fiind liber în așteptarea ceasului când trebuiam să fac o plimbare obișnuită.

Așa că atunci, când am cunoscut pe amanta mea nu aveam de ce să fi fost trist. Acuma însă o iubeam și fiindcă nu aveam încredere că și ea ar ține sincer la mine, mă întristam, gândindu-mă că trebue să plec în concentrare pe timp de o lună. *Rămâneam mai trist, simțindu-mă fără putere, fără energia care o are fiecare om față de sexul frumos.* Mergând pe drum zăresc pe jos o sticluță goală de doctorie pe care era scris neurastenie. Aducându-mi aminte, căci citisem într'o carte de medicină că omul își poate întări forțele prin injecții contra slăbiciunilor de neurastenie m'am gândit că după ce voi veni din concentrare, să mă arăt la un medic, având încredere că mă voi vindeca. Tot odată gândindu-mă că poate mi-a făcut amanta farmece, mi-am zis: Când mă voi întoarce, mă voi duce la un *ocultist* cu speranța de a înțelege mai clar ceia ce este cu mine.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

A doua zi îmi iau rămas bun şi plec în alt oraş pentru a-mi face datoria ordinuiui de chemare. Urcându-mă noaptea în tren, mă cuprinde un dor după ea de parcă mă topeam gândindu-mă că a rămas acasă liberă şi ar putea face ceia ce voiea.

In zorii zilei am aţipit puţin trezindu-mă în gară unde trebuiam să mă dau jos pentru a mă prezenta la regiment.

Aicea după o zi, am început să ne aducem aminte de ceia ce am învaţat când eram activ. Numai că era mai moale mişcarea şi cu mai puţină smerenie.

După vre'o 5 zile s'a întâmplat să fie 2 sărbători una după alta. Aşa că s'a suspendat instrucţia 48 de ore. Care am vrut ni s'a dat permisie ca să plecăm pe două zile acasă. Aşa că am luat trenul şi am venit şi eu în oraşul meu. Seara am venit la amantă zicându-i că peste 2 zile plec înapoi, căci trebuie să fac numai decât 30 zile.

Dimineaţa mă scol şi plec îngândurat. Mergând pe drum îmi aduc aminte că văzusem o carte de *sugestii* unde poţi găsi (învăţa) lecţii folositoare pentru a cunoaşte *puterea spirituală* unde prin **voinţă** şi **încredere** poţi a-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

junge o *putere*, de a putea cuceri mai uşor, şi de a te conduce singur mai cu siguranţă. Insă este un lucru. Atunci când vrai să faci un lucru trebuie mai întâi să te gândeşti. Deaceia nu ştiu ce să zic, Ori cum vrea omul ori cum *vrea Domnul*.

Cetind acestea în carte, m'am bucurat văzând că tot *există pentru fie ce boală, leacul ei*. Venind seara la ea ceva mai vesel a cunoscut, căci mi-a zis: Ţeai schimbat cătăturile decе ? Zic :

— Femeia ! Am avut şi eu una, şi mi-a mâncat inima.

Care ? mă întreabă ea.

Eu nu i-am răspuns nimic. Insă eu n'am mai iubit pe *nici una* până la ea. Doar aşa din cunoştinţă, sau mai mult din obicei, prin diferite ocaziuni.

A doua zi mă pornesc de acasă dela mine căci la ea eram numai cu dormitul şi cum mergeam încet spre centru mă întâlnesc cu amanta mea, căci avusese treabă la poştă. O învit să luăm împreună o înghetată căci era foarte cald. Ii zic că deseară nu mai pot veni la ea pentru că plec la regiment. O conduc până acasă şi când dau să mă despărţesc îmi zice că merge

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

până la o farmacie să cumpere ceva pentru stăpânul ei. Așa că iărăși mergem amândoi. O rog să intrăm într'o cofetărie pentru a-i mai putea vorbi ceva.

Aducându-mi aminte că atunci când am plecat prima dată la regiment. am avut un dor arzător după dânsa și bănuind că din cauza ei, i-am zis :

Uite trebuie să plec și toate ar mai fi bune dar mie frică să nu mă gândesc mult la D-ta. Totdeauna îi ziceam D-ta pentru că atunci când va fi cazul să mă despărțesc de ea să nu aibe pretenții că am fost prea intim cu dânsa. Cele mai multe ori îi ziceam măi. Insă n'o tutuiam. Ea mă întrebă dacă într'adevăr am pe alta la care m'așî gândi mai serios.

O asigur că nu mai am pe nimeni alta. Ea m'a crezut.

Eșim în stradă și mergem până în dreptul farmaciei. Acolo ne-am despărțit. Insă ea s'a uitat *fixă* în ochii mei ținându-mi și mâinele într'ale ei, Tot uitându-mă în ochii ei, ea i-a tot închis câte puțin până nu i-am văzut decât câte o lacrimă, dându-mi tot odată drumul din mâini.

S'a întors și a luat'o repede înapoi în așa

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr1901-1932

fel că uitându-mă peste puțin timp în urma ei s
n'am mai văzut'o.

Seara m'am suit în tren, cu speranța că va
trece și restul de 23 zile, cât mai rămâsese
până la împlinirea termenului.

In ziuă am ajuns, prezentându-mă la unitate.
După ce am făcut puțină instrucție și câte ceva
teorie, intrăm în repauz. Odihnindu-mă dau să
mă gândesc la amanta mea. Insă ceva curios.
Nu o puteam vedea în memorie. In nici un fel
de poziție, sau formă. **Numai ochii ei
din prima întâlnire nu i-am putut
uita.** Cât mi-am muncit creerul ca să pot s'o
văd, în vre'o rochie de-a ei, sau culcată sau
cum îmi vorbea vreodată. Nimic nu-mi puteam
vedea în creer.

Deși știam că am petrecut cu ea și dormit,
nimic nu-mi aduceam aminte numai ochii din
prima cunoștință îi vedeam.

Mai curios a fost când nu puteam vedea în
creer nici pe stăpânul meu nici cucoana și nici
un cunoscut deși știam că i-aș cunoaște dacă
i-aș vedea.

*Intr'un cuvânt, uitasem tot ce-mi era cu-
noscut în orașul din care am plecat.*

După vre'o săptămână îmi vine un miros de
colonie în dreptul inimei.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Când fusesem la ea și înainte de culcare se stropise pe ea și pe mine în dreptul inimei cu apă de colonie ce avea un miros plăcut. Insă curios că eu mă schimbasem de cămașe chiar a doua zi, și mirosul dispăruse. Și acum după 8 zile să-mi miroase aducându-mi aminte de ea.

Simțind aceasta mi-a părut bine că am aflat că ea posedă o știință de care nu mi-a vorbit nici odată. M'am hotărât ca atunci când voi veni înapoi, să mă duc la unul care cunoaște *hipnotismul* pentru a mă lămuri și explica ce înseamnă aceasta.

Cu încetul a trecut și luna de zile și ne-a dat drumul acasă.

In concentrare povestea, Sergentul din contigentul meu, că visase dinnainte câțiva cu armele așa că a fost o prevestire de concentrare.

Atunci mi-am adus și eu aminte, că visasem arme militare ceace însemna că s'a adeverit prevestirea.

Mă urc în tren și sosesc în ziuă în orașul meu, mai liber în inimă, știind că deacum nu voi mai fi așa repede deranjat dela treburile mele. Mă duc acasă la mine (adică la părinți) și mă odihnesc câteva ore.

Era într'o Duminică. Cam pe la vre'o 10 di-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

mineața mă scol și îmbrăcându-mă curat, m pornesc spre locuința stăpânului meu, pentr a putea anunța că sosîsem și a putea reîncep serviciul.

Pe drum mă întâlnesc cu bucătăreasa car era în servicu tot unde era și amanta mea Mă întreabă când am venit, și îmi zice că a manta-mi e foarte supărată pe mine pentru c nu i-am scris nici o scrisoare.

Îi zic că voi veni s'o văd căci chiar azi so sîsem.

După amiază mă pornesc ca să mă duc ma întâi la hipnotizatorul în care aveam încredere că mă va putea sfătui cam ce-aș putea face într'așa o chestiune. Insă cum mergeam pe drum mi se pare că începe să ploaie și cu m eram cu haine bune și fiind cam departe acolo unde ședea, mă gândesc să las pe a doua zi.

Așa că mă îndrept spre amanta mea căci îmi venise un dor s'o văd. După vre'o 5 minute de mers ajung la ea. Intru în casă și o găsesc culcată îmbrăcată pe pat. Insă se pare că mă văzuse că vin. Îi zic că am isprăvit concentrarea și o întreb ce mai face. Imi răspunde supărată și mă întreabă de ce nu i-am scris vre'o scrisoare.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

I-am zis că n'am trimes nici odată la nimeni vre'o scrisoare, decât numai la mama și odată la un prieten,
s'o urmăresc pe strada care știam că apucase.

De fapt nu i-am trimes, pentru că trebuia să-i scriu ceva întîm și cum n'am avut intențiuni serioase pentru ea n'am vrut ca să aibe un document dela mine în care ar fi putut vre'odată dovedi că am avut legături amoroase cu dânsa.

Intrăm în grădină și îmi dă vre'o două cireșe ce le-a rupt dintr'un copac. Ne așezăm puțin pe o bancă. însă deodată mă simt foarte trist și curios că nu aveam pentruce. Îi zic și ei că nu știu de ce mă simt așa de trist. Ia îmi zice : Să vezi că atunci când ai fost plecat te uitasem. Atunci am văzut că tot ea știe ceia ce mi se întâmplase mie când am fost plecat. Fiindcă era pe înserate îi zic că mă duc să iau masa, Imi zice că mă așteaptă să viu diseară.

După masă vin la ea. *Ne desbrăcăm și sui-ndu-mă în pat am simțit că parcă mă stăpânește cineva, neavând nici o putere de a mă mișca și nici energia pe care o are fie care tânăr eu n'o mai aveam.* Din inimă mă sforțam și numai șiroaie de sudoare curgea din mine. M'așî fi îmbrăcat dar parcă mă ținea forțat și nici nu-i mai puteam

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr1901-1932

vorbi doar numai cu simțul observam că ia m
doarme.

*Deodată simt cu mâna ei se apropie i
dreptul inimei mele și cu un deget puțin apă
sat începe să învârtească împrejurul inime
(cum ai face un cerc).*

N'am numărat decâte ori, însă am simțit că
dacă ar mai fii învârtit o singură dată mi s'a
fi oprit bătăile inimei. Atunci ea, a luat mân
și eu am început să răsuflu mai liniștit.

Cămașa mea era toată udată de sudoare ș
eu ședeam parcă *narcotizat.*

In spre ziuă am adormit. Când m'am scula
mi-am zis că numai decât mă voi duce pentr
a înțelege ce înseamnă acestea și a cere un sfa
Pe la vre'o 2 după masă mă duc la unul car
cunoaște *secretele spirituale* și spre ghinionu
meu el era pregătit de plecare la băi. Și îm
spune nevasta lui că va lipsi o lună de zile.

Descurajat mă întorc înspre garajul unde-m
era mașina și îngândurat am stat mai multă
vreme fără ami veni vreo ideie îmbucurătoare.

Seara am cumpărat câțiva crini și m'am dus
tot la ea. M'a surprins când o văd că mă
întreabă:

— Spune-mi drept, unde-ai fost astăzi?
Ii zic:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mcrr1901-1932

— Am fost şi eu pentru un interes.

M'a mai întrebat odată însă eu nu i-am răspuns. Ea îmi mai zice:

Să vezi, Duminică dimineaţă m'a cuprins aşa un dor şi te-aşi fi sărutat, numai că nu ştiam unde eşti.

M'am mirat, însă nu miam găsit încă explicaţia. Bănuind o intenţiune ascunsă din partea ei şi temându-mă să nu cad în dragostea ei, m'am hotărât ca să mă abţin şi să nu mai vin la ea mai multă vreme.

Mai mult. am căutat să rup cu ea pentru că eu eram descurajat şi fiindcă o şi iubeam şi cum n'aveam încredere că ea mi-ar fii sinceră mi-am zis mai bine sufăr fără ca să mă vadă ea. Şi pentru a putea vedea dacă şi ea ţine la mine şi dacă regretă de lipsa mea.

Pentru că subsemnatul am înţeles că nu este durere şi întristare mai mare decât atunci când iubeşti şi nu poţi vedea clar dacă într'adevăr merită (într'un cuvânt) să nu fii fermecat.

Dimineaţa, ne-am sculat şi după ce m'am îmbrăcat i-am zis: Nu ştiu dacă voi mai veni aşa des aicea. Ia mi-a răspuns.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901 1932

Asta e la voia ta. Dacă ai să vrei ai să vii. Eu cu sila nu pot să te aduc. Pregătindu-mă de plecare, ea îmi zice:

Aşa că n'ai să mai vii?

O să vedem! îi zic. Îi strâng mâna şi mă despart de ea.

Două zile n'am simţit nimic neobişnuit. Atât numai că mă urmărea ceva trist.

Pentru că la despărţire ea s'a întors cu spatele la mine formându-şi o poziţie în aşa fel că privind-o mi-a dat a înţelege. că am de-a face cu o drăcoaică. Insă când am avut această impresie i-am gândit şi eu că n'o să mă las învins de o femeie.

A treia zi mă scol de dimineaţă şi după ce beau cafeaua cu lapte acasă mă îndrept în oraş şi într-o cafenea ca să beau un ceai vărsat (percuschi).

Cum şedeam pe scaun îmi vine un dor după amanta mea, şi capăt o imaginaţie de mi se părea că dacă aşi fi lângă ea, mi-aşi răcori tot focul dragostei.

Eu am răspuns îngândurat înspre ea şi parcă o vedeam în pat, fiind sigur că dacă m'aşi duce la ea şi zicându-i că o iubesc şi mie dor de ea, m'ar primi cu bucurie. Parcă mă împin-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr/1901-1932

ROMÂNIA Fundația Regele Ferdinand I

ea dorul să mă duc s'o văd însă aducându-mi minte de prietenul meu mi-a zis că cu voința mă pot abține dela orice, îmi zic : Nu mă duc la ea.

Și aprinzându-mi o țigară o iau hotărât înpre locuința boierului meu, unde aveam și mașina. Ajungând mă întâlnesc cu prietenul meu care era la bucătăreasa stăpânului meu. Și cum era încă devreme și camera lor fiind alături le gangul meu întru să le dau bună dimineața. Intrebându-mă unde am dormit le zic că acasă la mine, cu toate că ceva mai înainte mi-a venit dor de ea, totuși m'am abținut. Am mai glumit câte ceva după care ne-am despărțit fie care având altele de îndeplinit.

In dimineața următoare, cam pe când se făcea ziuă, mă trezesc trupul fiindu-mi parcă greoi și începe să mă frigă în dreptul inimei. Această arsură a durat câteva minute după aceia a încetat, având impresia că prin puterea iamantei mele am simțit aceasta. Ma îmbrac pornindu-mă înspre garaj. Intâlnind pe bucătăreasă singură îi povestesc ceia ce am pățit dimineață îmi zice :

Vezi, ia îți face cu frigarea, Intrebând'o ea îmi povestește. Să vezi că eu când eram mai

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

mică şedeam la o femeie mai în vrâstă. Ea avea un bărbat înalt şi voinic care nu cam vroia să vie la ea. Avea însă o pereche de ciorapi purtaţi de el şi fiind cu sudoare, ia îi punea într'o cană de apă, şi amestecând-o cu ceva „secret“ îi punea la fiert. Imediat vrând ne vrând trebuia să vie la ea, fiindcă descânta prin farmece. Când îl vedea că a sosit, repede ascundea cana cu ciorapii ca să nu-i observe bărbatul. Când se răcea conţinutul din cană e se liniştea şi iar o lăsa pe femeie şi pleca. Ea în urma lui freca cu o bucăţică de tifon mânerele dela toate uşile pentru a mai suge puţină sudoare ce ar fi rămas pe mânerele uşilor. El era un om foarte gras şi voinic însă făcându-femeia, lui de mai multe ori, la slăbit într'aşa un mod de aproape nu-l mai putem cunoaşte. Insă acestea le făcea ea numai dimineaţa cam pe când răsare soarele. Iţi spun drept că aşa ceva n'aş putea face unui bărbat.

Auzind aceasta mi-am zis, că sunt şi femei cu inima crudă, şi plec. Intâlnind prin curte pe prietenul meu îi povestesc cele ce am aflat dimineaţă. Imi zice că trebuie să caut o babă care să-mi stingă frigarea. In grabă mă interesez şi îmi spune vizitiul că este una care o să-mi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

acă ceia ce vreau. Imi dă adresa, și eu mă duc găsind'o acasă. O lămuresc că m'am despărțit de amanta mea și o rog să-mi facă să nu mai sufăr.

A înroșit niște fiare în foc și zicând ceva din gură le-a răcit într'o cană cu apă, și dându-mi puțină miere mi-a zis să beau de mai multe ori. M'am înveselit că am găsit leacul care-mi va aduce liniștea. Mi-a zis că trebuie să mai vin de două ori și bucurându-mă o însțesc cu ceva. și plec.

Serviciu mult nu avem de oarece boierul și cucoana nu erau încă întorși din străinătate. Umblam numai cu două d-re ce rămăsese acasă, însă numai câte o plimbare sau două pe zi și iar făceam și câte o cursă cu inginerul din fabrică, pentru un caz urgent.

A doua zi fiind duminică vin pentru a face plimbarea obișnuită cu duduile. Fiind devreme mă trimete cu contabilul până în centru pentru a aduce ceva urgent. Pornind din curte cu mașina simțesc că parcă mi se trage puterea din corpul meu cam din dreptul pântecelui. Insă cum urcam un deal cam în piept dau cu privirea în pământ simțind că îmi recapăt la loc puterea mea. Ajung unde trebuia cu contabilul

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

şi dându-se jos, întorc maşina pentru a mă în
poia aşteptându-l la scară. Gândul meu par
era în legătură cu amanta mea. Peste un m
ment ese contabilul. Pornind maşina o iau i
cet pe o stradă dreaptă. Mergând şi privir
înainte, simţesc că puterile mă slăbesc, n
forţez cu toate că am gândit că votnţa mea
tare la un moment n'am mai văzut şi am
dormit cu ochii deschişi. Maşina mergea în
în e încet şi se vede că era o căruţă cu gun
ce mergea cam în mijlocul drumului, şi eu n
mai văzând am aninat cu caroseria maşin
în coada lopeţei ce era înfiptă în gunoiul d
căruţă. trăgând jos lopata. Atunci contabilul
strigat „ce dormi ?" auzind am tresărit speri
ţinând minte că conduc şi dându-mi imedi
seama că am fost adormit de ea. Cu privire
slabă am privit în faţa maşinei cam în pămân
revenindu-mi în fire.

Zicându-i că n'o să se mai întâmple ne con
tinuăm drumul până acasă, Ajungând, şi răsu
flând adânc, am rămas foarte uimit de îndrăs
neala şi curajul cu care a căutat să se răsbu
ne pe mine. Puţin după aceia m'am liniştit
am plecat iarăşi cu maşina la plîmbare. C'am
băimăcit de cap priveam de astă dată înainte

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

maşineí, însă înspre pământ având încrederea că nu mă va putea lua în puterea ei.

După amiază mă întâlnesc cu o fată ce avea serviciul tot în acea curte, unde era amanta mea. Mă întreabă de ce nu mai vin. Ii zic că nu sunt sigur dacă voi mai veni. Mi-a mai zis.

Aí dreptate că nu mai vii. Imediat am înţeles după cum îmi vorbea că ştia de lucruri întâmplate în lipsa mea. Am răsuflat uşurat zicându-mí că nu trebuie să regret despărţirea.

In centru mă întâlnesc cu prietenul meu zicându-mi că ía zís amanta mea, ca să-mí spuie să viu numaí decât la ea, căcí altfel va fí rău. Eu nu m'am dus cí am căutat să deviu vesel. Aşa că seara m'am culcat liniştit şí aproape când să adorm am gândit că sunt *vesel şi bine dispus*. Dímineaţa m'am sculat vesel şí díspus, aşa că toată zíua chiar dacă mí se părea că sunt trist tot nu puteam crede. **Sugestiunea bună e mai tare decât părerea.**

Trebue să ştiţí că magnetízatorul (un hípnotízatpr) ca să te aibă bine în stăpânírea luí, te întristează şí símţindu-te descurajat, atuncí câştícă *fluidul tău* (curajul) şí te are în puterea luí.

Când m'am dus a treía oară la femeía care m'a descântat, mí-a mai dat într'o hârtíe un fel

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

de praf amestecat cu tămâie pisată. Mí-a zis atunci când voí putea să trec pe la amanta mea, şí să presor pe unde ştíu că umblă. I-am mulţumít şí achítându-í am plecat líníştít. Fiínd o mícă sărbătoare, am ieşít cu ínginerul puţín în oraş. Am oprít în fata unei frízerií şí aşteptam ca să-l bărbíerească pe ínginer. Deodată văd că trece prietena amantei mele care trăíse cu prietenul meu. Am vrut să-í vorbesc, căcí nu o văzusem de când eram plecat în concentrare. Insă eşind ínginerul n'am mai putut vorbí părându-mi rău.

Mergem puţín cu maşína şí oprím la o casă unde avea puţínă treabă şí mă roagă ca între tímp să-í duc o scrísoare la poştă. Foarte vesel c'o voí ajunge dín urmă íau scrísoarea şí încep să o urmăresc pe strada care ştíam că apucase. Merg până în capătul străzeí şí íar înapoí însă n'am mai zărít'o.

După ce am dat şí scrísoarea mă întorc înapoí şí opresc în fata caseí, mă gândeam că m'aş fí înveselít dacă aş fí putut vorbí cu prietena amantei. Pentru că şí ea când vorbea cu míne se cam uíta lacomă în ochíí meí. Deodată parcă o văd în gând pe amanta mea, că mă símţíse că o căutasem pe prietena eí. Eu cu bu-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

curie mă tot gândeam că o voi întâlni în altă zi. Atunci am început să simt în dreptul inimei înțepături și parcă mă frigea, simțind că vin din partea amantei mele. Când am ajuns acasă cu inginerul tot încă mă durea inima. Îi spun inginerului poate îmi va da un sfat. Privindu-l drept în ochi îi zic :

— D-le inginer, uitați-vă, de când m'am despărțit cu amanta mea sufăr. Chiar acum mă doare și mă frige inima de parcă curge picături din ea. Deodată se încruntă și privindu-mă îmi zice :

— Nu crede ! Nu te doare nimica, nimic nu te doare. Fii liniștit.

Când îmi dau seama mă simt că nu mai am nici o durere. Atunci foarte calm îi zic : Poate mi s'a părut ? După ce îmi mai zice să nu mă potrivesc la nimic, îl salut și plec la garaj.

Seara când m'am culcat n'am putut să dorm mi se părea că am noduri în gât parcă îmi închidea respirația. Aproape de ziuă am adormit uitând puțin chinurile din timpul nopței. Când m'am sculat iarăși am simțit că mă doare în inimă, însă mi-a venit o ideie și încordându-mi mușchii am gândit că nu mă doare nimic.

Atunci am văzut că cu voința mea încordată

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

sunt mai tare ca puterea ei. Mă pornesc înspre garaj unde îi zic şi prietenului că am reuşit mai multe zile fără de a mă duce la ea. El îmi zice:

Cu cât n'ai să te duci cu atât îşi pierde din putere şi de abia o să cunoşti clar ce a fost cu tine. Lucrând ceva în garaj, deodată îmi pierd memoria şi toată cunoştinţa mea aproape un minut după care îmi revin în fire. M'am speriat foarte mult temându-mă să nu înebunesc. Imi trebuia unul care ştie să hipnotizeze, pentru a mă scoate din puterea ei.

Gândindu-mă la doctorul care m'a lecuit de afecţiunea venerică, îmi zic că mă voi duce să-i spun gândul că poate din noroc să cunoască această putere. Ajung la doctor, şi după ce isprăveşte de consultat o persoană, mă primeşte şi pe mine. Incep să-i explic ce am păţit de când m'am despărţit cu a mea. Deodată văd că se opreşte foarte speriat şi deschizând nişte ochi holbaţi, ridică mâna în dreptul capului şi începe s'o învârtească zicându-mi că mi s'a urcat căldurile. Imi mai zice că îi pare rău că nu m'a sfătuit ca în timpul cât am fost în concentrare să nu fi făcut injecţii. Eu urmasem câteva doze puternice de salvarsan, însă mi-am

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

dat seama că nu cunoaşte despre puterea hipnotică. Imediat îmi face o injecţie zicându-mi să vin după două zile iar.

Când am eşit dela Dr. de abia mi-am adus aminte că pe amanta mea o cuprins-o o bucurie când a auzit că plec în concentrare, dându-mi seamă că îşi bate joc de mine.

Cu cât sufeream mai mult cu atât îmi dădeam seama că nu voi mai putea fi cu ea şi să mai am încredere.

Ajungând la garaj, rog pe un magazioner să se ducă la ea şi s'o întrebe ce pretenţii are. Poate ar vrea bani, şi să mă lase în pace. Răspunsul a fost ca să nu mai vin la ea niciodată.

Magazionerul mă sfătuieşte să-i trimit o mie de lei pentru ca să nu mai aibe ură pe mine. Îi zic că am să procur banii şi o să-i trimit.

In timpul mesei am ieşit la plimbare cu duduia prin oraş. O rugasem ca pe la ora unu după masă să-mi dea drumul fiindcă trebuia să apar ca martor la tribunal, Fiind aproape unu, duduia îmi zice s'o las să conducă singură căci mai zăboveşte în oraş.

Deddată simt că în mine se petrece ceva misterios.

O las singură în maşină şi mă scobor. Mă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

cuprinde un dor înfocat după amanta mea simțind că dacă nu mă voi duce la ea, voi înebuni. Toată răutatea din corp mi-i se urcase în dreptul creerului. Vinele gâtului se umflaseră și mă înăduşea. Văzând că sunt aproape pierdut o iau cu pașii repezi îndreptându-mă la ea. In intervalul de opt zile cât a durat despărțirea dintre mine și ea mi-a fost frică numai de ochii ei puternici.

Insă acum în ultimul moment nu știu din ce cauză am căpătat o putere de vedere puterniçă nefiindu-mi teamă de ea.

In prag mi-a ieșit înainte, răzând parcă batjocoritor. Avea o lumină în ochi, drăcească, însă prin puterea vederei mele, i-am cunoscut toată răutatea veninoasă. Privirea ei batjocoritoare îmi arăta lașitatea și falșul, fiind triumfătoare că mă are în puterea ei.

Privirea mea era de o putere pătrunzătoare, însă presimțind ceva, neașteptat am căutat să privesc înspre ea c'am pe furiș pentru ca să nu mă observe ea că aș putea-o pătrunde fiindu-mi teamă că o voi sperîa. Ia îmi zice :

Vino la mine puiule ? Ce ai mamă ? Ce-ai pățit ?

Apropiindu-mă de ea m'a sărutat, căpătând

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistetransilvania.ro/mdrr1901-1932

o poftă înfocată, simțind că am nevoie de corpul ei. Ea m'a cuprins simțindu-i pieptul lângă al meu, am simțit cea mai dulce îmbrățișare. Mi s'a ridicat ceva greu în dreptul inimei, umplându-se ultimul gol ce nu l'a umplut atunci când învârtea cu degetul apăsat înprejurul inimei.

Văzând că nu-i glumă cu ea, i-am zis;

Să știi, că eu te-am iubit fără voința mea. Spunem ce pretenții ai, și să numai ai nimic cu mine. Atunci ea mi-a zis:

Cum m'ai iubit fără să vrai? Iubește-mă și acum!

Deodată văd că încep să transpir foarte tare, și sângele mi se urcă la cap, în așa fel că deabia mai puteam răsufla. Am simțit că peste puțin timp voi înebuni. O rog să-mi dea un pahar cu apă, din care am băut puțin, însă mi l'a trimes cu bucătăreasa. Mă înăduşeam.

Amanta mea se apropie de mine. Privind'o în ochi, am cunoscut că nu mai are ochi ei ei limpezi. Peste privirile ei, licăreau două făclii jucătoare cunoscând că numai este în propria cei voință. Era cuprinsă de o bucurie ce nu și'o putea ascunde.

Eu eram luminat în acel moment cu o pri-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

vire pătrunzătoare însă pentru că știam că ea nu m'a văzut nici odată cu așa o privire, eu o priveam pe furiș pentru a nu o intimida.

Aveam o inspirație de a nu mă arăta furios față de ea, în acest moment. In mintea mea, am înțeles că s'a împlinit ceasul ca să aflu secretul cu oglinda pe care i-am dat'o de bună voie, în seara întâia când m'am urcat în odăița ei. Apropiindu-se m'a întrebat pe unde am mai fost zilele astea.

I-am zis, că n'am fost pe la nimeni,

Numai că mă sugestionam pentru a rezista de a numai veni la ea.

Simțeam că îmi slăbesc puterile și o rog să mă erte și dacă poate, să facă ceva cu mine.

Atunci mi-a zis ;

Haidem să mergem în odăița noastră. Căci astea s'a întâmplat în coridor.

Odăița era izolată în fundul grădinei.

Ajungem în odăiță.

Fiind înădușit îmi desbrac gulerul și îmi deschee cămașa. Imi ardea un foc în inimă de dorul ei de a o putea iubi, simțind că înebunesc dacă mă refuză. Cad în genunchi în fața ei, prinzându-i mâinele și încep să-i sărut degetele, zicându-i :

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Te rog fieți milă! Nu de mine! De mama mea! Ea mă iubește! Și gândește-te la durerea ei! Viața mea nu mai face doi bani. Numai pentru ea vreau să trăesc. Te rog fă ca să nu te mai iubesc și lasămă să plec. Îți jur că dacă te voiu vedea vreodată pe stradă, o săți port respectul.

Te rog pentru mama! Iartămă!

Ei atunci dute și nu mă mai iubit, mi-a zis. Era însă prea târziu! Farmecele erau realizate. Mi s'a tulburat organismul și vocea a devenit sălbatecă. Am început să răcnesc. Am înebunit. Nu vrea să râdă lumea de mine. Îți cunosc puterea. Vreau să mor. Nu vreau să trăesc nebun.

Atunci pe un ton poruncitor mi-a zis, arătându-mi cu mâna în spre cer.

Roagăte lui Dumnezeu ca să poți murí. Văzând că își dă seama de ceia ce vorbește, m'am gândi la moment. Oare sunt și eu cunoscut de Dumnezeu?

M'am suit în pat și cu fața în sus, am rugat pe Dumnezeu că vreau să mor, decât nebun. Atunci amanta a ieșit trăgând ușa înurma ei Afară i-am auzit glasul ei cântând puțin melodía din cântecul ce mi-l cânta de mă topeam când îl auzeam: Sloișor de ghiață rece;

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

„... In odăiță era liniște, și dorul meu o căut în zadar.

Mi-am văzut toată viața mea zbuciumată știam că mor. De un singur lucru îmi păr rău. De mama că nu mă vede și nu o văd pe tru cea din urmă clipă. Stăteam cu ochii de chiși pentru a vedea ce se întâmplă în ultim clipă.

O sudoare rece mă cuprinse din ce în ce m'am tot răcit până când am simțit că resp. rația începe să se închidă văzând că e cel ma gren moment de suferință când nu-ți poți d ultima suflare, degrabă.

M'am răcit complect și inima a început s mai bată, am mai gândit ultimul „adio viață' două lacrimi au curs pe obraz, și atunci mu. rîsem.

Deodată o lumină mi s'a reflectat puternic în ochii mei. Era albă ca soarele, A dispărut. Când a strălucit a doua oară am fost curios s'o văd mai bine, căci se mărise în formă de patrat și a încedut să se miște într'o parte și alta văzând slab n'am putut vedea bine ce este și atunci m'am forțat ridicându-mă din puterea mușchilor în sus.

Mi-am dat seama că am mișcat. Atunci am

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ţintit ochíi în lumină gândind. Vreau să trăesc. Atunci m'am luminat văzându-mă că sunt în pat, însă viu. Strângând pumnii m'am asigurat că pot să mişc. Aruncându-mi privirea înspre geamul din faţă am văzut că se uită cineva înăuntru. Era o figură întunecată. Văzându-mă pe mine că o privesc a plecat. M'am dat încet jos din pat zicându-mi: Trăesc iarăşi. Şi ea mă ştíe mort.

In buzunar aveam într'o hârtíe praful ce mi l'a dat femeia, şi aducându-mi aminte că mi-a zis să-i împrăştíi pe unde calcă ea, îl scot şi încep să presor puţin pe jos. Punând mâna pe clanţă uşei pentru a o deschíde, o văd prin geam că víne.

Cu ochíi întunecaţi şi îngândurată şi cu privírea în pământ, înainta greoae în spre odăíţă. La moment mă gândesc ca să nu mă întâlnesc cu ea în odae. Deschíd uşa zicându-mi: o să-i arunc în cale praful, şi o să fug. Inaintez în spre ía şi tot arunc din acel praf zícând: Na na deacum nu mai vin pe aící. Ia nu ştía ce să-şi creadă ochíinr şi se uíta la praful ce aruncam în faţă. Aducându-mi aminte că m'a ţinut în puterea ei, m'a cuprins o furíe, Şi cu un glas ce înspiră groază, í-am zís:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/md=1901-1932

M'am sugestionat! Vreau să trăesc! Satana! Am văzut iadul! Hai cu mine la poliție. Vreau să trăesc".

N'am văzut figură mai îngrozită. Rămăsese înlemnită și de groaza cu care răcneam la ea, se făcuse mai mică ca mine așa că ea se uita în sus spre mine și eu o priveam cu putere.

Îi pierise ori ce urmă de viață. Era neagră și numai groază. Capul și la strâns între umeri Numai cu ochii mai privea. Insă erau întunecați. Când am strigat a doua oară, hai la poliție, a ieșit cucoana și un băeat al ei, venind aproape de noi.

Se uitau amândoi cum o țineam strâns de o mână și cu cealaltă îi cuprinsesem corpul de mijloc, neslăbind-o de loc.

Deodată amanta mea își încordează puterile și observ că amândoi au rămas înțepeniți și cu privirile înpăienjenite.

Amândoi erau în puterea ei. Atunci am văzut că e puternică și știe să se apere. Prin puterea ei a ordonat tănărului ce a venit, scoțând-o din mâinele mele. Atunci i-am zis :

S'a isprăvit. Nu mai vin la tine.

Și zicând cucoanei că nu voi mai deranja pe nimeni în casa ei. am plecat trecând printr'un

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

prídor ce dădea în fața casei pentru a eși în stradă.

Se vede că se speri se bucătăreasa de gălăgía e făcusem, căci o văd că apare din stradă cu un sergent de oraș arătându-i spre mine că eu sunt acela.

Mă oprește și îmi zice să mă întorc cu el.

Cu toate că îi zic că nu am supărat pe nimeni cu gălăgía mea, mă obligă să mă întorc înapoi,

Neavând încotro trebuía să mă supun, cu toate că nu mai vroíam să dau ochíi cu ea. Înăuntru întreabă pe cucoana dacă are vreo pretenție la mine pentru a mă aresta.

Eu mă apăr, ztcând cucoanei că nu s'a întâmplat nící o dată până azí și nící nu se va mai întâmpla asemenea scandaluri. Cucoana ía zís că nu are nímíc contra mea așa că nu-í nevoe de arestare.

Intre tímp a apărut și amanta mea, cu fígura obraznică și cu ochíi jucători.

Și cum eu n'am înțeles și n'am fost pregătít de amí păzí prívírea, símt că a pus íarăși stăpânire pe voința mea înfiltrându-mi în corpul meu *iubirea pentru dânsa*. Atunci mi-am zís:

Mă voí ferí de ea și n'o voju íubí ne mai având încrederea că-mí vrea bínele meu.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
www.statiranslvania.ro/mdrr1901-1932

Am ieșit îndreptându-mă în spre tribunal unde am ajuns prea târziu. însă se amânase din alte cauze, așa că eram cu o grijă mai puțin.

Mă îndrept în spre o cărciumă unde am luat o mică gustare și ceva răcoritor căci transpiram de mă simțeam că mă usuc văzând cu ochii. Es din cârciumă îndreptându-mă în spre garaj. La un colț de stradă îmi iese înainte o fată, care pe vremea când eram militar mă ruga să vin seara la ea, pentru a-i ține de urît și cunoscându-mă îmi zice :

Ce faci șoferule ? Mai ți minte cum veneai la mine și-mi aduceai ciocolată ?

Atunci mi-am zis : Iată ce ușor găsești femei, numai că nu-s dispus acum. Pentru moment m'am înveselit puțin văzând că *totul e numai să ai curaj, și trăești*

Zicându-i că sunt ocupat, ne-am despărțit.

Ajung la garaj m'am încuiat pe dinăuntru și am început să plâng, văzând cu ochiii cum slăbesc. Imi curgeau sudorile și îmi perdeam toată energia, știind că aceia de care m'am despărțit se răzbună. Sleit și fără puteri mă gândesc că o să mă culc și dacă am noroc mă voi trezi.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Am dormit aproape două ore, sculându-mă cu puţină putere în mine şi vesel că mai trăesc. Am povestit ce mi s'a întâmplat, vizitiului însă am văzut că se cam uita cu neîncredere la mine crezând că aiurez. Seara am început din nou să transpir foarte tare având o sete şi o arşiţă nepotolită. Cu cât beam multă apă cu atât nu mă puteam sătura şi slăbeam că nu aveam putere nici să vorbesc tare.

Spre norocul meu, mă chiamă duduia să mergem în oraş pentru a cumpăra ceva. In centru oprim în faţa unui magazin unde se dă jos. Mie fiindu-mi sete şi cum eram în apropiere o lăptărie şi ştiind că are sifon rece, mă reped şi cer un pahar cu sifon pentru a mă răcori.

Lăptarul mă cunoştea şi ştia că eu sunt cam cheltuitor, şi din dorinţa de ai face vânzare mai multă îmi zice :

Uite d-le. am lapte fiert la ghiaţă. Auzind, m'am văzut salvat. Cer un pahar plin şi băndul încet, simţeam cum intră direct în sânge, căpătând la moment putere de a mai putea rezista arşiţei. Mai cer unul şi mulţumit că m'am răcorit, îi plătesc şi eşind, mă urc în maşină unde după puţin timp ne întoarcem acasă, dându-mi liber până a doua zi pe la amiază.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr1901 1932

Mergând spre casă simţeam că amanta mea *mă urmăreşte cu gândul* (făcea telepatie) c mine.

Dacă o persoană se gândeşte la o altă persoană atunci cea de a doua simte cam în dreptul tâmplei (creer) o energie (undă electrică) *şi atunci sunt în contact ambele persoane.*

Bine înţeles că trebue să aibe mintea curată şi cu *o putere de concentrare,* în r'un punct anume voit. Numai dacă amândouă persoanele sunt interesate şi cu gândurile unul spre altul. Aceasta este un secret, *însă ceva întunecat şi înşelător* şi numai dacă nu faci rău la nimenea şi lucrezi pentru propriul tău interes, îţi este permis dela Dumnezeu.

Trebuie să fii şi foarte cinstit şi prin felul tău de purtare să nu faci să sufere acea persoană, căci altfel nu poţi avea încredere că vei reuşii pe deplin cele ce doreşti.

Sunt unii care practică de mulţi ani această ştiinţă. Aceia devin o putere şi sunt înzestraţi cu o inteligenţă pătrunzătoare. Prin puterea lui magnetică te poate urmăriî dela distanţă şi să vadă ceia ce faci, însă nu-ţi poate spune în faţă, pentru că nu recunoşti.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

De un magnetizator poți scăpa prin puterea voinței tale să-l intimidezi cu privirea, sau să găsești un alt hipnotizator cinstit care să te scoată din puterea celuilalt. Mai poți scăpa și singur de el, privind țintă în pământ, și având curaj. Insă dacă cumva privești în sus sau pe lemn și el e cu gândul concentrat la tine, iarăși te are în puterea lui. Așa că și amanta mea mă urmărea, și-mi zicea să vin la ea.

Văzând că ține s'o iau îmi zic; O să-i fac o propunere, și o să mă sacrific. Cum eram gând în gând îi zic:

Dacă vrai să te iau în căsătorie, uite am o soră care are și un copil și a lăsat-o bărbatul pentru că zice că eu ca frate să caut o fată cu avere și să-i dau 30.000 (treizeci mii) lei, lui, altfel nu trăește cu ea.

Fă ca el s'o iubească și atunci eu te iau în căsătorie. Insă s'o întreb pe mama.

Imi răspunde că așteaptă. Acasă întreb pe mama, dacă sora s'ar mai împaca cu bărbatul, și răspunzându-mi că nu, atunci cum era în gând cu mine îi zic: O să te uit. Am așteptat să-mi vie somn și aproape când să dorm gândesc fix că. Uit pe... pronunțând și numele ei (amantei). Când aproape să dorm mă luminez

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

în minte, că eu o uit. dar ea pe mine nu, și atunci își poate bate joc de mine.

Atunci ea a căutat să adorm în puterea ei, și eu temându-mă să nu mă duc la ea fără voința mea, m'am muncit cu somnul și n'am adormit. In spre ziuă fiind și ea obosită am simțit că m'a lăsat în pace.

Atunci am adormit și eu. In timpul somnului am visat în pat la mine și numai în cămașa de noapte, o fată foarte cinstită. Era casieriția dela fabrica stăpânului meu, însă nu mi-a zis nimic în somn.

Dimineața când m'am sculat m'am bucurat de așa un vis frumos și cum eram iar în gând cu amanta mea îi zic, Uite și la mine se gândește o fată frumoasă. Mai târziu mă scol și după ce m'am spălat, simt că începe să'mi vie un dor la inimă după amanta mea, și cum eu n'aveam de gând să mă duc, ea a început să-mi zguduie sângele din vine într'așa fel că mi se părea că devin foarte nervos, și neliniștit. Insă simt că cineva mi-a șoptit din partea dreaptă să mă uit în sus și să mă rog.

Mă reped la uşe și cum erau cele zece porunci acolo, ridic amândouă mâinile și cu ochii spre cer, rog pe Dumnezeu ca să aibe milă de

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

mine, și zic că nu vreau s'o mai iubesc pentru că e falșă.

Mai târziu cu vre'o 10 minute am vărsat din inimă ceia ce ea mi-a ridicat atunci când învârtea cu degetul era pofta care trebuiam să mă răcoresc *împreună cu ea*... Am mai vârsat și niște semințe mici ca maiu și mult miros de tutun ce probabil le mâncasem în vreo mâncare.

Mi se făcuse o greață și văzând acestea că ieșeau din inima mea. Insă după puțin timp m'am răcorit complect zicându-mi: Deacum nu o mai iubesc și nici inima nu mă mai doare după ea. După asta m'am pornit în spre garaj cu gândul că-mi trebuie un hipnotizator, pentru a nu mai face cu ea telepatie.

Ajungând și după ce mi-am aranjat ceva la mașină, m'am urcat înăuntru pentru a fuma o țigare.

Amanta îmi prinde iarăși gândul și îmi declară amor sincer zicându-mi: te iubesc și te aștept cu brațele deschise și cu trupul înfierbântat, vino să ne răcorim amândoi.

In timpul cât îmi vorbea nervii mei se calmau, făcându-mi pofte dulci despre dânsa simțind și o slabă energie... suficientă — pentru o dragoste dulce...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Simţind aceasta, n'am putut rezista rugăminţei ei şi iam răspuns. Te iubesc şi dacă îmi eşti sinceră vino aici în maşină te aştept şi ne împăcăm.

Mi-a zis că vine şi ştiind că mă aude i-am cântat cam aşa:

Vine, vine, iato că vine
Vine, vine, iubita mea.

Insă ea mă întreabă: Da cu prietena mea, cum rămâne? Căci mărturisesc că-mi era şi mie prietenă. Atunci de abia am văzut că amanta mea ştie că prietena ei, m'ar iubi pe mine. Imi zice că nu vine la mine în garaj, ci o să ne întâlnim pe undeva.

Şi aicea terminăm cu telepatia noastră. Mi-am adus aminte că trebuie să mă duc la doctor pentru a-mi mai face o injecţie, după spusele lui.

Ajung la doctor, şi mă întreabă dacă mai ţiu minte ceia ce i-am povestit dăunăzi. Atunci îi zic: D-le doctor! Şi peste un an sau doi. tot o să ţiu minte ceia ce v'am spus. Il văd că se scarpină în cap, şi zice. O să te răcoresc eu pe tine.

Văzând că nu ştie să descopere un mister,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

îi zic că am încredere că o să mă vindec. Văd că îmi pregătește o injecție dublă. In loc de 3 cm. erau 6 cm. în siringă. Pe deoparte eram mulțumit căci o să-mi scadă temperatura, pentru că în situația în care eram aveam nevoie de mult calm, și sânge rece. Făcându-mi această injecție, am cunoscut că dacă voi mânca o să mă intoxic. Atunci am așteptat până pe seară, când am cunoscut că mi-a trecut acea călduță. și pe urmă am mâncat.

După amiază intrând în bucătăria boierului meu, o văd pe bucătăreasă cam puțin agitată. Se grăbea să plece în oraș.

Părându-mi suspect această grabă am înțeles că ar avea vre-o întâlnire urgentă. N'am întrebat-o, însă ea mi-a zis că se duce ca să-și târguiască ceva.

Mai târziu merg în oraș cu ingînerul fabricei și opresc în fața unei prăvălii. In așteptare, văd că trece pe lângă mine amanta mea. După mersul ei, am înțeles că regretă despărțirea mea, căci mergea fără pic de curaj.

Uitându-mă după ea, mi-a fost milă, și o strig pe nume. Ea se întoarce și văzându-mi ochii, s'a speriat, crezând că o privesc tot așa de crunt ca în ziua despărțirei. Apropiindu-se

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdm1901-1932

de mine, eu am ţintit privirea într'un punct pentru a mă asigura că nu mă va lua în puterea ei. Mă întreabă ce mai fac. şi ca pe un copil care uită dela mână până la gură, îmi zice. Spunem, ce ai avut în ziua ceia de ţi-a fost aşa rău? I-am răspuns:

— Ce crezi, că am uitat? Atunci ea îmi zice:

— Uite-te la mine.

— Vorbeşte-mi şi aşa, că te aud, îi zic eu.

— Vi deseară la mine? Zic;

Nu ştiu o să văd, poate în altă seară. Am vrut să văd dacă o să-mi mai facă ceva, deaceia i-am zis că o să vin peste vre'o două zile. *Aveam nevoie de un om sincer care ar putea cunoaşte intenţiile ei' totodată să mă înveţe şi pe mine această putere; pentru ca să nu-mi fie ea, superioară mie. Cum îmi poate cunoaşte chestiunile mele, aşa am vrut să i le cunosc şi eu pe ale ei.*

Pentru că ea în lipsa mea de acasă, putea face tot ce vroia. Pe când eu, pe lângă că ştia tot ce am făcut prin oraş, nu puteam avea energie pentru ea, decât numai când vroia ea. *Poate că aş fii vrut să vorbesc şi eu cu o altă fată mai frumoasă, însă dacă ar fii ajuns vorba de o întâlnire la o oră mai înaintată*

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr1901-1932

aşi fii rămas de râs. Căci nu eram în stare de a iubi pe o altă fată,

Am vrut doar să-mi mărturisească adevărul şi să-mi arate şi mie cunoştinţele ei. ca să pot avea încredere în viitor. Tot odată să-i cunosc şi eu secretele ei, pentru a putea fii vesel în lipsa mea de acasă, adică dela căminul conjugal.

Pentru că e cam urât ca **Să ştie satul şi să nu ştie bărbatul.**

Şi cum stăteam la volanul maşinei, îi zic: spunemi drept de ce m'ai adormit la volanul maşinei în duminica ceia. Ea şi-a făcut cruce, zicând că nu se simte cu nimic vinovată. Am avut milă de ea, însă vroiam să trăesc şt eu. Deaceia i-am zis că nu voi veni. La plecare văzând că eu nu-i întind mâna, a întins ea mâna, şi cum eram cu mâna strânsă pe volan mia apăsat cu degetul ei pe încheetură formând un contact ce mi-a zguduit vinele mai multă vreme.

Cu aceasta a câştigat că mi-am pierdut ultimul pic de încredere întrânsa.

Eşind inginerul din prăvălie şi pornind spre casă îi zic că amanta a fost pe la mine chiar acum şi strângându-mi mâna la plecare mi-a enervat corpul, şi aşi dorî să scap de ea. Mi-e frică să nu-mi facă vre'un rău.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/md/1901-1932

Imi zice că mâine vine boerul meu şi cucoana din străinătate şi o să le spun lor, poate să găsim vre'o modalitate pentru a isprăvi cu jucaria asta.

Auzind, m'am bucurat că o să am un sprijin. Ştiam că ţine la mine şi o să se intereseze de ceia ce am nevoie,

In timpul ăsta eu ca să-mi mai întăresc forţele pierdute prin transpiraţie, beam zilnic mult lapte. Dela un timp am observat că aveam arsuri provocate în corp, însă, înoindu-mi pierderea energiei prin lapte, am ajuns că puteam rezista setei ce o aveam, fără de a slăbi,

Noaptea m'am dus la gară şi am adus cucoana şi boierul acasă. Dimineaţa până să vin eu la serviciu, inginerul îi spusese chestiunea mea. Insă boerul meu o luase pe altă temă.

Când am venit, văd că mă chiamă şi-mi zice că plecând în concentrare, am întrerupt injecţiile ce le făceam la doctor, Şi probabil şi alimentaţia slabă mi-a provocat acestea.

Ii zic că am nevoie de un hipnotizator care să mă poată adormi şi să mă scoată din puterea amantei mele.

Boierului meu plăcându-i să beie mai mult un păhăruţ cu vin. îmi zice : Măi, ascultă. Să

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

beu eu întâi vre'o două chile de vin și pe urmă să mă duc să mă hipnotizeze pe mine?!

Săi arăt eu, ei, cine sunt.

Eu îi spusesem boierului meu că nu toți cunosc despre această putere, însă eu cam de când eram mic auzisem de hipnoză, Așa că pe mine mă credea eșit din minți, din cauză că întrerupsesem tratamentul.

Cum stăteam de vorbă cu boierul, deodată vine un doctor, care-i prieten cu boierul meu.

Il întreabă cum îi merge cu sănătatea și ce-a mai văzut prin alte locuri și după un schimb de cuvinte, vine vorba despre mine.

După ce îi spune boierul, părerea lui, eu îi zic că nu vreau altceva decât să găsesc pe cineva care ar putea să mă adoarmă.

Atunci, zice doctorul:

Dacă-i vorba de adormit atunci să mergem la Directorul spitalului de nebuni căci eu îl cunosc. și o să-l rog să-l vindece.

Auzind aceste cuvinte am sărit în sus de bucurie și imediat am tras mașina la scară.

După câteva minute plecăm. In mașină a luat loc boierul cu doctorul și fiindu-i frică sa conduc eu, a mers D-ra cea mare căci avea permis.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Ajungem acolo. Intră întâi în cabineiul Directorului boierul și d-rul. După aceia e chemată d-ra și când a ieșit d-ra îmi zice să întru eu, însă mă întreabă dece am plâns în garaj într'o zi.

Atunci mi-am zis; nici asta nu poate fi un motiv că am înebunit.

Bat la ușă, și răspunzându-mi „intră" am deschis ușa. Văd la birou un domn încă tânăr, ce se uită în ochii mei cu o privire dulce însă *foarte încordată*. La moment mi-am dat seama că, crezând poate că cel ce va intra va avea o privire sălbatică. deaceia era gata de apărare. Văzându-mă îmi zice să-i povestesc ce este cu mine. In cabinet nu mai era nimeni, căci boierul și D-rul trecuseră în altă cameră. Incep astfel:

D-le Dr. eu cunosc o fată cam de un an și jumătate cu care trăisem.

Observam de la un timp că o iubeam de mă topeam după ea. Chiar când după o noapte de dragoste, dimineața plecând la lucru numai la ea mă gândeam și dorul după ea mă topea.

Plus de asta seara mă adormea ea. Și dimineața tot ea se scula înaintea mea nici odată nu adormea ea întâi. Am cunoscut acest lucru astfel:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Intr'o zi, când eram plecat cu mașina la o moșie, după ce am mâncat și am băut ceva mai mult vin, am adormit. Fiind liniște, am dormit mai multe ore. Seara m'am dus la ea. După ce ne-am culcat în pat și am mai vorbit ceva, trebuia să adormim.

Nefiindu-mi somn ședeam liniștit și nu puteam adormi, *Deodată aud că ea se sforțează din toate puterile ei și respira cu putere, simțind ceva ce mi-a atras atenția.* Stăteam liniștit și respiram în voie. Deodată ia îmi zice:

Dar ce ai? Nu dormi?

Atunci debea îmi dădusem seama că în timpul când ea respira adânc, eu simțeam asupra capului, că-mi venea somn,

Insă cum era să adorm dacă dormisem ziua așa de mult? Aici ma întrerupt întrebându-mă:

Și știi cam pentru ce te adormea?

Nu știu D-le Dr.

Spune mai departe, îmi zice.

In urmă cu vre'o două luni mi-a v nit un ordin de concentrare și știind co să-mi fie dor de ea, am rugat-o spunându-i că o să sufăr de dorul ei. Atunci când am plecat mi.a făcut ceva cu ochii și eu am uitat-o complect.

Și de ce teai întors la ea?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/index1901-1932

Aveam de gând să mă duc la un hipnotizator, care îl cunoșteam; însă mergând pe drum, mi s'a făcut dor de ea. și am lăsat pe a doua zi. Când m'am dus a doua zi tocmai se pregătea să plece la băi, așa că mi-a părut foarte rău.

Intorcându-mă seara la ea, mi-a fost mai mare mirarea când mă întreabă:

Spune-mi drept, unde-ai fost?

Văzând că mă urmărește am căutat să nu mai vin la ea. Căci m'a învățat un prieten că dacă îmi pun toată voința, atunci reușesc. Deatunci mă necăjește și îmi face neajunsuri. D-le Doctor, vă zic că eu nu mă înșel cu părerea și știu sigur că ea îmi face. Și energia mea, mi-a luat'o. Căci lipsind 4 săptămâni totuși am văzut că nu eram în stare, din inimă am vrut, însă n'am putut,

Asta-i tot ce am de spus,

Deodată văd că se dă înapoi până la fereastră și mă chiamă spre el. Uitându-mă la el și înaintând, văd că își încordează toată puterea văzându-i ochii ca două lumini strălucitori. De nu m'ar fii oprit cu puterea, m'aș fii ciocnit de el. Așa puternic m'a atras. Nu știu ce mi-a făcut, căci mi-a spus să tot închid câte un ochi,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr1901-1932

și pe urmă m'a lăsat. Apoi m'a așezat pe un scaun și întrebându-mă câte ceva, am cunoscut că D-rul a înțeles că nu am o ideie fixă.

Se așează înapoi la birou și-mi zice să șed în fața lui pe un scaun. Mi-a scris o doctorie pentru a mă mai întări, și m'a întrebat dacă pot trăi fără ea. Am zis că nu mie dor.

După asta mi-a zis că pot să plec. I-am mulțumit și am eșit.

Afară am observat că sunt mai vesel, După vre'o cinci minute au eșit cu toți până la mașină, și ne-am întors acasă.

Pe drum boierul îmi spune:

Măi, doctorul îți poate da un ordin s'o uiți.

Știu' îi zic eu. Nam nevoie, numai să nu-mi mai facă nimic. Acasă întreb pe boierul meu. Cucoane? Ce va zis directorul spitalului? Mi-a zis că ai avut ceva trecător, însă nu-i pericol. Poți face serviciu mai departe.

Bine, dar nu v'a spus că ceia ce am vorbit nu sunt minciuni?

Mi-a zis, că n'ai fost așa bine la minte.

Cucoane! Să știți că și doctorul dela ospiciu *nu e teafăr*.

Bine că tu ești teafăr îmi zice și mă trimete să-mi caut de mașină. Judecând, am văzut bine

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

că nu putea să facă o teorie cu boierul meu despre așa o chestiune și în al doilea rând poate nu vroia să-i facă rău amantei mele. Căci la un caz aș fii putut să-l chem martor, și s'o trag la răspundere pe ea.

Știu că la hipnoză ca să reușești întotdeauna trebuie să fii cinstit și nici să nu faci rău nimănui.

Intre timp prietenul boierului meu și-a cumpărat un „chevrolet" nou mașină. Doctorul care ne-a condus la ospiciu îmi zice că neavând șofer la această mașină, și vrând să plece la o stațiune balneară m'ar lua pe mine pe o lună de zile. Imi zice că boierul meu pleacă cu cucoana și cu copii în sudul țării la mare, însă nu cu mașina, așa că aș putea merge.

Eu primesc bucuros. Seara rog pe boierul meu, să-mi admită să plec cu D-rul. Nu mi-a dat încă rezultatul, însă mi-a zis că mâine o să știu sigur.

In dorința de a părăsi orașul pentru a uita necazurile pățite și a mă mai întări la băi mă duc dimineața la Dr. rugându-l, ca să intervie la boierul meu să-mi admită plecarea.

Ajungând la garaj simțesc iarăși ceva dela

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr1901-1932

amanta mea. Deastă dată mi-a zguduit tare nervii cunoscând că are o ură pe mine.

După amiază boierul meu, mă trimete la Doctor să umblu puțin cu mașina lui.

Plimbându-mă pe drum, mă întreabă d-rul cum mă simt.

Îi zic că era mai bine dacă mă adormea d-rul dela ospiciu. Trecând prin centru îmi zice să opresc la o casă. Văd că era un birou de consultații pentru boli mintale și tocmai era scris numele doctorului care m'a consultat la spital. Îmi zice că se duce să-l întrebe dacă am voie să plec la băi. Când se întoarce din cabinet îmi zice:

L'am rugat să te adoarmă așa cum ai vrut. Și mia zis că e bine să te iau la băi. Atunci am intrat să-l întreb la ce oră să vin. Zicându-mi să vin dimineața la spital, am avut bucurie că în fine o să-mi facă ceva ca să nu mai fie în putere de a mă supăra cu nimic.

Ne-am continuat plimbarea rămânând ca peste vre'o câteva zile să plecăm la băi. Seara anunț pe boierul meu că voi lipsi dimineața pentru a mă duce la spital având nevoie încă de o consultație.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Dimineață, mă duc la spital și prezentându-mă la domnul Director, îmi arată pavilionul unde am să aștept, până mă va chema înăuntru.

Eu am vrut mai mult să mă adoarmă, pentru că știam că fiind adormit o să vorbesc adevărul, căci nu mai pot fi în puterea voinței mele, atunci când sunt adormit. Pe de altă parte o să judece ca ea, îmi poate face rău dela distanță și atunci o să mă scoată din puterea ei. Prin asta mă salvează, căci îmi recapătă libertatea mea, veselia și liniștea.

După vre'o oră de așteptare, mă chiamă un intern înăuntru, și intrând, văd că mă privește în ochi, d-nul director.

Internul îmi face o injecție în piele zicând că e „una mie" neînțelegând ce înseamnă asta. Imi zice să trec într'o cameră mică unde era un pat, zicându-mi să stau culcat, și ese afară lăsându-mă singur. Deodată observ că îmi vine somn din ce în ce mai tare simțind că voi adormi. Momentan îmi aduc aminte că îi spusese boierului meu, că îmi poate da un ordin ca s'o uit.

Judecând că ea o să poată să-mi facă rău mă gândesc, că cum va intra d-nul director, o

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

să-l rog să nu-mi deie ordinul ăsta. Eu, am gândit, şi între timp am adormit. Când a intrat în cameră doctorul, eu nu l-am văzut, însă i-am auzit paşii. Fiind adormit cu hotărârea de a-i spune, l'am rugat ca să nu-mi dea ordin s'o uit, ten ându-mă de răzbunarea ei.

După un moment mă întrebă.

Cum o chiamă ? i-am răspuns. Fiind gălăgie de afară, îmi ordonă :

Nai s'auzi gălăgia de afară.

L'a moment n'am auzit nimic. Nu ştiu cât timp m'a ţinut adormit căci am auzit zicându-mi :

Când ai să te scoli ai să fi sănătos.

După aceia ma trezit internul, zicându-mi să stau afară pe bancă până îmi voi veni bine în fire, căci eram parcă beat. După - ât mi se pare m'a ţinut cam mult căci internul se uita foarte mirat la mine. Venindu-mi în fire, am plecat înspre casa d-rului care îşi cumpărase maşina pentru a aranja plecarea. Ajungând văd că şi-a angajat un şofer. Atunci îmi caut de treabă întorcându-mă la boierul meu.

A doua zi observasem că sunt mult mai bine dispus, şi vedeam că nu mai simţesc nimic din partea fostei mele amante. Mă simţeam

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

liber și puteam face tot ce așĭ fi dorit, fără grijă că mă doare inima după ea.

Seara fiind cam plictisit mă cheamă bucătăreasa boierului să beau o bere la o cărciumă din apropiere. Ceva mai târziu intră în cărciumă și amantul ei. Văzându-l, îi zic că plec acasă. Ea îmi zice; Dece nu te duci la amanta ta?

Eu îi răspund: Deacuma nu mă mai duc nici odată la ea. Apropiindu-se și amanta ei, îmi zice: Pot să pun rămășag că ai să te duci la ea. Zicându-le noapte bună mă îndrept spre casă.

Pe drum mi-a venit o viziune cum că ar fii mai plăcut la ea, în patul ei, însă știind prin câte am trecut, mă abțin și mă duc direct acasă la mine.

Ajungând dimineață la garaj, intru în camera bucătăresei și găsind-o cu amantul ei, le zic în glumă:

Hei, am fost la amanta mea. Pe bucătăreasa a cuprins'o un fel de bucurie, căci o văd că sare în sus zicând:

Vezi ți-am spus că o să meargă. Insă foarte calm îi zic:

Mai încet oleacă! Numai la ea nu mă mai

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

duc! Am observat că bucătăreasa a c'am înghițit în sec însă nu i-am făcut explicații.

Mai târziu, mă chiamă boierul în casă zicându-mi:

Duminică pleacă cucoana cu fetele la mare și dacă vrai, să mergi cu ele. Eu voi veni peste vreo două săptămâni. Îți plătesc trenul și ai să ai și mâncare. Insă ai să ai grije să târgueștí, și să ajuți la toate cele necesare. Intr'un cuvânt, în loc să umblíi cu mașina, te trimet pe tine în locul unui om de încredere.

Auzind aceasta i-am răspuns:

Merg cu plăcere.

Deabia mi-am dat seama ce noroc m'a lovit. Căci fără mașină am mai puțină grijă. Intre timp mai vorbind cu bucătăreasa, și venind vorba despre bărbați, îmi zice.

— Crezi că amantul ăsta e pentru mine? El nici n'a făcut armată! Câte îi zic eu și el tot la mine vine. Eu o să-mi caut un bărbat mai în vrâstă, ca să zică că are femeie tânără, In schimb eu o să iubesc pe cine o să-mi placă. Atuncí i-am răspuns:

Bună poamă mai ești! Și aducându-mi aminte de un caz văzut de mine, îi zic. Și eu cunosc un om mai bătrân cu copíi însurați,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/md=1901-1932

însă, murindu- femeia şi-a luat o nevastă mai tânără.

Am avut ocazia să fiu de faţă, când la o petrecere făcută de una din fiicele lui, l'au întat şi pe bătrânul lor tată. Insă cum copii nu puteau suferi pe nevasta lui n'au inviitat'o.

Atunci a refuzat şi părintele de a veni la petrecere. Copii fiind cu stare frumoasă, şi fiindu-le ruşine de invitaţi, că nu e şi părintele lor la această petrecere s'a dus unul din copiii şi au învitat'o şi pe dânsa.

Când au sosit, în antret îi ese înainte fiica lui zicând :

Poftim tată, ia loc ? Iar el îi răspunde,

Fă onoare ei, nu mie, arătând spre nevasta lui. Atunci am zis: Măcar dacă ar merita onoare ! Căci e durere când iubeşti şi că nu-ţi este sinceră. Isprăvind povestirea îmi zice :

Am avut şi eu un bărbat ! Ştii cum m'a iubit ? Nici nu-ţi poţi închipui. Pentru un motiv l'am lăsat. Dar, mă ţine minte ceia ce i-am făcut. Auzind îi răspund :

Foarte rău faci. Dacă ştii că el te iubeşte, ai face bine să te întorci la el şi să vă împăcaţi, căci omul îmbătrâneşte şi pe urmă îi pare rău.

Mi-e nu-mi mai pare rău după nimic îmi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

zice bucătăreasa. Mi-am pierdut speranța! Am avut o nepoată dela soră mea care îmi era ultima mângăiere, și aceia a murit!

Auzind că mă chiamă, întrerup și dau fuga în garaj să scot mașina, că trebuiam să mergem în oraș cu boierul. In oraș boierul îmi face semn să opresc la o casă, Dându-se jos am rămas singur în mașină. Cum priveam într'o parte și alta. simțesc că îmi vine somn, și adorm forțat. După câteva minute mă trezesc, și gândindu-mă c'am de unde vine acest somn, am impresia că e dela bucătăreasa boierului meu. Fiind foarte atent cu gândul la ea, mii s'a părut (am simțit) că ar fi râs înădușit de persoana mea.

Insă gândindu-mă iar, mi-am zis: Poate să nu fie bucătăreasa! Dela fosta mea amantă iar nu putea să fie, deoarece decând mă adormise d-rul la spital, nu dădusem cu ochii de ea.

Alte închipuiri nu mi-am mai făcut, așa că nu aveam o explicație sigură.

După amiază m'am întâlnit cu amantul bucătăresei, și i-am zis:

Ai face bine dacă te-ai lăsa de această femeie. Eu văd că tu o iubești și tare nu aș dori să suferi. Mi se pare că nu e tocmai de-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

treabă. Eu ți-am spus tot ce cred, restul te privește.

Văzând că nu vrea să-mi spue ce crede despre ea, l'am lăsat căutându-mi de treabă. Mă întoarce înapoi întrebându-mă când pleacă la Mare cucoana. Îi zic că Duminică, însă mă ia și pe mine. C'am supărat îmi zice:

Și ea pleacă (adică bucătăreasa). M'așĭ duce și eu dar e c'am scump traiul acolo.

Atunci am văzut că sufere și o iubește cu toate că știe că la bucătăreasă mai vine din când când prietenul meu. De abia mi-am adus aminte, când eu îi povesteam amantei mele de bucătăreasă, că are doi amanți și unul o iubește căci amanta mea înțelesese mai iute ca mine.

Acum înțelesem bine întrebarea ei (adică el o iubește? Și nu e gelos?

Pentru că, atunci când ești stăpânit în puterea voinței unei persoane), chiar dacă vezi (ai dureri în inimă) ești fermecat într'așa un mod, că chiar dacă îți pare rău, nu ai puterea să protestezi.

Vorbind cu el, și spunându-i că cucoana mă ia și pe mine, am observat că se cam întristase. După un schimb de cuvinte ne-am des-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/ifidrr1901-1932

părțit, A doua zi. vorbind cu vizitiul boierului îmi spune că bucătăreasa ar fi vrut să-l ieie pe amantul ei, în locul meu.

Chiar dacă bucă ăreasa îl ruga pe boier ca să meargă amantul ei, tot nu-l lua.

Pentru că eu eram și om de încredere și țineau la mine.

Am început să ne pregătim de plecare.

Eu îmi cumpărasem și un termos pentru rece, căci gândindu-mă ca nu cumva să-mi fie sete, să fiu preparat cu lapte rece. Duminică, am așezat tot bagajul într'o căruță și când aproape să ne pornim la gară, o văd pe bucătăreasă alergând înspre mine, și cu ochii holbați îmi zice cu emoție:

Dute fuga la poartă ca venit amanta ta. Vrea să-ți spuie ceva. Înțelegând că nu trebuie să dau cu ochii de ea, îi zic: Spune-i să-și caute de treabă. Paznicul, știind câte am pățit cu dânsa, zice:

Stai că mă duc eu s'o alung. După puțin timp s'a întors zicându-mi că a pleçat singură.

Eu am trimes căruța cu bagajul la gară, și m'am dus la mama să-mi iau rămas bun, rămânând ca cucoana și copiii să vie cu trăsura direct la gară, Mi-am luat rămas bun dela cei

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/index.php/1901-1932

deacasă și luându-mi geamandanul cu cele necesare, ajung la gară la timp.

După puțin timp vine și cucoana și copiii și se urcă într'un vagon luxos și eu cu bucătăreasa în clasa III-a. Era o seară frumoasă. Eu eramvesel că în fine o să mai uit de ceea ce pățite.

Din când în când mai aprindeam câte o țigare pentru a-mi trezi nervii. Cu bucătăreasa vorbeam foarte rar, căci nu tocmai era dispusă.

In ziuă am schimbat trenul, îndreptându-ne înspre răsărit.

Am scos din geamandan niște piscoturi dând și bucătăresei câteva, le mâncam, având ca udătură lapte fiert rece ce-l aveam în termos. Când aproape să ajungem la o gară unde trebuia să schimbăm iarăși trenul, eu am adormit. Când a oprit trenul eu eram buimăcit de somn. Bucătăreasa îmi spusese să mă scol însă a trebuit să-mi spuie de vreo câteva ori până să înțeleg de-abinelea că trebuie să schimbăm iar trenul. Când am scoborât din vagon, nu știu cum s'a făcut căci n'am mai pus piciorul pe scară, ci am călcat în aier, trezindu-mă căzut cu genunchii pe prundiș.

Deabia mi'am dat seama că pe când scobo-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ram din vagon nu eram încă complect treaz.

Mulțumit că nu mi-am scrintit un picior, am alergat la bagaj pentru a da ajutor cucoanei. Bucătăreasa avusese grijă să-i spuie cucoanei că n'am grije să mă grăbesc.

Căci mi-a și spus că nu ma știu așa moale, însă eu am tăcut mulcum.

In fine am mai mers noi o bucată bună și după ce am trecut peste un pod uriaș din piatră și fier, am ajuns la ultima gară.

De aci trebuia să luăm o mașină pentru a ne transporta vreo 18 chilometri.

Tocmai zăresc o mașină mare al cărui șofer îmi era cunoscut din orașul meu.

Ne suim cu toții, și pe înserate ajungem cu bine la stațiunea balneară, găsind îndată și vila care era închiriată dinainte.

O femeie cu ochii negrii care era supraveghetoarea vilei, ne-a arătat canorile dândune și cheile. Era o vilă înaltă cu trei etaje, și cu multe locuințe.

Noi închiriasem parterul care era cu fața înspre mare, compus din 2 odăi mobilate, o sală o bucătărie și în fața casei era un cerdac frumos. Neavând odaie, mi-am făcut patul într'un capăt al balconului ce era în fața casei.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

l ot așa și bucătăreasa însă în celălalt capăt. Fiind seara și cum nu era mâncare gătită, cucoanele au plecat la restaurant, lăsându-ne ceva bani pentru a cumpăra pentru noi de ale mâncărei.

Am dat fuga în apropiere și am luat ceva de ale mâncărei.

Când m'am înapoiat am găsit culcată pe bucătăreasă. Știind că trebuie să mânânce dau s'o scol. Atunci văd că-mi zice buimăcită :

— Taci, încet, să n'audă cucoana.

Insă eu, fără vre'un alt gând îi zic :

— Am cumpărat de mâncare. Mânânci ?

După ce am mâncat, și a venit și cucoana, ne-am culcat. Eu într'o parte și bucătăreasa în altă parte.

Dimineață m'am sculat vesel știindu-mă fără multe griji.

Imediat, am simțit o schimbare în respirație, datorită aerului ce venea dinspre Mare.

Sculându-se și cucoana, am plecat în piață pentru a târgui cele necesare gospodăriei ; lemne, farfurii de porțelan, carne, verdețuri etc.

Toi odată mi-a explicat cum, și unde să târguiesc în zilele următoare. Acasă mi-a mai arătat cele ce am de îndeplinit în funcția mea.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mcrr1901-1932

Trebuiam dimineața să am grijă să cumpăr de băut, cornuri pentru ceai, să târguiesc din piață, să iau ghiață și în timpul mesei trebuiam să ajut la șters tacâmuri. După masă eram liber și nu puteam duce la mare sau la locul cel binecuvântat pentru suferinzi.

Eram bine dispus, și grija care o aveam, era de a ochi o tinerică pentru a-mi fi mai agreabil în timpul ședereĭ la băi. De bucătăreasa m'am păzit căci cel pățit a priceput. Totuși, vorbeam și glumeam căci eram împreună și îi dădeam și ajutor la diferite treburi.

Având nevoie de o informațte relativ la închirierea locuinței, în dosul vilei unde găsesc pe femeia care îngrijea de vilă.

Era o femeie cam de vreo 24 de ani, statura potrivită, puțin simpatică, însă avea 2 ochi negri, foarte limpezi și strălucitori. Întrebându-mă de unde suntem și cine sunt boerii mei, i-am spus;

După aceia i-am explicat că eu sunt ca șofeur angajat însă m'au luat și pe mine mai mult ca om de încredere. Privind'o și văzând eă e dornică de a mai vorbi, i-am zis că mă simt foarte bine în liniștea de aci. Mai ales că am iubit și suferit sufletește, mă bucur că m'am

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr1901-1932

depărtat pentru a uita mai ușor cele suferite. Atunci îmi zice că și ea a plecat, pentru a nu fi găsită de unul ce ar fi făcut'o să sufere.

Grăbindu-mă, mă scuz și mă întorc cu răspunsul la cucoană.

A doua zi dimineață, stăteam afară pe balcon și fumam. Bucătăreasa ședea și privea și ea cum se ducea lumea la scăldat la Mare.

Văd că trece femeia cu ochii negrii în spre fântâna din fața casei, pentru a scoate o căldare cu apă.

Văzându-mă, am avut impresia că ar fi dorit să-i ajut a scoate găleata plină ce nu era tocmai ușor pentru o femeie. Înțelegând că ar fi vrut tot odată să cunoască, dacă mă voi feri sau nu, de bucătăreasă.

Bucătăreasa la rândul ei ședea încordată și parcă ar fi avut dorința de a nu mă duce. Mă deçid și foarte cavaleros, mă grăbesc și îi ajut a scoate căldarea cu apă. Imi mulțumește zâmbind și întorcându-ne, în dreptul balconului ne despărțim.

Am rămas mulțumit zicându-mi: necompromitându-mă îmi găsesc o prietenă la nevoie.

Intâlnind pe bucătăreasă îmi zice :

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Mare cucoană? Numai decât ai trebuit să-i ajuți?

— N'am putut pierde nimic cu asta.

— Ai de gând să-ți cauți vre'o amantă?

— Doar așa o prietenă dacă s'ar putea. Ca să-mi treacă de urât în timpul când nu voiu avea ce face.

Înțeleg dar numai să te lase amanta în pace.

— Foasta mea amantă nu mai poate să-mi facă nimic. Asta o simțeam foarte bine. De când m'a adormit d-rul dela spital, nu știu ce mi-a făcut că nu mai are nici o putere să mai facă ceva.

— Ai să vezi îmi zise bucătăreasa; Mi se pare că ai să te duci pe sus la ea.

In timpul mesei îi ajutam bucătăresei la spalat farfurii. Intre timp m'a strigat cucoana să-i aduc un șervet la masa. Când m'am întors am observat că o farfurioară era ruptă (spartă) într'un capăt. M'am mirat foarte mult cum de s'a spart farfuria, venindu-mi să cred că bucătăreasa a spart-o. Când a văzut'o cucoana, mi-a zis că să iau seama când spăl farfuriile.

I-am spus sincer că n'am ideie cum s'a spart

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/imdrr1901-1932

această farfurie. Atunci, mi-a răspuns, că probabil o fi spart'o bucătăreasa, însă tace.

După amiază având liber. m'am dus și eu la Mare să privesc, și să-mi fac și eu baie.

Un lucru însă am observăt. Imi lipsea energia (siguranța) că aș putea fi în stare de a reuși atunci când ar fi vorba de vre-o aventură cu o fată oarecare ..!

Pentrucă la mare vedem dame în diferite tricouri și eu nu-mi puteam forma o ideie că cutare fată sau doamnă mi-ar putea procura plăcere.

Cu toate astea avem încredere în forța voinței mele, că la o ocazie unde aș fi invitat pe seară la vre-o singuratică, nu m'aș fi dat de rușine. Căci dacă eu n'aveam energie, ar fi avut numai ea ?

Dimineață când m'am întors din piață cucoana mi-a făcut observație că pâinea nui crescută frumos. Cu toate că eu am ales cea mai frumoasă pâine.

Am observat că bucătăreasa îmi pune bețe în roate pentru ca să-și aducă amantul ei în locul meu. Fiindcă pâinea care o adusesem o ținea în mână bucătăreasa, și cu privirea în ochii cucoanei o făcea să creadă că nu mă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

pricep la cumpărături. Nu mi-ar fi fost necaz. Insă eu o știam pe cucoana că nu era pretențioasă cu nimic, și aici îmi făcea diferite observații. Observând că bucătăreasa caută prin diferite motive să mă trimeață înapoi, îi zic și o rog să se astâmpere și să nu caute să-mi facă rău.

La ora ceaiului de după masă, ședeau în balcon duduile și cucoana. Fiind bine dispuse vorbeau despre diferite lucruri.

Văzându-mă și pe mine că ascult cu atenție glumele lor, mă întreabă duduia cea mai mare dacă-mi place și dacă e frumos această stațiune balneară. Ii răspund că sunt foarte vesel aici mai ales că am scăpat de o dragoste care mă întrista și-mi aducea mai multă gelozie decât plăcere.

Acum o mai iubești? Mă întreabă duduia.

Nu. Despre asta s'a asigurat și d-nul doctor dela spital. Căci de o iubeam îmi putea da un ordin pe cale hipnotică ca s'o uit. Dar acum nu ție urât aicea singur?

Nu dudule, dar aș dori să știu când vine Tantea d-voastră.

Atunci o văd pe cucoana, care era atentă că desclipea ochii mari, înțelegând cam ce mă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr/1901-1932

interesează sosirea cumnatei ei. Şi privind înspre duduia, îi zice răzând :

Şoferul nostru nu aşteaptă pe cumnata dar aşteaptă să-i vie fata din casă.

O văd pe duduia că începe să rădă din ochi şi-mi zice :

Ştii că e simpatică şi drăguţă ? Ai să ai cu cine petreçe. O să te poţi plimba cu ea pe vaporaşul de pe lac, căci nu-i aşa scump.

Eu am s'o învi şi sunt sigur că n'o să mă refuze.

In balcon era şi bucătăreasa, care auzind cu câtă bucurie vorbisem despre aceia care trebuia să vie, am putut cunoaşte că invidia a cuprins'o căci îi dispăruse culoarea obişnuită a fetei.

A doua zi, în timpul serviciului am putut observa o schimbare la bucătăreasă, prin felul de a se purta faţă de mine.

Văzând-o indispusă îi zic că aş putea să-i recomand un băiat din apropiere cu care întrasem în vorbă şi pe care îl ştiam fără amantă. Imi răspunde că nu poate aduce pe nimeni străin deoarece nu are odaie separată. Fiindcă în balcon dormeam şi eu şi ea, şi n'ar fi fost nevoie de alt bărbat,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr1901-1932

Insă mie nu-mi plăcea ochii ei, ştiind'o că nu tocmai e un element cinstit.

Ştiam că ei îi plăcea ca s'o iubească amantul, şi cu ocazie favorabilă, să mai primească şi pe altul.

Eu chiar dacă glumeam câte un cuvânt cu ia totuşi căutam să fiu cât se poate de retras.

In timpul mesei m'a servit bucătăreasa cu nişte papanaşi. După cum mi se pare mie, au fost făcute aparte special pentru mine. Căci imediat după masă am simţit că mi se rădică ceva din dreptul inimei începând să mă doară. Ceva mai mult şi mai curios căci mă durea inima după fosta mea amanta.

Am înţeles că aicea o ajută bucătăreasa.

După cât mi se pare mie, ar fi vorbit amândouă şi s'ar fi înţeles ca bucătăreasa să-i dea ajutor ca să mă poată avea iarăşi în puterea ei.

Căci amanta mea înţelese încă de când îi spusesem eu că amantul bucătăresei o iubeşte mult cu toate că ştie că la ea mai venea încă unul. Aşa că se ştiau amândouă şi pentru ca să nu afle amantul bucătăresei, dela amanta mea, că este o victimă a dragostei (de unde cu greu poate scăpa) de aceia au vorbit

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mcrr1901-1932

amândouă și s'au înțeles ca să mă facă pe mine s'o iubesc iarăși.

Văzând că am durere în inimă după aceia care am suferit mult, m'am întristat și pentru ca să nu zică cucoana ceva în caz de voi fi nevoit să plec, m'am gândit să-i spun.

Văzând pe cucoana că stă de vorbă cu duduile mă apropii și îi explic că cum am mâncat papanașii simț că mă doare la inimă.

Cucoana însă mi-a răspuns ceia ce presimțeam dinainte. Adică: schimbarea aerului și băile sărate sunt cauzele de care mă plâng.

Cucoană, zic: Un șofer care umblă ani de zile prin toate părțile țărei, schimbând aerul în fie ce zi, nu poate avea indispoziția care o simte o cucoană delicată.

Drept răspuns, cucoana îmi zice: Mâine o să te iau la d-nul care consultă pentru clima și o să vezi că tot băilé sărate sunt cauzele.

Eu am rămas tăcut și gânditor.

In timpul când vorbeam cu cucoana se pare că afară asculta femeia care îngrijea de vilă.

Ceva mai târziu când cucoana cu fetele s'au culcat și bucătăreasa era plecată la mare

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

o văd pe femeia cu ochii negri că înaintează pe sală spre mine, și mă întreabă.

Geamuri sparte nu sunt? Uitându-mă în ochii ei pentru a înțelege mai bine despre ce-i vorba am tresărit privind'o curios.

Imi aduc aminte că parcă mi-a vorbit cu ochii, căci îi erau eșiți în afară, însă gura îi era ca un zâmbet pe buze, pentru a nu mă intimida de privirea ei. Căci de se uita serioasă aș fi putut crede că s'a răstit la mine.

Această privire n'a durat mai mult de câteva secunde. In urmă a venit și geamgiul, însă nu era nevoie de înlocuit nici un geam.

După ce a plecat, mi-am dat seama că prin puterea privirei ei, mi-a făcut, că acea durere care o simțeam în inimă a trecut în dreptul plămânilor. Cu aceasta m'a salvat și de durere și de neplăcerea de a fi trebuit să mă întorc la aceia de care mă păzeam să n'o mai iubesc.

Seara, în timpul mesei am început să transpir tare, știind sigur că nu este un caz de boală internă. Mă frigea în tot corpul și prin piele (pori) ieșeau picături mari de apă (energie). Aducându-mi aminte de ceia ce mi-a spus altă dată bucătăreasa, dau fuga la sobă și căutând, găsesc o oală în care făcuse mămăliga

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/ran1901-1932

ziua și era plină cu niște apă tulbure fierbinte aproape să dea în clocot. O iau la o parte și mirosind-o mi-a venit un miros greu înțelegând că nu poate fi apă simplă. Tot odată simțesc că mi-a încetat din arșița ce o aveam.

Dau fuga la chiuvetă și torn o ceașcă cu apă rece în oală. Imediat mi-am revenit la normal nemai având nici o arșiță și nici nu mai transpiram.

Dau să vărs oala în canal, când deodată se repede la bucătăreasă punând mâna pe oală și vrea să mi-o smucească din mână.

Eu o țineam strâns și nu-i dădeam drumu. Ea s'a enervat și a strigat în gura mare să nu mă amestec la bucătărie. Cucoana auzind gălăgie a venit fuga în bucătărie. Eu văzând-o îi zic:

Cucoană, uitați-vă că nu mă lasă să dau niște zoi la canal! Și zmucind tare de oală o scot din mâini și o răstorn în chivetă, clătind și oala cu apă curată.

Cucoana observând îi zice:

Proastă, vezi că el îți ajută, și tu tot mofturoasă ești.

Atunci bucătăreasa, cere cucoanei să nu mai

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

calc prin bucătărie. Eu îi răspund că n'o să intru decât numai cu interes.

Fiind prevăzător, îmi strâng toți ciorapii mei și rufele observând că o cămașe îmi era udă. ceia ce îmi arăta că a stors din ea sudoare.

Mi le-am încuiat în geamandan și l'am pus sub patul unde dormeam eu.

Ca să-mi mai întăresc puterile nu beam de loc apă. Când îmi era sete mă duceam fuga la o lăptărie ce era în apropiere și beam ori lapte curat ori bătut.

A doua zi, imediat după prânz bucătăreasa s'a apucat să spele pe jos, prin bucătărie și antret, Cucoana și fetele se culcaseră. Eu stăteam în balcon și fumam. Deodată simt că îmi vine somn. Gândindu-mă că nu voi pierde nimic dacă mă voi culca, beau niţică apă rece în care adaug câteva picături de fier.

Peste puțin timp, simt că mă doboară un somn forțat. Gândindu-mă la ceva neașteptat, și ca prevedere îmi concentrez mintea și gândesc fix. Am forță pe voință și adorm. La deșteptare m'am trezit cu ordinul dat, simțindu-mă întărit în puterea voinței. Atunci am văzut în dreptul inimei cămașa plină cu sudoare și un miros de urină mi-a eșit prin piele.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Debea mi-am dat seama că, de nu mă trezeam cu ordinul (am forța pe voință), nu aș fii avut puterea să mă scobor din pat.

Vesel și mulțumit că am avut norocul să scap sănătos, dau fuga în bucătărie și găsesc pe sobă încă caldă, apa murdară ce spălase pe jos. Tocmai iese pe balcon și cucoana care se sculase.

Îi arăt apa murdară, explicându-i că pentru a-mi face rău întrebuințează sudoare ce a cules'o de astă dată de pe urmele lăsate de picioarele goale.

Îi zic că ciorapii și rufele le-am ascuns însă nu mi-a venit în minte să umblu și încălțat.

Ca să mă înțeleagă mai bine, îi explic că toi ea mi-a spus, însă atunci n'a avut intenții rele.

Însă acum are nevoie de amantul ei, așa că caută prin diferite farmece secrete să mă facă să mă întorc la amanta mea.

Teași crede, însă nu înțeleg cam de ce ar sta ca servitoare, când ar putea să aibe o firmă ca renumită vrăjitoare ?!

Cuconiță, pentru așa o firmă are nevoie de o garanție morală, și acte în regulă că ar fii un element bun. Și nu putem ști dacă, în comuna în care a locuit, i-ar elibera un act de

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

bună purtare, fără de care nu poate căpăta autorizația.

Știi ce, îmi zice cucoana: Să tăcem de astă dată și o s'o urmărim.

In acest moment vine și bucătăreasa. Când m'a privit și a văzut că sunt sănătos și vorbesc cu cucoana a tresărit înspăimântată. Nu ai un ochiu ager ar fii putut cunoaște după cele două rujuri ce-i apăruseră în față, că se simțea vinovată.

Venind și duduile, m'au trimes să le cumpăr ceva.

Am plecat vesel, dându-mi seamă că toată sănătatea și buna dispoziție este atunci, când ești întărit în puterea voinței.

Seara, cucoana a plecat la Cazino cu cele două fete mai mari, și a lăsat acasă pe cea de a treia, o fetiță de vre'o nouă ani, însărcinând pe bucătăreasă să doarmă cu ea până se vor întoarce.

După vre'o jumătate de oră mă strigă fetița să-i aduc o sticlă cu limonadă rece. Intrând în odaie le găsesc desbrăcate gata pentru culcare. După ce a băut din sticlă îmi zice că pot să mă duc la culcare căci și ei îi este somn. Ii

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

zic somn dulce şi ies, trăgând uşa în urma mea.

Eu am ieşit pe balcon şi aşezându-mă liniştit în pat, îmi fumam o ţigare.

După un timp de vreme, aud vorbă în şoaptă. Curios să văd ce este, trec încet până în dreptul geamului, uitându-mă înăuntru. M'am mirat căci în pat nu era nimeni, însă privind în jos le văd pe amândouă pe duşame stând de vorbă.

Văzându-le, am priceput că bucătăreasa dorind să ştie când vorbisem cu cucoana, a căutat să afle dela fetiţa ei;

Când m'am dat mai aproape de geam, au tăcut. Atunci am întrebat pe fetiţă dece nu continuă mai departe, A roşit şi mi-a zis să le las singure.

M'am retras, însă peste puţin timp m'am uitat iarăşi pe geam, Pot spune sigur că a adormit forţat, şi cu ordinul de a cânta câteva cuvinte ce le-am auzit eu. Aceasta a făcut'o bucătăreasa cu scopul de a mă intimida pe mine.

Gândindu-mă ca nu cumva să-mi facă vre'un rău bucătăreasa, în timpul somnului, am căutat să fiu treaz până ce va veni cucoana.

Cum şedeam liniştit în pat, am impresia că

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

mi-ar spune bucătăreasa: Stai să vezi cu cine ai să dai ochii.

Deodată aud un vâjâit și îmi apare în față la o distanță de câțiva metri ceva ce se învârtea și din marginele ei eșeau scântei în diferite culori.

Gândindu-mă că nu voi mai avea ocazia să văd așa ceva, țintesc bine privirea, ca să pot vedea mai clar ce este.

Acea figură văzând că o privesc s'a oprit și ea din rotație, stând în aier în fața ochilor mei. Cu cât o priveam mai pătrunzător pentru a deslușí cam ce formă să aibe, totuși n'am putut distinge nimic. Numai că era ceva într'un foc albastru-verde.

Aducându-mi aminte de rugăciunea ce o învățasem de când eram mic, ca să mă încurajez într'un loc necurat, am început să zic astfel în limba evreiască Eíl, meílăh năman, la cuvântul Șema a dispărut.

Eu am continuat rugăciunea până la capăt, dându-mi seamă că cu încrederea în această rugăciune am putut să scap de ceva necurat.

Ceva mai târziu a venit și cocoana cu fetele, așa că m'am încurajat că voi putea adormi fără frică.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

zic somn dulce şi ies, trăgând uşa în urma mea.

Eu am ieşit pe balcon şi aşezându-mă liniştit în pat, îmi fumam o ţigare.

După un timp de vreme, aud vorbă în şoaptă. Curios să văd ce este, trec încet până în dreptul geamului, uitându-mă înăuntru. M'am mirat căci în pat nu era nimeni, însă privind în jos le văd pe amândouă pe duşame stând de vorbă,

Văzându-le, am priceput că bucătăreasa dorind să ştie când vorbisem cu cucoana, a căutat să afle dela fetiţa ei;

Când m'am dat mai aproape de geam, au tăcut. Atunci am întrebat pe fetiţă dece nu continuă mai departe, A roşit şi mi-a zis să le las singure.

M'am retras, însă peste puţin timp m'am uitat iarăşi pe geam, Pot spune sigur că a adormit forţat, şi cu ordinul de a cânta câteva cuvinte ce le-am auzit eu. Aceasta a făcut'o bucătăreasa cu scopul de a mă intimida pe mine,

Gândindu-mă ca nu cumva să-mi facă vre'un rău bucătăreasa, în timpul somnului, am căutat să fiu treaz până ce va veni cucoana.

Cum şedeam liniştit în pat, am impresia că

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr/1901-1932

mi-ar spune bucătăreasa: Stai să vezi cu cine ai să dai ochii.

Deodată aud un vâjâit și îmi apare în față la o distanță de câțiva metri ceva ce se învârtea și din marginele ei ieșeau scântei în diferite culori.

Gândindu-mă că nu voi mai avea ocazia să văd așa ceva, țintesc bine privirea, ca să pot vedea mai clar ce este.

Acea figură văzând că o privesc s'a oprit și ea din rotație, stând în aier în fața ochilor mei. Cu cât o priveam mai pătrunzător pentru a desluși cam ce formă să aibe, totuși n'am putut distinge nimic. Numai că era ceva într'un foc albastru-verde.

Aducându-mi aminte de rugăciunea ce o învățasem de când eram mic, ca să mă încurajez într'un loc necurat, am început să zic astfel în limba evreiască Eil, meilăh năuon, la cuvântul Șema a dispărut.

Eu am continuat rugăciunea până la capăt, dându-mi seamă că cu încrederea în această rugăciune am putut să scap de ceva necurat.

Ceva mai târziu a venit și cocoana cu fetele, așa că m'am încurajat că voi putea adormi fără frică.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Dimineaţă mi-am cumpărat niște lapte ca să-l beau, având frică ca să nu-mi puie ceva în ceaiu care urma să mi-l dea bucătăreasa.

Până să se scoale cucoana, eu am cumpărat cornuri pentru ceai și apă bună, căci la fântână era sărată și o întrebuinţam numai la spălat vase.

Plecând bucătăreasa la piaţă, eu m'-am fiert în grabă laptele și l'am băut.

Când s'a întors mi-a dat o cană rugându-mă să-i aduc puţină apă dela fântână.

Venind cu apa, bucătăreasa îmi ese înainte cu o oală în mână, zicându-mi să-i dau apă. Nebănuind nimic, îi umplu tigaia cu apă.

Sculându-se cucoana și copiii, le-am servit ceaiul, însă eu m'am ferit să beau ceaiu.

Intre timp m'am dus până la o băcănie, să cumpăr ceva ce uitase bucătăreasa să cumpere.

Când m'am întors, cucoana mia zis: Uite pe masă este un pahar cu ceai ce nu l'a băut duduia. Dacă vrei poţi să-l bei.

Nebănuind nimic iau paharul și ducându-l la gură, observ că bucătăreasa se uită lixă în ochii mei. După ce am golit paharul mi s'a părut că n'a fost ceaiul dulce, ci ceva amar. Mi-am dat seama că nu eram în puterea vo-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

înţei mele atunci când am luat paharul în mână. Căci aşi fi cunoscut dela prima înghiţitură că e ceva amar.

Văzând că nu mă doare nimic am tăcut din gură.

Peste câteva minute am luat coşul şi am plecat să cumpăr ghiaţă.

Mergeam cu privirea în pământ. aşa că toată mintea îmi era concentrată în mine.

Deodată simţesc că din stomac mi se ridică ceva la creier, dându-mi seamă la moment că îmi pierd judecata. Mai înainte de a pierde toată cunoştinţa mia venit o ideie. Atunci mi-am încordat toată puterea muşchilor respirând adânc şi am gândit. Nu vreau să înebunesc. Mi-am dat seama că prin puterea voinţei mele (norocul meu) am oprit aceia ce a vrut să-mi distrugă mintea (judecata).

Mi-am continuat drumul până la gheţărie şi venind înapoi am avut norocul să scap de altă neplăcere. Căci cum treceam în dreptul vilei noastre pe acoperiş cade o piatră drept în faţa mea. Un singur pas şi-mi cădea în cap. Dându-mi seamă după căderea ei, că era destulă viteză pentru a-mi găuri capul.

Uitându-mă în sus îl văd pe tinichigiu care

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

repara acoperământul clădirei ce era numai de trei etaje. După privirea lui şi zâmbetul, am cunoscut că a dat'o în glumă jos nejudecând că ar fi putut să-mi spargă capul. Ajungând în dreptul balconului nostru, aud strigând pe cucoann:

Cine mi-a pus sare în cafe? Ce înseamnă asta? Dece e sărată cafeaua mea?

Auzind deabia m'am luminat bine, înţelegând că bucătăreasa a fost aceia care a pus sare în cafe, crezând că ceaiul preparat de ea şi-a făcut efectul.

Am intrat vesel cu ghiaţa şi întâmpinându-mă cucoana în cale, mă întreabă cine i-a pus sare în cafe. Eu, foarte serios îi zic:

Buconiţă încă n'am înebunit ca să vă pun sare în cafe. Eu nu vă vreau rău dumneavoastră. Atunci cucoana a intrat în odaia ei, blestemând.

Eu am dus ghiaţa în bucătărie şi am privit râzând şi dispreţuitor înspre bucătăreasă.

Privindu-mă şi ea, mi-a zis înciudată: Biserica mătii.

Am tăcut din gură bucurându-mă că n'am păţit ceia ce vroia bucătăreasa.

Gândindu-mă că împreună cu ea nu-mi va

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

fi posibil să mai stau, mă decid să-i explic cucoanei totul. Se vede că bucătăreasa simţise intenţiunea mea, căci intrând în odaie la cucoana am găsit'o în pat, însă magnetizată. Aceasta am cunoscut'o la primele vorbe, căci ochii nu mai erau în legătură cu conştiinţa. Ne mai având încotro am trebuit să-i vorbesc cu toate că îmi dădeam perfect seama că n'are cine m'asculta.

Îi explic că prin puterea ei secretă poate face multe lucruri rele, fără ca să fiu în stare să i le descoperim. A-ţi observat că cafeaua era sărată ?

Ea a pus sare în cafea căci paharul cu ceai care mia-ţi spus dumneavoasta că să-l beau, a fost ceva pus de bucătăreasă, fiind sigură că o să înebunesc.

Insă eu, am avut norocul să scap teafăr.

In acest moment o văd pe ucoana că se ridică din pat, şi cu ochii înpăienjeniţi visători, îmi zice :

Nu, nu-i adevărat ! Apa, apa e sărată !

Cuconiţă, eu am cumpărat dimineaţă apă bună !

Ea a pus, sare'n cafe, Cuconiţă, nu ştiu ce să fac căci femeia asta nu mă lasă să trăesc.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Cucoana, iar o văd că zice:

Ceialtă cealaltă-ţi face.

Atunci am observat că era în legătură telepatică cu bucătăreasa,

Văzând că nu-mi voi putea adeveri spusele mele, zic:

Bine, dacă voi mai simţi că îmi va mai face ceva, am s'o bat.

Deodată o văd pe cucoană că holbează ochii speriaţi şi zice:

— Ştii că tu ai înebunit? Dute afară, să mă îmbrac şi să mergem la doctor,

Merg, dar ne trebue un doctor de boli mintale,

Aşteaptămă afară am zis. N'ai să mă înveţi la care doctor să merg.

Doctorul care m'a consultat pe mine e din capitală, şi pricepe la toate boalele.

Mi-am dat seama c'am intrat în încurcătură. şi ies afară din cameră, Dau cu ochii de bucătăreasă, care se uita triumfătoare la mine. Eu mă uitam înfuriat la ea, şi ea răstită şi parcă din ochi mi-a zis „dămi o palmă",

Eu m'am executat şi iam aplicat o palmă.

Ea a răcnit, şi atunci a ieşit cucoana şi mia tras mie două palme zicând na-na să te astâmperi, Ai înebunit?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Chiar acum hai cu mine la doctor. Ne-am pornit, urmând pe cucoana care mergea cu ochii ţintă magnetizaţi, şi hotărâtă de a spune d-rului că sunt bolnav de creer. Pe drum ne ese înainte fetele cucoanei, zicându-i:

Mama, da ce s'a întâmplat? Unde alergi aşa, mama!!

Nimic. nimic. duceţivă acasă, mă duc la doctor, Şi ne-am continuat drumul înainte, dându-mi seama că era mai bine dacă-i spuneam atunci când n'ar fi fost bucătăreasa acasă.

Ajungem la doctor. Il găsim acasă şi tocmai n'avea clienţi. Cucoana a intrat singură în cabinet, şi eu stăteam în sală. Ii vorbea enervată însă pe franţuzeşte- Peste puţin timp mă chiamă înăuntru.

Il privesc pe d. doctor, un om înalt şi brunet care mi se adresează: Aí fost vreodată la spitalul de alienaţi? Ii zic că m'a consultat Directorul spitalului, arătându-i şi reţele, şi spunându-i şi din gură că eu n'am fost bolnav, însă m'a consultat pentru o chestiune psihică, asigurând şi pe boerul meu că nu-i nici un caz grav sau de internare. Ba din contra mi-a zis că pot pleca la vre'o staţiune balneară pentru a găsí aier curat şi soare.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Poți să-mi spui câte ceasuri ai stat la soare ?

D-le doctor, eu nu sunt liber ca să stau cât mi-ar plăcea mie, la soare !? Eu chiar dacă am plecat la baie n'am zăbovit mai mult de o oră.

Cum se face că ai bătut pe bucătăreasa ?

D-le doctor, chiar dacă i-am tras o palmă nu înseamnă că mi-am pierdut mințile. Cucoana mi-a tras mie două palme. Atunci cine-i mai calm ?

Auzi că ai vrut să-i tragi cu bărdița'n cap, bucătăresei.

Asta nu-i adevărat, d-le dr. De ce nu fac aicea scandal ?

Atunci văd pe doctor că se adresează cucoanei, Cred că a stat cam mult la soare și asta ar fi cauza, Să-i interzicem de a mai face plajă vreo trei zile, și acasă să-și pue comprese cu apă rece la cap.

Și arătând cucoanei în semn de a mă intimida pe mine, întinzând mânele ca să cunosc că voi fi legat de mâni, și clipind din ochi îi zice : vom găsi și jandarmi la nevoie, Auzind miam zis că chiar daeă îmi va face rău o să trebuiască să tac, căci altfel risc de a face cu-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

noştinţă cu poliţia, şi în neputinţă de a mă apăra. Doctorul îmi mai zice:

Iţi scriu şi eu o reţetă, şi să cauţi să nu stai mult la soare. Ca să scap îi zic.

O să stau în casă şi o să vedem rezultatul. Insă reţeta vă rog să nu-mi mai daţi. După ce mai schimbă câteva cuvinte cu cucoana, plecăm.

Ajungem acasă. Duduile stăteau toate trei la o masă pe balcon. Văzându-mă, priveau, când la mine, când una la alta şi tăceau. Cucoana le spune că am nevoie de comprese reci la cap. Eu stăteam într'un capăt al balconului şi priveam într'un ziar şi cu atenţie la cele ce vorbeau. Cucoana o strigă pe bucătăreasă să aducă apă rece pentru compres. Când a sosit cu apa cucoana îi zice:

Săracul de el! are călduri la cap să nu fi supărată, că ţi-a tras o palmă. Tot lui o săi pară rău când o să-şi vie în fire.

Când mi-a zis cucoana să pun compresu, eu iam răspuns că o să-mi treacă şi aşa.

Insă cucoana n'a glumit, ci în gura mare a început să strige:

Puneţi imediat compresu şi să nu mă înervezi. Văzând că n'am încotro, moi batista în apă şi o pun pe cap. Uitându-se cucoana la mine îmi, zice:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Aşa! Trebuie să asculţi pe doctor.

Peste puţin timp s'a dat masa. Eu am refuzat mâncarea însă cucoana mi-a întins o farfurie cu supă zicând că a gustat ea înaintea mea.

Pe urmă am luat într'o ceaşcă puţină apă, vroind să mă duc s'o încălzesc la foc. Intrebându-mă cucoana la ce-mi foloseşte îi arât o pastilă ce trebuia dizolvată în apă fierbinte. Aceste pastile mi le-a scris dela spital pentru stomac şi întărire. Cucoana a început să strige că doctoriile nu se iau cu apă fierbinte. Şi dacă mi-a spus doctorul, atunci este el mai nebun ca mine. N'am încercat să mai zic ceva, căci bucătăreesa era de faţă şi o magnetiza.

Un lucru observasem. Imi dispăruse o oglin, joară. Aveam nevoie de un om care ar cunoaşte psihiatria sau un ocultist, ca să pot dovedii că spusele mele sunt abevărate. Altfel nu mai era chip să mai stau împreună cu bucătăreasa. Pe seară întrebând o femeie bătrână dacă nu ştie vreun doctor de creer, şi răspunzându-mi că nu ştie. îmi vine o ideie că poate să aflu la farmacie.

Mă duc direct acolo şi întrebând pe farmacist îmi zice că doctori de creer nu sunt pe locurile astea.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr.1901-1932

Atunci m'am decis că trebuie să plec înapoi de unde am venit cu toată părerea de rău după aierul și farmecul de aci Seara o rog pe cucoana să-mi dea voie să plec înapoi. ca să-mi caut de sănătate. Mă trimete la gară să întreb când pleacă trenul Pe drum mă întâlnesc cu șoferul care ne-a adus cu mașina din orașul din apropierea stațiunei Dela stațiunea balneară și până în oraș era și cale ferată însă vizitatorii uzau și de automobile.

Șoferul mă primește cu plăcere să mă transporte cei 18 km. și încă pe gratis, spunându-mi să mă grăbesc căci peste o oră pleacă trenul din oraș. In grabă ajungem cu mașina la vila unde locuiam, și rog pe cucoană să-mi dea voie să plec chiar acum, cerându-i și ceva bani.

Când să ne urcăm în mașină se apropie bucătăreasa probabil să-l mai sugestioneze și pe ofeur.

Insă în acel moment femeia cu ochii negrii a apărut stând în calea ei și în fața noastră până când am lua-o din loc, făcându-i din mână în semn de mulțumire. După o jumătate de oră de mers am ajuns la gară.

Iam mulțumit și ne-am despărțit. Mi-am scos

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

un bilet de cl. III așezându-mă pe platforma vagonului, căci înăuntru era tixit de lume. Peste puțin timp se aude un șuerat și ne pornim în noapte. La o anumită gară trebuia să schimb trenul. Și cum mai era încă vreme, adorm. și mă trezesc două stații mai departe. Mă scobor în gară și întrebând, îmi spune că peste 20 minute vine un alt tren din direcția opusă. Îmi iau un bilet până la gara unde urma să schimb și peste puțin timp mă urc în trenul sosit, ajungând după jumătate de oră în gara dorită.

Acolo mă informez de plecare și de valabilitatea biletului. Îmi spune că trenul pe care urma să mă sui, încă nu se formase, Așa că n'am pierdut nimic cu plimbarea făcută.

După o oră și ceva, mai sosește un alt tren după care se formează trenul cu care plec mai departe. După trei ore de mers, ajung la o stațiune de încrucișare, unde trebuia să mai fac o schimbare cu care tren mă duceam d'rect până în orașul meu.

Văzând că mai este de așteptat vre-o oră m'am pornit pe jos în orașul din acea localitate. Mergând pe drum, mi-a venit să tușesc din plămâi, Deodată observ că îmi ese o bucată mare de flegmă ușurându-mă, cunoscând

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

că aceasta mi-a dat-o bucătăreasa atunci când am mâncat papanaşii. Mi-am adus aminte de femeia cu ochii negrii.

Dacă nu era ea, aşi fi avut dureri pentru amanta mea. După ce am mâncat ceva la o lăptărie din apropierea gării, m'am întors unde peste câteva minute a sosit şi trenul. Mă urc bucuros ştiind că nu mai fac nici o transbordare. Erau orele 11 ziua şi mai aveam de călătorit zece ore adică până la 9 seara. Eram bine dispus şi aprindeam din când în când câte o ţigare pentru a-mi întări răbdarea.

După vreo trei ore de călătorie m'a furat somnul şi am adormit. In timpul somnului am visat o cană de sticlă în care era apă. Parcă o vedeam şi-mi era sete. Când m'am trezit şi trebuind să deschid ochii am avut o pieliţă pe ochi ce m'ar fi împiedicat să văd. Insă având încredere în injecţiile care le făcusem din timp, am gândit că nu e posibil să se întâmple ca să-mi pierd vederile.

Când am deschis ochii a circulat ceva (probabil salvarsanul) şi mi s'a luat acea pieliţă de pe ochi transformându-se într'un lichid galben şi cleios ce l'am şters cu batista. Vedeam bine ca'n totdeauna şi m'am gândit în acel moment la oglinioara care mi-a furat-o bucătăreasa.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Şi astă dată norocul meu a fost mai mare decât voinţa ei.

Aceasta o cred prin faptul că atunci când cucoana ţipa că i s'a pus sare în cafea, bucătăreasa întindea mâinele rugătoare în spre cucoana, şi cu un glas duios însă prefăcut, îi zicea:

Cu oană, vă jur pe ochii mei? Ce este mai scump pe lume, ca ochii! Eu mă mirasem atunci c'am dece se jura ea cu atâta foc, neînţelegând intenţiile ei.

Ea mi-a făcut, însă, şi eu am Dumnezeu.

Ceva mai târziu simt că creierul meu este întrebat de bucătăreasă, ce gânduri mai am. Uitasem că m'aşi fi putut păzii de ea, dacă aşi fi privît în pământ. Insă eu am gândii fără ca să mă gândesc că ea mi-ar putea pune beţe 'n roate, ascultându-mă. Am gândit că cum voi ajunge acasă, desdedimineaţă mă voi porni întâi la spital ca să vorbesc cu D-l doctor şi să-i povestesc cele ce-am păţit la băi, şi să-l rog de un sfat.

Pe la 9 seara am ajuns cu bine în oraşul meu, îndreptându-mă spre casă.

Dimineaţa mă scol şi mă pornesc direct la spital. Ajungând şi întrebând de d-nul Director,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvaniara.ro/mdrr1901-1932

aflu că a plecat des de dimineaţă cu maşina undeva. Eu mă aşez pe o bancă zicându-mi; o să aştept până se va întoarce, decât să mă duc la boierul meu, fără vre'un motiv explicabil despre cauza plecărei mele dela băi.

Paste puţin timp vine şi internul şi mă întreabă pe cine caut.

Eu îi zic că aştept pe D-nul director al spitalului. Atunci internul îmi zice :

Poţi să-mi spui şi mie ce vrei. Eu n,am vrut să-i explic nimic. Deodată îl văd că se înfurie (înervează) pe mine şi-mi zice :

Dacă nu vrai să-mi spui şi mie, atunci caută-ţi de treabă şi pleacă de aci.

Am văzut că a fost ceva pregătit din partea bucătăresei, însă gândindu-mă că voi putea veni şi mâine, poate chiar cu boierul meu, mă pornesc spre locuinţa boierului.

Ajungând mă întreabă foarte mirat care-i cauza de m'am întors şi dece nu i-am adus o scrisoare lămurită dela cucoana. I-am spus că nu m'am putut împăca cu bucătăreasa căci ea vroia să-şi aducă pe amantul ei. Căuta să-mi facă rău prin diferite forme secrete, şi pentru ca să nu fiu victima ei. am preferat mai bine să mă întorc aicea, unde mă simt mai în si-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistetransilvania.ro/mdrr1901-1932

guranță. O scrisoare mai lungă n'a putut să vă facă fiindcă s'a întâmplat să plec cu o mașină, și șoferul n'a putut să aștepte.

Nu înțeleg cum de ți-a fost frică de o femeie, îmi zice boierul.

Cucoane, tocmai asta-i cauza, de m'am întors pentru că simțind că mi-a făcut rău mai de multe ori, i-am tras o palmă. Atunci cucoana m'a dus la un doctor însă nefiind specialist în boli mintale și auzind că am avut de-a face cu un doctor de creer, a zis că nu sunt sănătos la cap.

Deaceia am rugat pe cucoana să-mi dea voie să mă întorc aicea, unde pot să mă caut mai serios de ceia ce sufăr.

Atunci boierul îmi zice:

Stai puțin să mă îmbrac și să mergem la doctorul care ți-a făcut injecții și o să-l întreb ce este de făcut.

Bine, atunci aștept.

In timpul cât îl așteptam se apropie de mine guvernanta boierului o femeie cam de vre'o 40 de ani și-mi zice:

Ai dreptate să te plângi că a căutat să-ți facă rău. S'o vezi pe corp și pe mâini, toată e spartă de cuțite.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvaniara.ro/mdrr1901-1932

Atunci mi-am adus și eu aminte că îi văzusem pe mâini niște rănî vindecate, ce mi-i s'a părut că ar fii avut vreodată scrofuri.

Am mai vorbit cu guvernanta câteva minute despre cele văzut la mare, până ce a ieșit boierul.

Pe drum înspre doctor, i-am vorbit boierului despre traiul de acolo și de toate cele văzute în cele 8 zile cât am stat acolo, crezând că poate va judeca și se va îndoi de spusele mele. Ajungem la doctor.

După ce îi povestește totul, doctorul zice: Am o ideie bună. Îi dau un bilet la directorul spitalului prin care îl rog să-i facă o punctie (analiza lichidului din șira spinărei). Atunci o să ne convingem dacă într'adevăr este bolnav.

Eu primesc bucuros biletul și plec acasă.

După amiază mă duc la ora de consultație la d-nul doctor (de boli mintale).

Tocmai îl găsesc singur și mă primește bucuros întrebându-mă de ce m'am întors așa curând.

I-am întins biletul și după ce l'a cetit m'a întrebat ce s'a întâmplat cu mine acolo.

I-am spus toate amănunțit exact așa cum s'a întâmplat. Când i-am explicat cele pățite cu

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

doctorul de acolo şi cu cucoana că m'a forţat să-mi pun apă la cap, a început să râdă, şi eu, şi am râs amândoi cu hohote.

— Domnule doctor! Eu am sosit aseară, şi dimineaţă am venit la spital să vă cer un sfat, ca să pot arăta boierului că nu sunt vinovat de plecarea mea.

L'am putut observa pe d-nul doctor că a ţintit privirea într'un punct, şi a tresărit. Pe urmă îmi zice: Da, n'am fost acasă.

După cum mi-a vorbit, am înţeles că a plecat de acasă nu tocmai cu voinţa proprie.

După asta îi zic:

Domnule doctor, numai d-voastră puteţi să mă salvaţi de această încurcătură. Toată speranţa îmi es e la d-voastră.

Uite ce-ţi spun eu. D-ta n'ai nevoie de puncţie.

Însă, dacă-ţi faci o astfel de analiză, poţi căpăta un act că eşti sănătos.

Primesc bucuros şi mă supun când doriţi d-voastră. Mi-a scris câteva cuvinte pe o hârtiuţă şi dându-mi-o îmi zice:

Vii mâine la spital cu acest bilet, şi o să-ţi ieie lichid.

I-am mulţumit şi am plecat vesel gândindumă că voi căpăta un act de sănătate mintală.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Pe drum mă întâlnesc cu prietenul meu şi zicându-mi că o să-mi fac o punctie, îmi zice: Bagă de seamă o să te doară această analiză. Seara la culcare, având grijă că a doua zi voi trebui să suport o durere când aproape să dorm gândesc fix, nu mi se va întâmpla nimic rău.

Dimineaţa m'am sculat cu această încredere şi mă pornesc la spital.

Ajung acolo şi până să mă cheme înăuntru mă aşez pe o bancă sub un copac şi-mi aprind o ţigară.

Deodată se apropie un bolnav şi-mi cere o ţigară, şi dându-i se aşează lângă mine.

Era un om de vre'o 45 de ani însă după vorbă se cunoştea că era calmat.

Mă întreabă dacă am pe cineva bolnav în spital. Îi zic că am venit să-mi fac o punctie.

Auzind îmi zice: Asta doare tare. Eu când am făcut prima punctie am avut 42. Acum nu-mi mai face decât numai că-mi ia dela mână sânge.

Peste puţin timp m'am despărţit de acest bolnav intrând în pavilion şi urcând nişte scări pentru a aştepta la o uşă ce era la etajul de sus unde urma să mă cheme înăuntru, deodată mă simt iarăşi în gând cu bucătăreasă şi parcă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr1901-1932

aştepta interesată momentul când avea să-mi facă punctia.

Deodată văd că intră d-nul director cu două interne şi cu un intern, toţi în halate albe, şi se opresc în sala de jos.

Eu îi vedeam foarte bine pe toţi.

Cum eram în gândul cu bucătăreasa şi toţi mă întreba ce o să mă fac, deodată îmi vine o ideie şi îi gândesc ztcându-i. Stai dacă nu te astâmperi cu telepatia te aranjez eu la d-nul doctor. Uite chiar acum o să-l rog să-mi facă ceia ce a făcut şi cu amanta mea de nu mă mai poate urmări.

Auzind aceasta bucătăreasa, şi cum era în contact magnetic cu mine, a tresărit speriindu-se.

Bucuria a fost de partea mea. Aşa că tot fluidul magnetic a rămas în mine căpătând o privire puternică.

Cum priveam în jos în spre dr. deodată privind şi d-lui în sus mă vede.

Văzând că îl privesc cu aşa o privire puternică, îl văd că îşi încordează muşchii strângând din pumni. După ce mai întâi ia făcut pe cei trei în halate să privească în jos, a ţinut privirea la mine, şi tot încordându-se din ce în ce mai tare, am văzut că are întrânsul

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

o putere respectabilă luminându-se din ce în ce mai mult. Eu îl priveam drept în ochi şi mă simţeam în putere de a rezista privirei.

Gândindu-mă în acel moment că îmi este superior şi poate voi mai avea nevoie vreodată de un ajutor am plecat privirea în jos în semn de respect.

După câteva secunde uitându-mă iar, l'am văzut că se prăgătia să vie sus.

Când a venit sus, l'am întrebat dacă nu-i nevoie să mă mai adoarmă.

Mi-a zis că nu mai am nevoie.

Peste puţin timp mă chiamă înăuntru internul şi zice să mă dezbrac de haină şi cămaşă.

In acest interval, mai făcea o puncţie unui bolnav. Când a băgat acul în şira spinărei a ţipat odată după aceia a tăcut.

După puţin timp am intrat la rând. Erau doi interni şi un gardian.

Mi-au spus să mă culc pe o parte înghemuit cu capul înspre genunchi. Când a trebuit să-mi bage acul în spinare m'am încordat gândit că „nu mă doare", şi acul a intrat fără ca să simt vre-o durere,

După aceia mi-a zis: respiră liniştit şi lasăte moale nu te încorda de loc. Atunci eu am

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr1901-1932

respirat şi nu mi-am încordat nici un nerv. Când mi-a mai zis odată „respiră" eu am zis „da da" atunci a strigat să nu vorbesc nimic.

Eu tăceam şi doar cu urechea eram atent la ei. Când deodată unul zice celuilalt:

Obsearvă bine! Ce înseamnă asta? Când îi normal îi la 25. Şi la ăsta arată numai 15 (cinsprezece). Ce să fie oare asta?

Eu auzeam însă tăceam din gură. Dnpă vreun minut a ispràvit de scos lichid şi m'am ridicat.

Deodată îi văd pe amândoi că se uită nedumeriţi la mine şi mă întreabă:

Da ce ai d-ta cine tea frimis la noi? Le zic că mi-am făcut nişte înjecţii şi d-rul m-a rimes să-mi fac şi o punctie.

Se uitau amândoi unul la altul şi eu observ că ei nu mă întreabă cum mă chiamă, pentru a putea lipi o hârtiuţă cu numele meu pe sticluţa cu lichid. Atunci zic: Mă rog nu mi-aţi scris numele. Insă mare mi-a fost mirarea când mi-au zis:

Te-am scris, te-am scris. Insă eu ştiind sigur că nu le-am spus cum mă chiamă aşa că le zic: Vă rog d-le scrieţi-mi numele pe sticluţă ca să nu fie o greşală! După ce m'am a-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

sigurat că mi-a scris numele. am plecat, rămânând ca peste vre'o câteva zile să viu după rezultat. Am ajuns acasă foarte slăbit şi trebuiam să stau numai culcat pe pat, căci altfel avem ameţeli.

Două zile am stat în casă părându-mi-se foarte mult, fiindcă eram complect sănătos şi numai din cauza slăbiciunei nu puteam merge. Un lucru de care mă bucuram era că peste câteva zile o să am rezultatul analizei.

A treta zi am ieşit puţin în oraş sprijinându-mă de un baston pentru a merge mai uşor.

După vre'o oră de plimbare am trebuit să mă reântorc acasă fiindcă m'apucase o slăbiciune şi ameţeală. Când mai aveam vreo 600 metrii până acasă, am trebuit să-mi iau o trăsură, nefiind în stare să-mi continui drumul pe jos. Cum m'am culcat pe pat imediat m'am liniştit. Am mai stat o zi în casă, şi părându-mi-se că m'am înzdrăvenit mă pornesc iarăşi.

Iau vagonul şi mă îndrept înspre spital ca să-mi iau rezultatul. Pe drum mi sa făcut rău şi am ieşit pe platforma vagonului şi am debordat. Era verde şi amar simţind totodată că m'am uşurat. In acel moment m'am gândit de unde să fie aceasta. Deodată îmi aduc aminte

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/md=1901-1932

de paharul cu ceaĭ tulbur ce-l băusem forțat (inconștient). Și de acest venin am scăpat tot printr'un noroc întâmplător.

Mie îmĭ spuse internul și simțisem și eu că mâncare multă nu face bine organismului. Și cum eu nu mâncasem nimic de cu seară, și stând în picioare și poate din zdruncinăturile vagonului, mia venit sforțări de a deborda. Și nefiind nimic în stomac și cum mă tot sforțam mi s'a deschis ceva din inimă și a eșit veninul de care naveam nevoie.

Eram mulțumit și știam că deacum n'o să maĭ fiu cu gândul la ceia ce băusem căcĭ, nu-mĭ puteam închipuĭ cea fost în pahar.

La un singur lucru m'am maĭ gândit. Știam că bucătăreasa îmĭ furase o oglindioară Deodată mă gândesc că ar fi bine s'ăĭ spun și d-luĭ director Ajung la spital și mă duc direct la d-l dr. căcĭ ședea cu locuința acolo Il întreb de analiza și îmĭ spune că e negativ însemnând că e bine. Imĭ spune să mă duc la cancelarie și să cer adeverință de rezultatul analizeĭ. Gândindu-mă că acum e momentul să-l întreb îĭ zic : D-le doctor când am fost la băĭ, bucătăreasa îmĭ furase o tauletă mică. N'ar putea să mĭ cauzeze vreun rău ?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr1901-1932

Deodată-l observ că s'a îngrijorat la auzul acestor cuvinte. După ce s'a gândit puțin îmi zice: Știi ce-i de făcut! In acest moment îmi aduc aminte că atunci când veneam cu trenul pățisem că mi se încleiaseră ochii. Și neașteptând să aud din gura d-lui doctor cei de făcut îi zic: Dacă mi-ar face, însă, (privind cu ochii către cer) este Dumnezeu! L'am văzut că s'a înveselit și mi-a zis: Atunci nu mai ai nevoie de nimic. Să nuți fie frică. M'am bucurat, văzând că mai există și câte un om din lumea mare, care știe de existența lui Dumnezeu. Il salut respectos și mă duc la cancelarie. Secretara îmi spune să mai aștept afară. Am ieșit și m'am întins pe iarbă ca să-mi mai treacă amețeala. Peste puțin timp văd pe d-ra că intră'n cancelarie. Mă scol în grabă și intru și eu în sala de așteptare, așezându-mă pe o bancă. Când a trecut doctorul eu m'am rădicat în picioare. Observându-mă cât eram de palid la tată și totuși nu m'am lenevit de a mă scula când a trecut prin fața mea, s'a întors înapoi, chemând u-mă și pe mine în birou.

Mi-a scris o dovadă că analiza lichidului cefalo-rachidian a fost negativă. Tot odată mi-a spus că ași fi putut veni după rezultat în oraș

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr/1901-1932

la cabinetul d-sale. Căci acest spital era situat afară de oraș. Iam mulțumit și la plecare m'a sfătuit să mai stau liniștit vreo câteva zile. Dela spital mă pornesc direct la un dispensar unde știam că îl găsesc pe d-rul care ma trimes să-mi fac punctia.

Ajungând acolo îi arât rezultatul analizei. După ce-l citește și vede că-i bun zice către subalternii săi: Auziți d-lor ! după ce-i fac un așa lung tratament încă mai vrea să nu fie negativ. Dute măi și scoateți ideia ta cea fixă cu hipnotizatoarea. Am ieșit, amărât căci cu toată durerea ce am suferit'o cu punctia, nu pot avea o dovadă că sunt sănătos la minte.

Am ajuns acasă trebuind să stau iarăși în pat, simțind nevoie de odihnă.

Fiind plictisit am luat o carte ce'o găsisem la îndemână ca să-mi treacă de urât. Era o carte veche de religie unde scria despre diferiți domnitori ca : Regele David, Solomon și alții Citind găsesc unde un Rege evreu luase în căsătorie o creștină fiind amândoi forte fericiți. Mă gândeam și eu că n'ar fi păcat dacă aș lua pe amanta mea în căsătorie,

N'aveam încredere că mi'ar putea fi de bună condiție. Mai ales că știam că dacă mă voi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

împăca cu dânsa ea mă poate urmări cu gândul şi eu nu vroiam să cad în puterea ei. Cum stăteam şi cugetam, símt că bucătăreasa începe iar să mă întrebe ce gânduri mai am. Ií zic Mă voi duce mâine şi voi arăta boierului rezultatul că sunt sănătos.

Te povăţuesc să te rogi mai bine cucoanei să te ierte, şi să-í spui adevărul că ai căutat să mă îndepărtezi pe mine şi să-mi faci rău. Alt sfat nu pot să-ţi mai dau, decât numai să cauţi să nu-í ajuţí amantei mele ca să mă aibe în puterea ei.

Aici iar ne-am întrerupt cu telepatia. In dimineaţa următoare, când m'am trezit am aprins o ţigară, şi când am tras primul fum în piept am simţit că mi se adună în conştiinţa mea toate întâmplările cele mai principale făcute de bucătăreasă. Şi prin puterea fumului de ţigară a ştrut să mi le scoată din creer (memorie). Eu simţind la timp îi zic: Nu căuta să faci să mi dispară ceva din memorie căci numai eu sunt în stare să te apăr. Aceasta í-am spus'o cu gândul, căci era în legătută cu mine.

Auzind de cele ce-í comunicam a oprit de a mai dispărea din memoria mea ceia ce a fost pregătit de ea. Atunci bucătăreasa mă întrebă:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/ncr1901-1932

Ce poți spune ca să nu mă condamne? Eu o să zic în fața judecătorilor astfel: O să le arăt că amanta mea chiar dacă mi-a făcut rău mi-a făcut însă și bine. A avut răbdarea să aștepte nouă luni și în acest timp chiar dacă nu m'a iubit totuși a suferit pentru mine și mi-a stat la dispoziție oricând. Merită să fie ertată! Pe tine o să te acuz pentru că atunci când n'aveai ură pe mine și știai prea bine că eram în puterea amantei mele și când ea îmi făcea atâtea neajunsuri n'ai vrut să mă scoți din puterea ei. Să fi spus cel puțin la șeful fabricei că ai observat cândva așa un caz. Și poate s'ar fi îndoit și ar fi crezut că cele spuse de mine sunt adevărate. O să zic: Această femeie trăește numai pentru rău. Nici când n'a avut ură pe mine, tot n'a vrut sa mă salveze. Trebue s'o condamnați! Și numai dacă ai să te salvez eu o să te apăr. Atunci am văzut-o pe bucătăreasă în imaginație că îmi cere iertare. Pot să spun astfel:

Această femeie n'a fost învățată să facă bine! N'a avut creștere bună! Copii cresc răi, și se învață unul dela altul. Și când ajung mari n'au ideia că trebuie să trăiască numai pentru bine. Cea mai mare parte sunt învățați de părinții lor

Muzeul Digital al Romanului Românesc
@ristatransilvana.ro/mdrr1901-1932

să facă rău. Numai dacă ar exista o lege ca părinții să fie obligați să-și crească copii și să știe să-i inspire de mici că nu trebue să facă cutare s'au cutare lucru. Și în armată un superior cu puterea voinței, își poate conduce ostașii după plac.

Și pentru că pe ea n'a avut cine s'o crească vă rog s-o ertați! Vezi că te pot salva? Aici am întrerupt telepatia cu bucătăreasa.

Ceva mai târziu m'am sculat din pat și am pornit la serviciu, simțindu-mă ceva mai bine. Pe drum mă întâlnesc cu prietena amantei mele M'am bucurat când am văzut'o mai ales că și ea s'a înroșit la vederea mea.

Ce mai faci? îi zic. Ai auzit că m'am supărat pe amanta mea și am lăsat'o? Te-ai mai văzut cu ea? eu am vorbit și duminică cu dânsa. Mi-a spus că ai răcnit tare la ea. Și mai târziu te-a uitat complect. Numai ochii ceia furioși nu ți ia putut uita.

Acum am înțeles ce mi-a făcut când m'a adormit. S'a dat ei ordin să mă uite, deaceia n'a mai fost în stare să mai iacă ceva. M'am întors dela băi și nu mă mai gândesc să mă mai împac cu ea. Fiindcă nu mă grăbeam, am condus'o până acasă, după care m'am despărțit.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Ajungând la boierul meu îi arăt rezultatul analizei, şi văzându-l că-i bun îmi zice să m'apuc de treabă şi să nu-i mai bat capul cu fermecătorii. Eşind în oraş cu maşina cu boierul meu, am umblat mai multe ore. Imi venise potta să mânânc un iaurt, fără să-mi dau seama că bucătăreasa e în gând cu mine. Pe scară când am ajuns la garaj, fiindu-mi foame, şi întâlnind pe prietenul îmi zice:

Hai cu mine să bem câte un şpriţ. Eu îl refuz sub pretext că nu beau. Atunci el îmi zice:

Hai măcar cu mine şi să bei sifon şi poate şi un iaurt că ştiu că-ţi place. Nebănuind nimic merg. Era o cârciumă în apropiere curăţică şi în dos avea o mică grădină unde era instalat şi un aparat de radio, Intrăm înăuntru şi eu comand iaurtul şi un sifon, şi prietenul mâncare şi puţin vin. Trec înainte în grădină şi strig după prietenul meu care rămăsese încă în cârciumă, neînţelegând cauza. După ce m'am aşezat la o masă, vine şi prietenul, şi după puţin timp soseşte şi iaurtul şi celelalte. înainte de a începe să mănânc, încep să-i povestesc prietenului că atunci când eram la băi bucătăreasa mi-a dat să mănânc ceva ce era cât pe ce să mă facă s'o iubesc iarăşi pe amanta mea. Eu

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

observ că prietenul meu se îngălbeneşte şi sub pretext că vrea să audă mai de aproape ceia ce cântă la radio pleacă. Eu mă uit la iaurt şi cu linguriţa îl mestec şi gust puţin să văd dacă nu-i acru. Deodată îmi vine un dor după amanta mea şi în acest moment dau afară totul din gură. Strig la prietenul şi-l întreb ce mi-a pus înăuntru dei aşa sărat. El era galben la faţă şi observasem că a fost o unelţă nevinovată. Mi-am adus aminte că văzusem iaurtul cu caimacul crăpat şi în grabă alerg la vânzătorul din prăvălie şi-l găsesc râzând. Fără să mă gândesc mult zic:

Dece mia-i pus sare amară în iaurt?

Eu nu am nevoie de curăţenie.

Şi bucuros că nu ia reuşit planul amantei căci înţelesesem că bucătăreasa ia transmis amantei această ideie. Sub pretext că vrea să se răzbune pe mine, măcar cu un praf de sare amară, l'a aşteptat pe prietenul căci ştia pe unde trece şi l'a rugat să mi-l puie în iaurt. Achit consumaţia şi ies din cârciumă împreună cu prietenul meu, care nu mai era în stare nici să mai răspunză la întrebări.

Aproape de centru ne-am despărţit observând că prietenul meu e hotărât să afle de la a-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr.1901-1932

manta mea misterul prafului. Ziua următoare fiind mai liber, iau o carta în care explica cum te poți face iubit în dragoste. Cetind simt că bucătăreasa e în legătură iarăși cu mine și atentă asculta ceia ce citeam. Scria cum că dacă vrei să te iubească trebuie ca noaptea când te culci să te gândești la aceia care vrei s'o cucerești. Să adormi cu gândul că are să te iubească și n'o să te refuze. Ca să te poți scula dimineață cu încrederea că n'are să te refuze. In acest moment judec în mine că numai de nu s'ar culca amanta mea cu gândul fix la mine, căci atunci o pot visa și cad iarăși în dragostea ei. Deodată îmi vine în minte că numai de n'ar adormio bucătăreasa. Aici iarăși a întrerupt de a mă mai asculta:

Gândindu-mă bine îmi vine o ideie că trebue să adorm cu gândul fix că n'o iubesc, căci altfel pot să cad iarăși în dragostea ei. Peste câteva minute simt că îmi vine în partea inimei o căldură energică. Simțind îmi zic: Mi-au trimes haina iubirei ca să pot s'o iubesc. Seara când m'am culcat m'am gândit fix că n'o iubesc pe (numind numele) amantei mele. In timpul somnului o visez în pat desbrăcată și așezată cu fața în sus și mă ruga. Fiind hotărât

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

şi sugestionat să n-o iubesc şi văzând o altă uşă pe un coridor îi zic: mă duc la aceia, şi intrând nerefuzat m'am culcat cu acea necunoscută,.. Dimineaţă când m'am trezit, am avut încrederea că pot să merg la ori care alta fiind sigur că iarăşi am energia mea. Din aceea zi am căpătat curajul meu, şi libertatea de a iubi pe ori care voi voi eu. In timpul zilei, când eram acasă stăteam de multe ori de vorbă cu un cismar ce şedea alături de mine. Intruna din zile mi se jăluie că viata e scumpă şi băiatul lui, în vrâstă de vre'o 19 ani nu vrea să lucreze, ci tot cere bani când la măsa când la tatsău. Şi oricât l'ar îndemna să-şi caute serviciu, tot nu-i în stare de a-i ordona hotărât că trebue să muncească singur. Atunci eu îi răspund:

Aşa este fiindcă mata ca părinte nu l'ai învăţat ca de mic să-ţi poarte respectul. Trebuiai săi dai mai serios cu vărguţa. In convorbirea noastră, intră şi mama mea care era de faţă şi zice:

Parcă nu mai sunt părinţi care-şi bat copii? şi tot nu-i ascultă! Atunci eu le zic;

Să ştiţi că nu-i totul bătaia.

Toată creşterea copilului este ca să nu-l să-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ruți și să nu-l alinți. Contrariul poți să-l și bați că tot nu folosește la nimic. Aici am observat că au tăcut amândoi din gură. In acest moment îmi vine o ideie. Dacă eu aș protesta energic și cu hotărâre la cei ce se interesează de bunul mers al țării, aș putea ajunge și eu ceva. Această ideie s'a format în mine cu încredere.

Mai târziu cu vreo câteva zile, eu m'am făcut complect bine și uitând de necazuri am căutat ami procura câte puțină plăcere. Bucătăreasa văzând că n'a reușit cu planul ei, mi-a făcut prin puterea ei telepatică, ca să simt o durere mare de cap. Tocmai eram în garaj și neavând nici un ordin de plecare, îmi zic: o să mă culc și o să mă gândesc că nu mă doare capul, ca să mă trezesc sugestionat. Inchid garajul, și suindu-mă în mașină cu gândul fix că nu mă doare capul.

In timpul somnului văd un copilaș mic în fața ochilor mei îmbrăcat într'o cămeșuță subțire roză de matasă. După ce l'am privit bine și la față, a trecut în partea dreaptă a mea și cu gurița mi- spus în ureche „Nu te mai doare capu". Când m'am trezit mi-am dat seama că eram în puterea bucătăresei și parcă mi-ar fi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr 1901-1932

inspirat că tot nu şi-a făcut efect sugestiunea Insă eu m'am sculat zicând: dacă un copilaş mie mi-a strigat la ureche atunci cred că nu mă mai doare capul.

Şi iarăşi am fost vesel că mi s'a întâmplat aşa o minune. Incă odată m'am convins că dacă nu faci rău la nimcnea, eşti ajutat de puterea lui Dumnezeu.

Intr'o Sâmbătă după amiază trec cu maşina goală pe o stradă din apropierea amantei mele lângă un colţ al străzei laterale o văd pe amanta mea.

Când am ajuns în dreptul ei, aş fi putut'o privi fără nici o emoţie ca s'o fi putut intimida. Insă cum bucătăreasa era în legătură cu mine mi-a inspirat în acel moment o emoţie şi privind'o speriat, amanta mea şi-a câştigat iarăşi încrederea asupra voinţei mele.

A doua zi, (duminică) dimineaţă cam pe când răsare soarele, simt un dor după amanta mea. Tot mă ispitea şi mi se părea că dacă m'aş duce la ea aşi căpăta cele mai calde plăceri. Insă eu nu m'am impresionat şi am stat liniştit în patul meu. Observând că nu mă poate face să viu la ea, a început să-mi provoace nişte dureri în inimă. Gândind că

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

nu mă doare, am simțit în inimă o undă magnetică, străină de corpul meu ce mi-a luat apărarea. Ori și câtă durere mi-or fi provocat amanta mea, era zadarnic. Această undă era ca un scut de apărare. Înțelesesem că de acum, ea nu mai este în drept de a mă face să mai sufăr. Fa observă aceasta și a încetat de a mă mai necăji.

Duminică după amează, fiind liber, am ieșit nițel la blimbare înspre grădina orașului. Pe drum mă întâlnesc cu prietena amantei mele. Imi zice că au fost amândouă în grădină și amanta mea ar fi întrebat de mine. O rog ca atunci când o va mai întâlni să-i zică ca să-și caute de treabă nemai voind s'o mai am de amanta. Și tot vorbind, am condus'o încet pân'a acasă. Mergând cu ea ea, mi-a vorbit că n'are pe nimeni și că-i urât singură. Am constatat un lucru că prietena amantei, îmi devenise și mie prietenă. Am căutat însă să evit de a merge la ea, fiindu-mi teamă că fosta mea amantă auzind, să nu facă scandal. Cu toate astea îi arătam o vie simpatie din partea mea, așteptând ca mai târziu când voi vedea că amanta mea nu se mai gândește și nu mă mai urmărește, să pot să-i deviu și eu

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

prieten. Ştiam sigur că nu mă va refuza vreodată, şi nu-mi era frică că va putea face telepatie cu mine dela distanţă (Adică să mă urmărească cu gândul şi să ştie unde mă aflu. Căci mai mult de asta am fugit eu de amanta mea. Se ştie că fiecare bărbat cu simţ, când are vre'o intenţie serioasă şi constată că aceia pe care o iubeşte va trebui să-i devie soţie, atunci el caută prin diferite şiretlicuri să afle dacă într'adevăr aceia pe care o iubeşte îi este sinceră. Şi sub un pretext oasecare îi zice că pleacă într'an voiaj mai îndelungat. Şi eu am avut ambiţia ca aceia care ţine s'o iubesc să nu fie sinceră. Mai ales că mă simţeam că n'am energia pentru o alta. Şi mai mare mi-a fost mirarea că atunci când m'am abţinut vreo câteva zile şi n'am vrut să vin la ea, a căutat prin puterea ei spirituală să mă aducă la dânsa. Simţind aceasta am aşteptat ca ea să-mi spue adevărul că posedă această putere. Dacă mi-ar fi spus în faţă că cunoaşte această putere, n'aş fi avut frică de ea. Aşi fi rugat-o, şi aş fi fost vesel, ştiind că atunci când voi fi la drum mai departe, ea îmi va fi sinceră. Şi pentru că am simţit că ea îmi cunoa-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ște chestiunile mele persoanle, am vrut să le cunosc și eu pe ale ei.

Aveam nevoie de un om cu o putere spiritual care să poată cunoaște dacă ea este întradevăr de bună condiție. Și să-mi spuie sincer dacă merită s'o iau în căsătorie, și tot odată să-i pue în vedere că trebuie să fie numai a mea.

Imi trebuia un ajutor, fiindcă pe amanta mea o mai ajută și bucătăreasa, și pe cât mi se pare o învățase pe amanta mea să nu se ascundă de mioe când va aduce pe cineva. In schimb pe mine să mă facă s'o iubesc, ca să sufăr.

Insă eu am avut șansă și n'am căzut în dragostea ei. De aceia mă gândeam la prietena amantei, știind că nu e în stare să mă ție în puterea ei. Intr'o bună zi, ies cu boierul puțin în oraș cu mașina.

In fața unui mare magazin ne oprîm. Eu am tras mașina vizavii de prăvălie, fiindcă era mai umbră. Așteptând, văd că ese boerul meu din prăvălie și dă mâna cu un domn. Uitându-mă bine văd că e domnul director al spitalului.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr1901-1932

După ce au vorbit vre'o cinci minute, boierul meu îmi face semn să viu.

S'ar jos din mașină și ma prezint salutând. Boierul meu îmi spune că urmând ca peste câteva zile să plece la cucoana și fiindcă doctorul n'are șofer, urmează ca pe tot timpul cât va sta la băi, eu să umblu cu mașina d-lui.

Auzind mi-a părut bine c'o să-i mai pot spune câte ceva din cele ce-am pățit.

Boierul zice d-rului: Văd că șoferului îi este bine, numai că zicea că îi face femeia ceia a lui, și bucătăreasa.

D-l doctor mă întreabă pe mine:

Spune-mi cum te simți? Îți mai face cineva ceva?

Găsind momentul prielnic, mă uit în ochii d-rului, și crezând că nu va auzi boierul îi zic: D-le doctor, bucătăreasa face telepatie cu mine! Auzind aceasta, a privit o clipă în jos, și după ce și-a format o ideie s'a uitat la boierul meu care, auzind, râdea și făcea haz.

L'am putut observa pe dr. că cu o glumă ce păstrează un secret ascuns îi zice răzând:

Cică face telepatie cu dânsul. Și boierul continuă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr.1901-1932

Închipuiești? In acea clipă, observ pe doctor că își încordează puterile, și cu voința îi ordonă să privească în jos. Asigurându-se că nu-l poate observa, m'a privit pe mine drept în ochi însă așa de crunt că am simțit rece în corpul meu. Privirea a durat cam atât cât m-a privit și femeia cea cu ochii negrii, numai că femeia avea și un zâmbet pe buze, ceia ce i-a lipsit doctorului.

După asta l'a salutat pe boierul meu, și a plecat grăbit.

Seara, când m'am culcat îmi framântam mintea ca să găsesc o ideie bună, ca să pot adeverii că cele spuse și pățite de mine sunt adevărate.

Tot gând'ndu-mă îmi zic că numai doctorul ar putea să mă salveze.

M-am format o ideie în modul următor:

Mă gândeam că dimineață când mă voi scula mă voi duce la doctor și-l voi ruga astfel:

Îi voi arăta că sunt pe o Mare și merg pe o scândură lungă și nu mai văd malul. Și vântul mă bate din două părți riscând ca dintr'un moment în altul să-mi pierd echilibrul. Și numai dacă s'ar ivi un vapor, care să mă salveze. Altfel sunt pierdut.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr1901-1932

Gândiți-vă dacă ați fi d-voastră în locul meu. Și cum stăteam în pat și gândeam fix că mă voi duce să-i spun aceasta, adorm. Dimineață, în loc să mă trezesc cu ideia formată că trebuie să mă duc să-i spun, spiritul meu mi-a zis:

Am fost și i-am spus d-lui doctor (văzând imaginația) adică ceia ce am gândit, s'a executat.

Dându-mi seamă că am avut norocul să mă viseze, îmi zic cu încredere: deacuma o să se intereseze de mine!

După câteva minute m'am îmbrăcat, si luând o cană cu apă, m'am dus la spălat.

In timpul spălatului, îmi vine să mă uit în oglindă. M'am uitat câteva secunde foarte apropiat de oglindă, neștiind din ce cauză. Imediat m'am întors iarăși la spălat. Deodată simt că mă întreabă:

Ia spune-mi ce-ai să mai spui d-lui doctor?

— O să-i zic că nu-mi dai pace și ai căutat printr'un praf să mă trimeți înapoi la amantă. Și o să-l rog să luăm măsuri ca să nu poți fura ceva și pe urmă să-i dai ordin cucoanei ca să uite ceia ce a pierdut.

Ai i, iar am fost întrebat.

Da ce te privește pe tine? Ai nevoie de vreun premiu?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Nu, eu n'am nevoie de bani, ci de fericire. Şi o să-i spun lui d-nul doctor că eu aş lua-o, fiindcă are o putere magnetică şi mi-ar putea fi de folos,

Şi dece nu vrai s'o ei în căsătorie ? răspunde? Fiindcă ea m'a zgârâiat şi m'am îmbolnăvit şi când am plecat în concentrare a avut bucurie c'o să fie motiv că nu, mi-am făcut tratament.

Şi ce-ai să-i mai spui d-lui doctor ?

Hei, dar multe vrai să mai ştii?

Aici, ne-am întrerupt telepatia. Insă am simţit că s'a desfăcut atingerea undei din partea dreaptă a tâmplei. Mi-am adus aminte că mi s'a întâmplat atunci când d-rul a vrut să se convingă dacă într'adevăr n'o mai iubesc, să simt această desfacere de contact. Mi-am dat seama că numai doctorul a fost acela care a vorbit cu mine.

Fiindcă bucătăreasa vorbea cu mine prin partea stângă a tâmplei.

Acum înţelesesem din ce cauză nu mă mai întreba nimic bucătăreasa, de ieri când îi spusesem d-rului că face telepatie cu mine. De aceia se uitase aşa de crunt la mine. Im dăduse ordin ca să nu mai poată vorbi cu mine. Intr'un fel mi-a părut bine c'o făcut telepatie cu

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

mine, știind sigur că aflase ceva din cele ce-am pățit eu.

In timpul zilei stând în garaj, am avut o imaginație în mintea mea, că ar fi bine să mă duc la spital și să rog pe d-nul doctor ca să-mi dea un ordin s'o uit.

In acest moment mi-am adus aminte că atunci când am visat visul că amanta mea dispăruse, mie mi-a părut foarte rău. Deaceia mi-am zis, vorbind din gură, încet: Nu. Fie ce-o fi. eu nu vreau s'o uit, căci o să-mi pară rău. Atunci am fost întrebat:

De unde știi c'o să-ți pară rău? Cine ți-a spus?

Gândindu-mă bine la omul cu barbă, care-l visasem, am zis:

Omul ăsta m'a făcut s'o uit atunci. Și când m'am sculat mi-a părut rău după amanta mea, căci rămăsesem singur. De data asta nu mi-am dat seama dacă m'a întrebat cineva, crezând că mi-am adus singur aminte de vis. In seara următoare m'am culcat cam târziu. Aproape de ziuă am văzut în vis cerul înstelat frumos. Când m'am trezit se făcuse ziuă, și ținând minte ce visasem mi-am zis: Frumos vis am visat, simțindu-mă cu o mulțumire liniștită în suflet. Că-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mcr1901-1932

teva zile mai târziu a plecat și boierul meu la băi, lăsânu-mi o scrisoare cu care urma să mă prezint la d-nul director al spitalului; După ce mi-am aranjat mașina i-am dus scrisoarea A citit-o și mi-a zis să viu a doua zi ca să umblu cu mașina d-sale tot timpul cât vor lipsi boerii mei din localitate. A doua zi, mă pornesc de dimineață și ajungând la spital, îmi dă cheia dela garaj zicându-mi s'o controlez și să ma conving de buna ei funcțiune. După ce o aranjez gata de plecare vine un mecanic la mine și mă întreabă dacă m'am angajat definitiv.

Mecanicul îmi zice că la rugat d-nul doctor să-i recomande un șofer, și dacă eu nu m'aș supăra dacă le va prezenta chiar acum.

Eu cu toate că aveam interes să fiu pe lângă doctor ca să-mi pot aranja starea sufletească, îi zic că poate să-l prezinte. Ceva mai târziu vine la mine în gang un om de încredere și șoferul care-l cunoșteam și eu mai de multă vreme. Im zice că sa angajat însă eu să nu plec ci să mai stau vre'o câteva zile ca să ne convingem că n'ar fi nevoie de vreo reparație. Umblăm noi vreo două zile simțindu-mă în siguranță știind că ori când îmi va putea da

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr/1901-1932

în ajutor. A treia zi stăteam cu maşina în oraş în faţa cabinetului de consultaţii.

Deodată văd că vine în spre maşină amanta mea şi cu prietena ei. La o mică distanţă de mine se opresc şi se apropie de mine zicându-mi că amanta mea mă roagă să mă împac cu ea. Văzând că nu vrea să-mi desvăluiască secretul ei, i-am zis că refuz ori ce împăcare. După ce ia comunicat răspunsul meu ea tot nu s'a îndepărtat ci hotărâta aşteaptă să-i vorbesc în faţă. Gândindu-mă că tot o să trebuiască să fiu despărţit de ea (chiar altă dată dacă nu acum) mă scobor din maşină şi mă apropi de ea, ţinând privirea în pământ pentru a nu mă putea cuceri cu privirea ei. O întreb Te rog ce tot umbli după mine. Nu ţi-am promis c'am să te iau în casătorie. Caută-ţi de de treabă şi mărităte cu cine vrei şi iaţi gândurile de la mine. Şi eu am să te uit. În curând îmi zice : Dece ieşti aşa rău la inimă. Iţi aduci aminte cum umblai altă dată după mine ? Am umblat însă nu te-am cunoscut cine eşti. Şi nici nu ţi-am promis că te voi lua în căsătorie.

Vrei să-i spun lui d-nul doctor cine eşti? Dece-ai vorbit cu bucătăreasa ca să mă trí-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

meată înapoi și să mă facă că te iubesc? Și cu praful din iaurt ce este? A negat totul, zicând că nu știe de nimic. Insă mi-a zis: Dacă mi spui că te împaci cu mine, merg sus la doctor. Gândindu-mă că n'am avut intenție s'o iau în căsătorie, îi refuz propunerea ei. Cum stăteam și priveam în jos, observ că deschide poșeta și vra să îndrepte toaleta în așa fel ca să poată să-mi prindă privirea. In grabă i-am zis: Astăzi e ultima dată când mai vorbesc cu tine, fiindcă ești o satană și un drac împelițat.

M'am suit în mașină, nemai voind să aud cuvintele prietenei ei, care încerca să mă împace. Seara i-am povestit d-rului cele pățite și drept răspuns mi-a zis că-mi poate da e camără dacă mie frică să ies singur în oraș. Mie nu mi-a fost frică de ea, însă nu vroiam să cad iarăși în puterea iubirei ei.

A doua zi întâlnindu-mă în oraș cu prietena ei, a scos o adresă din poșetă ca să i-o citesc și tot odată mi-a întins o bucățică de busuioc. mirosind-o mi-a zis că e dela amanta mea. Seara în drum spre casă mi-a venit același miros de busuioc adâcându-mi aminte de amanta mea.

Am mai umblat împreună cu șoferul încă o

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

zi, după care mi-a zis că nu mai am nevoie să-mi pierd și eu timpul. Fiind liber mă plimbam adesea prin grădina orașului, căutând să-mi găsesc veselia care-mi lipsea. Intr'una din zile m'am dus să beau un pahar cu lapte cald la o lăptărie. Câteva minute mai târziu am simțit o durere în amândoi ochi, cunoscând că mi-a venit din răzbunarea amantei mele,

Observând că nu se astâmpără, mă pornesc iar la dr. și găsându-l acasă mă întreabă ce mai doresc. Îi zic : D, Dr. aseară după ce am băut un pahar cu lap e, ceva mai târziu niște înțepături în ochi că deabea le-am putut suporta Sunt sigur că tot dela femeia cu care trăisem, mi-am venit aeele dureri. Atunci d-rul îmi răspunde : Nu te potrivi. Farmece se făceau în urmă cu o mie de ani, Astăzi nu mai crede nimeni în farmece.

D. Doctor fie că nu mai există, însă eu mirosisem niște busuioc care a fost dela ea, și după o zi mi-a venit iarăși, mirosul de busuioc- Vă rog asta e posibil ?

Asta ar fi posibil, însă uite ce : Femeia aia e d.tale... necontinuându-mi restul frazei îi zic :

Domnule doctor, vă rog să-mi dați cheia de la garaj, ca să mai umblu eu cu mașina d-stră?!

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Fiindcă portarul îmi spusesc că şoferului îi murise în urmă cu vreo câteva zile un copil mic şi n'a mai venit de-atunci,

Dacă bine voiţi daţi-mi cheia să caut de maşină până se vor întoarce boierii mei dela băi. Mi-a dat cheia şi am ieşit îndreptându-mă spre garaj. Pe drum, îmi repetam cele spuse de doctor: „Femeia ceia a dumitale". Şi-mi vorbeam singur. Uite cum îmi consideră o simplă amantă, femeia mea?!

După vre-o câteva zile de serviciu la doctor mă simţeam mai în siguranţă, având încrederea că mă va putea feri de vre'o răzbunare din partea ei.

Intr'o bună zi, şedeam în maşină care era trasă la scară. Deodată ese copiii doctorului din casă, suindu-se în maşină.

Una din ele deschide dopul unei sticluţe mici de parfum şi a stropit pe o soră a ei. Mi-a plăcut şi mie mirosul acelui parfum, şi am respirat adâncc simţind o plăcere.

In dimineaţa următoare, când m'am pornit înspre locuinţa d-rului, mi-a venit iarăşi mirosul de parfum. Acum înţelesesem că se ocupă de mine.

Seara d-rul îmi spune ca a venit boierul meu

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

dela băi și o să trebuiască să predau mașina pentru a mă prezenta la serviciu. Auzind nu cam mi-a părut bine știind că voi da ochii cu bucătăreasa, și plus de asta, știam că toți vor fi cu ideia că nu sunt sănătos.

De aceia l'am rugat pe dr. ca să vorbească cu boierul meu că am nevoie de un mic tratament și să intru în serviciu d-sale contra salar.

A doua zi, d-rul îmi spune că a aranjat cu boierul meu ca să-și caute un alt șofeur, Și îmi zice, că sunt primul în serviciu și îmi plătește același salar ca și dincolo. Eu am primit bucuros.

Intr'o zi fiind dispus și neavând nici un ordin de plecare cu mașina, mă iau de vorbă cu o gardiancă a a spitalului, întrebând-o curios despre un bolnav ce întâmplător trecea pe acolo.

Îl auzisem vorbind cu un alt gardian și mi se păruse că nu avea conștiința pierdută.

O întreb cum de se face că acest om sănătos este internat în spital.

Ea îmi răspunde :

— De părinții lui, el n'are respect și toată ziua se ceartă cu ei.

De nevoie l'au internat. Căci aicea știe de frica gardienilor.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Auzind, mi-am pus toată puterea credinței pe ideia mea ce se încolțise mai de multă vreme în mine.

Cu cât judecam mai bine, cu atât îmi vedeam planul meu reușit și realizabil.

Deodată mă simt ascultat de cineva, și descurajându-mă îmi zic:

Numai de n'ar căuta să mi-o ia înainte.

Seara, isprăvind cursa, mă îndrept înspre o cafenea să beau un ceai.

Cum stăteam liniștit la masă, îl simt chiar pe dr. că mă întreabă prin telepatie.

— Ia spunem ce gând mai ai? Atunci îi răspund:

Plănuiesc o lege pentru viitor.

— Văd că ai o „invenție".

— Și cum ai să le explici? Ia spunem și mie?

O sa le zic că în armată un ofițer sever stăpânește o companie întreagă de soldați.

Și un părinte își poate stăpâni copilul.

In acest moment îmi dau seama că nu trebuie să-i explic secretul, și caut să mă abțin cu toată puterea voinței mele ca să nu-mi poată vedea ceia ce am în creer.

Insă mi-a forțat vederea și mi-a ordonat să-i

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mcrr1901-1932

arăt prin semne ceiace m'am păzit să nu ştie el. A aflat şi printr'o putere a ştiinţei mi-a scos din conştiinţă şi din creier. Şi pe urmă îmi ordonă:

Ia mai explică-mi cum ai să le spui.

Cu cât mă forţam să-mi aduc aminte, mai tare mă enervam căci nu-mi mai apărea în memorie. Şi ca să nu zică că nu mai ştiu nimic, îi zic.

Să-i oblige ca să înveţe.

Da spune-mi cum să-i înveţe, să pot înţelege ?

Să-mi aduc aminte altă dată. Aicea ne-am întrerupt telepatia. In timpul nopţii mă trezesc şi în acel moment îmi intră pe gură ceia ce îmi scosese din minte. Adică: Să-l baţi dar să nu-l alinţi. In acel moment mă gândesc foarte curios, şi zic :

Oare cine să-mi fi adus aceste cuvinte? Şi vroiam să cred că vreun spirit mi le-a trimis. In acest moment aud ca prin telefon râzând pe doctorul în hohote „cică spiritele i-au adus aminte. Atunci zic:

Numai m'am gândit la spirite, dar n'am vorbit ! ? Şi iarăşi ne-am întrerupt convorbirea. Dimineaţa pe când veneam înspre spital eram

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

dorințat de acest doctor că m'ascultă și mă urmărește. Mai tare m'am speriat când am văzut că-mi miroase iarăși acel parfum. Simțind că e în gând cu mine, îmi era frică că-mi va lua invenția. Deodată mă întreabă: Și ce poți face dacă o să ți-o iau.

O să vă blestem copii !

Ia spune-mi sunt vinovați copiii de faptele părinților?

Copiii n'ar fi vinovați dar aveți d-voastră minte ? ! Aici iar ne-am întrerupt. Frică-mi era mai mare știind că mă crede dușmanul lui. Tot vorbind în fie ce zi câte puțin cu mine am căpătat încrederea că n,ar putea să-mi facă rău vreodată.

Seara, nu puteam să dorm și îmi ținea de urât doctorul prin gând. Incepusem să-mi fie rușine de a mă duce la vreo femeie știind că m'ascultă cineva. Isprăvindu-se vacanța mare, m'am mutat cu dormitul la spital, ca să-i pot duce copii la școală în fie care dimineață. Intr'o seară mă gândesc ce-aș putea face ca să aduc e la cunoștința opiniei publice ideile mele.

Ambiția m'a făcut să mă gândesc la așa un plan, ca să dovedesc prietenilor și cunos-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

cuților mei care mă părăsiră, zicând că am eșit din minți. Gândindu-mă mult am descoperit și modul de aplicare (secretul interesat al acestei legi).

Acest secret l'am descoperit eu, și m'am gândit că prin presă să-mi arăt ideile mele. Zis și făcut.

Prețioasa mea scrisoare era astfel compusă: Propusesem înființarea de școli speciale unde tinerii de ambele sexe să fie obligat de a învăța o teorie practică. Comuna să nu admită căsătoria acelor tineri, care nu vor aduce un certificat doveditor că au cunoștință suficientă de a trăi însurați.

Fiecare tânăr ar putea plăti un mic onorar din care s'ar putea întreține profesorii. După cum are grija să plătească profesorului ca să-l învețe dansul să nu se facă de râs la nuntă.

Bine înțeles că Statul să dea cel mai larg sprijin pentru realizare. Prin aceasta vom câștiga că părinții vor trebui să-și crească copilul și să-l învețe să nu facă rău cuiva.

Pentru aceasta, trebuie să ai voință. Dela această scrisoare așteptam bucuria și curajul meu căci îl pierdusem. Un singur lucru mai aveam în mine. Voința de a trăi.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

E urât să mori înaintea prietenilor tăi din copilărie. Imi făcusem şi o mică scrisorică adresată directorului ziarului fără să mă iscălesc.

Aşteptam să aud ecoul acestui plan.

Când se suie copiii în maşină mare mi-a fost mirarea că-l văd şi pe doctor că ia loc în în faţă alături de mine. După ce duc copii, îmi zice sa apuc pe o stradă dosnică. Părându-mi rău că nu trecem prin centru, îl întreb dacă n'am putea cumva să trecem mai întâi pe strada cu redacţia. Imi răspunde că dacă am absolută nevoie pot să trec pe acolo.

Imediat îndrept maşina pe altă stradă şi după puţin timp ajungem în faţa redacţiei.

Găsesc numai pe omul de serviciu pe care l'am rugat să dea plicul d-lui director al ziarului. Văzându-mă că sunt cu un boier în maşină n'a mai întrebat nimic şi mi l'a primit.

Ne-am pornit mai departe când pe a doua stradă boierul îmi zice să opresc şi mă trimete cu maşina în altă parte unde trebuia să întârzii vreo jumătate de oră.

Când m'am întors nu-l mai găsisem în locul unde l'am lăsat. Peste puţin timp îl văd că vine c'am din direcţia redacţiei.

Seara, aştept nerăbdător să văd dacă o să

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

apară cele scrise de mine. Apărând ziarul, îmi cumpăr unul şi-l răsfoiesc de vre'o câteva ori fără să găsesc tipărit ceia ce scrisesem eu.

M'am întristat, căci nu eram sigur ce se întâmplase de nu mi-a apărut articolul. Seara când mergeam în maşină cu d-rul, mă întreabă de ce sunt aşa tăcut.

Îi zic că nu mi-a apărut în ziar ceiace dădusem dimineaţa la redacţie. Atunci d-rul îmi spune: Nu fii îngrijorat scoate pieptul înainte şi respiră mai adânc. Mă c'am gândeam că ştie despre soarta plicului, însă nu îndrăzneam să-l întreb. In fiecare seară îmi tot arăta prin telepatie precum că fosta mea amantă nu m'a refuzat niciodată. Intr'o seară pe când n'aveam somn d-rul s'a pus în legătură cu simţul meu şi mi-a arătat zicându-mi.

Când ai mai avut şi la care femeie o plăcere mai mare ca la amanta ta? Am trebuit să recunosc că aşa este. Mi-a arătat diferenţa dintre ea, şi alte femei. Ea nu mi-a cerut parale niciodată. In schimb nu m'a oprit niciodată de a face mai puţină economie în ceia ce priveşte delicatesele. O alta mai cu tragere de inimă pentru viitor ar fi zis poate şi m'ar fii povăţuit să cheltuiesc mai puţin. Poate aş fi că-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

pătat și cu o impresie mai serioasă pentru ea?

Aicea mi-a dat și mie dreptate. Insă mi-a arătat că într'o zi, când îi dădusem niște bani, ea și-a cumpărat două ștergare. Și iarăși am trebuit să recunosc că trage la gospodărie.

Vorbind mereu de telepatie cu d-rul, devenisem aproape prieteni, cu gândul. Intr'o seară vorbind cu mine îl întreb:

Vă rog ce-a fost flacăra ceia care mi-a ieșit înainte învârtindu-se, atunci când am fost la mare.

Aceia a fost necuratul și cu tine duhul sfânt.

Vă mai rog să-mi răspundeți. Cum de nu v'am găsit acasă atunci când m'am întors dela băi? Am fumat o țigare și m'am gândit să es la plimbare. Ceva mai târziu făcându-mise somn am adormit. A doua zi toată ziulica umblam trist știind că sunt urmărit cu gândul de doctor.

Vroiam să mă apuc de reparat ceva și nu eram în stare.

Seara când să mă culc, n'aveam somn. Doctorul iar îmi zice: Ca să fii vesel, trebuie săți alegi o singură femeie.

Atunci eu îi zic: — O să-mi aleg pe prietena amantei mele. Căci ea umblă după mine.

Nu aceia! Căci e servitoare!

Domnule dr, alta nu știu dacă o să meargă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mcrr1901_1932

după mine! — Aí încredere în mine şi alegeţi o fată care o crezí cea mai cinstită.

Eu cunosc o fată foarte cinstită şi frumoasă care am şí visat'o în pat la mine în cămaşa de noapte. Gândeşte-te numai la ea, căci ea o să-ţi fie nevastă sinceră. Auzind, m'am înveselit că o să am o femeie aşa frumoasă şi cum se cade. Ziua următoare m'am gândit mereu la ea: Seara, fiind în contact iar cu doctorul, íi arătam că o văzusem totdeauna singură. Nici o fată dín câte cunosc nu erau atât de modeste. ca ea. Lí arătam cum şedea la biroul ei, căci, ea era casieriţă la fostul meu stăpân.

Lí vedeam faţa ei frumoasă şí corpul ei bine făcut ce-mi făcea să mí se înfierbînte sângele în míne.

Şi cum vorbeam cu doctorul şi íi arătăm că îmí place şi o s'o iau, îmí díspare ca dín memorie şi în locul ei îmí apare figura amantei mele.

Simţínd'o că parcă se vără în ínima mea íi zíc: Domnule doctor gândiţi-vă bine ceía ce aveţi de gând să faceţi. Cum doriţi d-voastră ca copíi să vă fie fericiţi, tot aşa şi eu vreau să fiu fericit. Atunci iar a dispărut şi în locul ei iar mía apărut casieriţa cea frumoasă. A

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

nădă zi n'am avut nici o poftă de mâncare. Imi stătea în gât totul și eram foarte trist. Eram rece și mi se părea că o să mor. Am intrat în odăița mea și am făcut focul cu toate că afară era încă cald. Stând în odăiță, doctorul îmi zice: Roagăte lui Dumnezeu ca să mori fiindcă nu vrai să trăești cu amanta ta. Eu m'am rugat și tot n'am putut muri.

Atunci îl întreb. Vă rog ce doriți d-voastră dela mine. Atunci d-rul îmi zice: Mă cunoști sunt eu? Ia uitete și vezi ochii celuia care l'ai visat? Ai cui sunt? Când îmi aduc aminte de omul cu barba pe care-l visasem și mă uit bine la ochi, văd că sunt ai doctorului. Atunci zic: Sunt ai d-voastră! Vam visat cu o mască falșă. D-voastră nu purtați barbă. Și plicul meu cu invenția? Deaceia n'a apărut în ziar. D-voastră ați știut importanța acelui plic. Înțeleg totul. Atunci d-rul îmi spune: Și cine-i vinovat? Doar n-ai visat? A mea e fala. Ba a mea e fala. Nu se poate să vă lăudați cu mintea mea. Am copii și vreau să triesc și eu.

De ce mai blestemat? Ia uitete cum ai speriat'o cu privirea ta? Pe cucoana ei și pe băiat ia putut magnetiza și de tine a avut groază. Domnule doctor aduceți-vă aminte atunci când

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

v'am putut priví cu putere în pavilionul spitalului? Doar eu am fost acela care am plecat ochíi! Nu de frícă! Pentru că înțeleg să port respect superiorului? Vezi că ea avut frică de tine? Spunemí cine-i mai falș? Ea sau tu? Domnule doctor, am trebuit să mă apăr! Eu nu í-am făcut nici un rău. Vă rog aveți míla de mine! Dacă vroiți să-mi luați învenția mea atunci vă rog să-mí dați un ordín să uit ceía ce am vrut să fac, ca să vă asigurați că n'am să caut vreo dată să lupt pentru dobândírea drepturílor mele.

Gândíndu-mă că ar fí bíne să mă rog în fața luí, mă urc sus la locuința d-rului. Când pe scări aflu că și bucătăreasa era învoită în zíua ceía. Mai tare mă îngrozesc crezând că înadíns a învoit pe bucătăreasa ca să mă servească dumnealor cu mâncare. Totuși îmí fac curaj și bat în ușă. Imí răspunde, íntră! Intrând găsesc în casă pe dr. și soția luí. Când m'am văzut s'au retras amândoí în colțul odăei uitându-se unul la altul cu níște ochí, ce ma făcut să cred că au uneltit ceva crímínal contra mea, Văzând aceasta zic: Domnule dr. vă rog să aveți míla vreau să mai trăesc. Atunci îmí zíce: Dute în bucătărie și mănâncă ți-a lăsat

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

mâncare bucătăreasa, Nu mie foame! Atunci trage maşina la scară ca să merg în oraş.

Peste puţin timpt ne pornim în oraş. Pe drum îmi spune: Ori ai să fi vesel ori trist eu vreu să te văd bărbierit. Domnule dr. vă rog ca să pot să fiu liniştit liniştit scoateţimi din creer ceia ce am plănuit eu. Ca să fiţi şi dv. sigur că n'o să mai îndrăznesc să mă ocup de planul meu. Ce crezi tu că eu pot să-ţi scot mintea ta? Totuşi s'ar putea face ceva ca să mă bucur şi cu de libertate.

Seara la întoarcere îmi aduc aminte şi zic în gând: Şi ne iartă nouă greşalele noastre. Când am isprăvit serviciul şi am băgat maşina în garaj, d-rul îmi comunică prin telepatie. Vrei să trăeşti cu femeia mea? Şi eu cu a ta Amanta ta vrei să trăeşti cu dânsa. Mi-am dat seama că trebuie s'o iau în căsătorie. Cum m'am gândit la căsătorie m'am uşurat şi m'am înveselit. Noaptea n'aveam somn de loc. Fiindcă după cum am mai spus nu mai umblam cu nici o femeie fiindcă îmi era ruşine de dr. Cum n'aveam somn d-rul mă întreabă: O săţi placă s'o iei în căsătorie? Aş lua'o dar vreau să-mi fie sinceră. Şi ea a visat un bărbat sincer.

Făcându-se târziu şi tot vorbind am auzit cântând o cucuvea.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

M'am întristat şi am gândit o nenorocire. Nu mi-a mai răspuns nici un cuvânt, însă în ziua când m'am trezit mi-am adus aminte că visasem că mama mi-a spus eă Duminică dimineaţa sunt salvat.

Sâmbătă toată ziua eram foarte abătut. Aveam gânduri negre şi triste. Mi-a venit în gând că ultima salvare este sa mă spânzur cu cureaua chiar în odăiţa spitalului.

Sâmbătă seara, m'am dus acasă pentru a vedea pe mama pentru ultima oară.

Ajungând acasă întreb pe mama ce mai face şi încep să mă desbrac. Mama mă întreabă: Erai aşa bine la faţă! De ce-ai slăbit aşa tare? Te văd aşa de rar! Am venit să-mi iau schimburi şi nu ştiu când o să mai vin. Foarte trist am tras plapoma pe ochi şi m'am culcat. Vedeam numai negru înaintea ochilor. Am avut o noapte de chinuri şi tristeţe şi simţeam că mă gâtuie funia la gât.

Când în ultima clipă cineva mă întreabă:

Ce gândeşti? Mi-am adus aminte că la religie învăţasem că s'a întâmplat odată o minune! Când Avram a vrut să-şi taie copilul pentru jertfă şi în ultima clipă a venit un înger şi i-a smuls paloşul (sabia).

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

In clipa morței am văzut o mână întinsă cu un cuțit și mi-a tăiat funia.

Când m'am uitat în sus, am văzut cureaua mea tăiată. Am răsuflat adânc și cu o bucurie am constatat că nu trebue să faci ceia ce îți vine în minte.

Mi-am dat seama că tot doctorul m'a salvat. Gândindu-mă la cureaua care a rămas întreagă îmi zic că o voi tăia dimineața.

Când m'am sculat, mama era plecată de acasă, Iau cuțitul și tai cureaua în două și când am ajuns în dreptul unui loc viran o arunci Seara m'am culcat iar la spital.

Doctorul m'a batjocorit oleacă însă nu în față. Și mi-a zis ca să nu mai fiu superstițios și să-mi zic: Mie îmi merge bine întotdeauna.

A doua zi cam pe la prânz, doctorul îmi zice tot prin gând. Ești sigur că mama trăește ? Atunci îl întreb: Ce Inseamnă asta ?

Mama ta a visat că ai avut un gând rău.

Și n'a știut că ți-ai tăiat cureaua !

S'a speriat... a crezut... că nu mai trăești.

— Sunteți fals, Dece nu i-ați inspirat că mi-am tăiat cureaua.

— Poți să te ducí acasă s'o vezi. Insă îți pun în vedere că numaí azi nu mă supăr că mi-aí zís „fals".

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr1901-1932

Imediat mă pornesc şi ajungând o văd pe mama, şi veselă mă întreabă cum de am venit aşa curând.

Îi zic că am avut treabă prin apropiere de aceia am dat şi pe acasă.

Peste puţin timp, mă întorc, uşurat că n'am pierdut ce mi-a fost mai drag.

Pe drum doctorul îmi şopteşte: Ai văzut? Mama ta trăeşte fiindcă tu trăeşti. Şi dacă vrei să răiţi toţi trei (şi amanta) s'o ei în căsătorie.

Un singur lucru nu-mi convenea. Fiindcă ea ştia telepatia şi mă urmărea.

Atunci îi zic:

D-le dr.! Şi ea m'a înşelat pe mine!

Dacă ţie îţi place şi ei îi place.

Pe fata cea cinstită, ai visat'o în pat în cămaşa de noapte pe o coastă, nu ţi-a zis nimica.

Şi amanta ta te-a rugat desbrăcată şi cu faţa în sus, şi ai refuzat.

Şi cum mai spui că nu te iubeşte?

Ia uitete bine şi vezi. Când ai făcut cunoştinţă cu amavta ta, şi prietena ei a ieşit şi ea pe scări să te vadă, ce impresie ai avut despre ea?

Acum înţeleg totul. Mi s'a părut eă e urâtă.

Fiindcă amanta mea s'a temut (a nu cumva

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mcrr1901-1932

să intru în vorbă cu prietena ei. De aceia ia magnetiza fața ca să am o impresie nu tocmai plăcută despre frumusețea ei.

— Acum te convingi că te iubește?

Rămâne să faci un singur lucru!

Mâine dimineață să te duci la d-nul dr. și să-i spui așa! Am judecat și am văzut că ea m'a iubit și eu n'am avut încredere. O iubesc și vreau s'o iau în căsătorie.

A doua zi m'am conformat întocmai.

Când a auzit d-rul mi-a zis: Dacă te împaci cu ea ai să fii mai vesel.

A rămas s'o caut într'o zi când voi avea mai multă vreme.

Seara, m'am culcat însă nu puteam adormii. Mă gândeam de-aș ajunge mai repede s'o am fiindcă e foarte greu să n'ai o femeie. Târziu am adormit. In timpul somnului o visez pe amanta mea că-mi întinde gura să i-o sărut. Eu mă dau înapoi și fiindcă în vis era și d-rul de față, zic: Ea vrea ca eu să-i sărut gura. Să mă sărute ea, și pe urmă eu. Atunci d-rul îi zice:

Uite ce așteaptă el. Și o să te ia în căsătorie.

Când m'am trezit mi-am dat seama că se interesează de mine. A doua noapte am vi-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mcrr1901-1932

sat'o că doarme între trandafiri și când m'am trezit simțeam mirosul florilor. Și d-rul îmi zice: E și harnică și e zâna trandafirilor și e credincioasă.

Ziua având puțin timp am umblat prin oraș să dau de urma ei. Doatorul a știut probabil că sunt trist că n'o pot găsi. și fiind vesel fiindcă-i născuse nevasta, îmi comunică: Fii atent... Și nați-o vorbește cu ea. Deodată mă simt în contact telepatic cu amanta mí-a și începe să vorbească cu mine. Am trăit clipe de fericire văzând că-mí vorbește foarte veselă și cu inima deschisă. Prima grijă a mea a fost s'o întreb unde o pot găsi.

Nu mi-a zis nímic decât când a văzut că sunt mai bine îndrăgostit a întrerupt. A doua zi mergând prín oraș întâlnesc prietena ei. In grabă o întreb unde o pot găsi. Imí indică o stradă și-mi zice să întreb de ea. Ii mulțumesc și în grabă ajung acolo. Intreb de ea și o fată ce era acolo în serviciu îmi spune adresa.

Seara după ce am terminat serviciul, am căutat ccsa cu numărul índicat. Ghinionul meu a fost mare căci din cauza întunericului n'am putut găsi casa. Mai mare îmi era necazul că-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ci ea era în gând cu mine și nu nu vroia să iasă în stradă pentru a mă chema.

Supărat pentru moment dar cu speranța în viitor mă întorc acasă. In ziua următoare căutând găsesc casa cu nr. Chem un argat ce întâmplător era în curte și-l rog s'o trimeată afară numind-o pe nume. Peste vreo câteva minute o văd că înaintează în spre mine. Apropiindu-se îi zic:

Mi-a fost dor de tine! Dacă vrai să ne împăcăm te iau în căsătorie! Și ea îmi răspunde:

Vino diseară la mine. Auzind nu mai puteam de bucurie și îi zic:

O să mă bărbieresc și o să viu fiindcă știu că așa îți place. Seara îi spun d-lui dr. c'am găsit-o și sunt invitat la ea. Am refuzat mâncarea și cumpărând niște fructe am ajuns la ea. Mi-a pregătit niște mâncare bunicică și imediat ce am mâncat am rugat-o să ne culcăm, peste vreo câteva minute am fost amândoi în pat și cu lampa mititică ne priveam lung și nesăturat.

Am mai venit o seară la ea și m'am bucurat că mi-a arătat că din banii ce i-am dat și-a cumpărat câteva tigăi, farfurii cești, pahare lîn-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr1901-1932

guri etc. A treia zi am veuit cu maşina s'o iau acesă. Am găsit pe un amant al ei, care a vrut s'o ia în căsătorie. De faţă cu mine i-a zis că trebuia să-şi ia gândurile dela ea, fiindcă îmi aparţine mie. I-am văzut două lacrimi în ochi şi întinzându-ne mâna s'a despărţit. Am adus'o acasă eu tocmai vesel, însă mulţumit ştiind că pate sunt trecătoare.

Imi era necaz, fiindcă eu am rugat'o să se împace cu mine! Mai ales că ştiam că am fost îndemnat s'o iau în căsătorie.

Seara când la culcare şi-a c'am bătut niţel joc de mine şi d.rul şi amanta mea. Căci ei, încă nu-i trecuse necazul pe mine. Mai târziu m'am apropiat de ea, însă parcă n'aveam plăcere. Atunci d-rul îmi zice:

Spune mereu încet, Eu o iubesc şi ea pe mine mă iubeşte (idem).

A doua zi am simţit că l-am dat la spate cele păţite şi întâmplate în urmă. Dimineaţa îmi servea ceaiul şi la amiază prânzul constatând că pe lângă mine nevasta mă şi serveşte.

Seara fiind mul mai intim cu ea mi-am permis să mă joc cam cum era mai bine şi mai plăcut. Insă cineva parcă mă tot încurca şi nu mă lăsa să-mi tichnească.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Imi c'am era rușine fiindcă îl știam pe d-rul că el era acela. Deodată îmi zice :

I-a uită-te bine și constată barba ceia. Când m'am uitat bine fața d-rului era acoperită cu o barbă încâlcită și țăpoasă ce dovedea că e a unui om din balamuc,

Atunci am început să râd și eu și ea.

Priveam amândoi pe nebunul, care nu era altul decât d-rul în persoană. Fiindcă nu se putea ca un om teafăr să ne suspecteze tocmai în pat când ne jucam.

Pe urmă îmi comunică : Vezi cine-i mai mare într'un spital de nebuni ? Și iarăși ne-am întrerupt.

A doua zi o întreb pe nevastă dacă a știut c'o să mă împac cu ea. Mi-a zis că în ultimul timp mă visase că în fața ei stăteam eu și încă unul. Și eu am întrebat'o

Pe cine-l alegi din noi doi. Și ea a zis :

Pe tine te vreau. Și celalt a dispărut. Când s'a sculat dimineață a știut că mă gândesc la ea, și se aștepta la împăcarea mea.

Și eu atunci am înțeles că d-rul a încercat'o să vază dacă ea e de acord.

Peste vre'o câteva zile ne-am cununat legal la primărie. De acolo ne-am îndreptat spre un fotograf ca să avem amintire.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mcrr1901-1932

Când am ajuns lângă fotograf şi uitându-mă într'o oglindă am observat că după cununie mi-am pus pălăria 'n cap cu floarea înainte. Ceia ce mi-a dat a înţelege că cununat te cam încurci. Ceva mai târziu a venit la noi prietena ei, şi ne-a felicitat. Din vorbă în vorbă ea zice:

Uite dragă când l'am văzut pe bărbatul tău prima dată pe scări mii s'a părut că e un moş neagurât.

Şi nu m'aşi fii gândit atunci că ai să-l ei în căsătorie. Mi-am dat seama că nevasta mea a cam avut de atunci o gelozie despre persoana mea.

Şi fiindcăea n'a vrut să mă primească din primele zile, şi a ştiut că eu căutam o cunoştinţă numai pentru nopţile de însomnii. De aceia a făcut ca amândoi să avem o împresic desagreabilă,

Se adevereşte vorba sfântă.

Cerul şi pământul au jurat că nici un lucru să nu fie uitat.

După vre'o câteva zile văzând că nu pot să scap din gândurile d-rului, mă duc şi îl rog în faţă

Domnule dr. vă rog aveţi milă de mine şi nu mă, mai urmăriţi că nu v'am făcut nici un rău. Doctorul foarte serios îmi zice:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Vezi-ți de treabă ce-ai cu mine. Iți zic ceva? Poate ți se pare?

Am ieșit și cu un mare necaz că m'am făcut de râs că am crezut.

A început să mă mânânce nasul tare și am început să mă scarpin.

Deodată îmi aduc aminte că pe când stăteam de vorbă cu cismarul de lângă noi, a început să se scarpine în nas și-mi zicea:

Oi, am să am iar o ciudă.

Eu auzeam și cu cât mă feream de el ca să nu-mi poată înspira și mie crezul lui parcă mai mult mă atrăgea să cred.

El iar se scărpina și zicea: Vai ce grozav mă mânâncă nasul. Am să am o ciudă mare.

Și își tot freca nasul. Și eu tot ziceam în mine! O să mă păzesc să nu cred. Deodată iar începe să mă mănânce nasul. Și necazul meu a fost mai mare fiindcă am crezut. Mai mare mi-a fost ciuda când d-rul mi-a adus aminte că atunci când eram despărțit de amanta mea și am avut posibilitatea să-mi aduc o femeie în odăița mea, eu răbdam și credeam că chiar mă vede în față și judecăm că e rușine. Și iarăși a început să mă mănânce nasul, și ciuda mea a fost mai mare că am crezut. Într'o zi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

am eșit în oraș cu mașina cu cucoana și cu un alt doctor. Pe drum doctorul zicea cucoanei: Cred că nu va părut bine că va plecat bărbatul în străinătate tocmai acum înainte de sărbători? Inchipuești d-le doctor? Să nu visezi și să pățești. Cel puțin nu-mi era necaz dacă aș fi visati Vorbea de soacra, ca să prîceapă nora.

Mi-am adus aminte că pe când eram recrut în armată venea de multe ori preotul și ținea câte o predică. Din toate câte a vorbit am înțeles și mi-a rămas întipărit în minte: Băieți un singur lucru să știți! Credința! Crede și te vei mântui.

Și eu am crezut și m'am vindecat de nervi. Cât e doctorul de specialist contra nervilor tot femeia m'a vindecat. Sunt mulțumit și doctorul mi-a spus: Ai visat cerul cu stelele. Vei fi fericit. Sunt mulțumit cu toate că câte o dată nevasta mi-a dat să mănânc numai cartofi coapte, fiindcă ne-am luat dela lingură și mătură. Trebuie să fiu mulțumit cu nevasta mea, fiindcă când visam că am uitat'o și nu mai era lânga mine mi-a părut foarte rău. Aceasta mi-a spus'o în vis și eu atunci am blestemat și am zis ca să dea Dumnezeu să nu mai ajungă cine-mi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

vrea rău. Şi fiindcă am sărutat'o şi mi-a părut bine că era tot lângă mine a trebuit să mă împace vrând ne vrând, Ea a vrut să-i fiu sincer şi numai al ei. Eu când am început să viu la ea n'am iubit'o. Şi mă duceam şi la altele. Ea a ştiut că nu-i sunt sincer fiindcă ştia telepatia. Când eu mi-am dat seama c'o iubesc prea mult, am vrut să fiu sigur că şi ea ţine numai la mine. Mai ales c'am văzut că energia voinţei mele îmi lipseşte. Când m'am întors din concentrare am ţinut să aflu dacă întradevăr mie credincioasă. Eu însă nu i-am scris nici o scrisoare, şi ea s'a înfuriat pe mine

Când am venit înapoi la ea, caută explicaţii cu mine fiind sigur că mă poate ţine la puterea ei.

Nu mi-ar fi fost uşor să scap de ea, fiindcă e greu să-ţi dai seama când eşti magnetizat. Adevărul este că eu pe când făceam încă armată m'am gândit că după eliberare o să-mi caut o servitoare ca să trăesc cu ea şi n'o să-i fiu sincer. Numai în cazul când voi cunoaşte că e cu toată inima la mine, voi avea milă de ea şi o voi iubi.

M'am gândit că o servitoare umblă mai cu fiecare bărbat care ar îndrăzni la ea. Şi dacă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mcrr1901-1932

o să devie vremea să mă despărțesc săi pară rău în cazul când și-ar fi bătut joc de mine. Altă dată m'am gândit că ar fi frumos ca să cred că amanta mea mí-ar fi sinceră, și murínd să învii iar, și să pot cunoaște dacă m'a înșelat sau nu. Gândul rezonabil se realizează. Pe când trăiam cu amanta mea, fără ca să știu că este în gând cu mine am gândit astfel : Amanta mea nu știe că eu am tată și mamă. Și o să le spun cum șia bătut ea joc de mine. Amanta mea a auzit ceea ce gândeam eu. Eu singur nu știam atunci dín ce cauză am avut această gândire în memorie. Și cu toate astea s'a realizat. Căci d-rul nu s'a învățat minte să nu mai umblu la mai multe femei, însă și ea și-a dat seama că trebue să-mi fie sinceră.

Ea n'a știut că eu m'am gândit înainte cu vreo câțiva ani, c'o să mă despărțesc. Gândul rezonabil se realizează. Insă eu când am visat am blestemat. Și fiindcă m'a visat și el pe mine m'a obligat s'o iau.

Și ea spus și ei că dacă vrea să fiu numai al ei, să fie și ea numai a mea.

Adaug că d-rul n'a avut vreo intenție să-mi ia invenția. Din contra m'a introdus recomandându-mă unui om mare care se ocupa de i-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

deia mea. Dacă se va găsi bună această ideie voi putea spune că am potrivit câteva cuvínte bine. Cu nevasta mea mă împac bine și mă bucur că am cu cine petrece. Și ea a cântat cântecul când am murit eu astfel: Dacaș ști c'ar mai veni cărărușa i-aș plivi.

Tine la mine și după un an și două luni mi-a născut un băiețel și unírea noastră a devenit mai strânsă și mai veselă.

Mulțumesc lui Dumnezeu c'a condus în așa fel lucrurile.

Așa a fost să fie.

Poate spune cineva că nu este D-zeu?

Când îți merge rău de ce tragi speranță la timpuri mai bune?!

Dacă n'ar fi cineva care crezi câte ascultă și te vede??!

-- FINE --

Biblioteca Universitară Regele Ferdinand I. Cluj ROMÂNIA